Jean Sider
CONTACTE SUPRATERESTRE 2
ILUZIA COSMICĂ
Jean Sider

Traducere de Nicolae Constantinescu J
Editura MHIN* 1998
Editor: Dorin Ion Nedelcu Redactor: Marian Balaci Coperta şi tehnoredactarea: Ovidiu Brezan
Titlul original:
CONTACTS SUPRA-TERRESTRES
L'ILLUSION COSMIQUE Copyright © 1997 by Jean Sider
Translation Copyright © 1998 Editura DOMINO
Copyright © colecţia UFO: Nicolae Constantinescu

ISBN 973 – 9326 – 06 – 4
APARIŢIILE RELIGIOASE
1. *CAZUL* ZEITUN *Egipt*, 1968

Nu e niciodată uşor să analizezi corect faptele ieşite din comun care ţin de fenomenologia religioasă. Tabuurile impuse de superstiţiile şi fanatismul din acest domeniu sunt atât de puternice încât se repercutează şi în credinţele populare. Astfel că, dacă vrei să interpretezi enigmele altfel decât printr-o intervenţie divină, te loveşti foarte repede de o formă de ostilitate pe care o poţi descoperi chiar în sânul propriei tale familii!

Sigur, de câteva decenii Biserica se fereşte ca de ciumă de apariţiile de tip religios şi nu le mai recunoaşte pentru a nu cădea în capcana facilului şi complezenţei. În plus, Vaticanul şi-a dat seama că ceva nu era în regulă într-un număr mare de cazuri şi că unii „vizionari" puteau să fie înşelaţi de „forţele răului" (diavol, demoni şi tot folclorul satanic), terminologie destul de facilă pentru a expedia nişte fapte inexplicabile, mai mult stingheritoare decât profitabile cauzei creştinătăţii în general şi a catolicismului în special. Şi mai era posibil ca respectivii să fie victimele unor fantasme mistice ţinând de

psihopatologie.

Dar nu trebuie să se confunde dogma catolică cu cultul Fecioarei Maria. Dacă dogma nu recunoaşte, în schimb tolerează, şi nu se opune deloc ca un cult, uneori exagerat, să servească, prin intermediul mamei lui Iisus, drept catalizator fervorii religioase şi să readucă în turmă unele oiţe rătăcite. Se poate spune chiar că, în unele cazuri. Biserica se sprijină în mod esenţial pe acest cult ca să facă prozeliţi, compensând astfel pierderea de audienţă din ţările occidentale unde este în mod tradiţional puternic implantată de mai multe secole.

Reticenţa Bisericii s-a conturat mai ales prin anii treizeci, dar primul caz nerecunoscut datează din 1928, şi el a avut loc la Ferdrupt, în Vosgi. Totuşi, Vaticanul a început să fie cuprins de îndoieli în perioada 1920 – 1933, când la Catana, în Italia, sora Lucia Mangano, o călugăriţă ursulină, a fost martora mai multor apariţii.

În general. Biserica explică stările extatice care produc pretinse apariţii religioase (cele mai des ale Fecioarei Maria) ca fiind o formă de autosugestie provocată de un fel de isterie mistică, care provoacă un fenomen subiectiv modelat de un eveniment emoţional, cultural şi familial, în care inconştientul ia locul conştientului. Un astfel de proces poate să încolţească şi să crească în mod colectiv în mijlocul unui mic grup de indivizi predispuşi, cu spirit influenţabil, deci maleabil.

Teologul raţionalist Marc Oraison pretinde într-o lucrare că asta corespunde unor mecanisme electrochimice extrem de complexe care se produc în creier şi duc la o modificare la nivelul celulelor cerebrale occipitale.

Posibil, şi fără îndoială că probabil pentru cazuri în care personalitatea martorilor nu suferă nicio modificare în lunile şi anii care urmează observării fenomenului. Dimpotrivă, în caz contrar – şi ar trebui să-i poţi urmări în mod regulat pe „vizionari” în viaţa lor de toate zilele – avem toate motivele să credem într-o manipulare mentală din partea unei inteligenţe superioare.

Dar, există totdeauna o problemă. Vizionarii sunt în general singurii care „văd”, ceea ce nu e şi cazul persoanelor din anturajul lor care sunt totuşi prezente în timpul transelor lor extatice, ca în cazul de la Medjugorje, din Bosnia-Herţegovina, care durează din 1981. De unde o suspiciune uşor de înţeles faţă de acest tip de experienţă. Cei care nu văd nimic au tendinţa să creadă că, la urma urmelor, ar putea să fie vorba de simulare, deci de înşelătorie. Mă refer în special la scepticii care nu-i cunosc pe vizionari şi care nu încearcă să-i întâlnească.

Cele două cazuri despre care va fi vorba în acest capitol sunt total diferite de cele care constituie bogăţia patrimoniului nostru folcloric religios şi asupra căruia va plana veşnic îndoiala, chiar dacă se recunoaşte că martorii sunt de bună credinţă.

Aceste cazuri sunt ieşite cu totul din schema pe care o cunoaştem din trei motive majore:

1. Apariţiile s-au produs într-un mediu creştin al Bisericii ortodoxe copte, la periferia oraşului Cairo, capitala Egiptului.

2. Acest mediu social este minoritar într-o ţară unde islamul este principala religie.

3. Martorii se numără cu miile, iar printre ei sunt foarte mulţi musulmani.

În evenimentele din Zeitun nu a fost transmis niciun mesaj, apariţiile fiind destinate mai ales mulţimii, nu câtorva vizionari privilegiaţi. În plus, ele au fost observate de câteva sute de ori de valuri compacte de martori, dintre care mulţi nici măcar nu erau creştini!

În fine, lucru important, au fost realizate numeroase fotografii ale fenomenelor, chiar dacă majoritatea sunt păstrate cu străşnicie de autori care le consideră ca un dar personal din partea Domnului!

Contextul apariţiilor

Zeitun este un cartier popular de la periferia oraşului Cairo, deci cu totul opus mediului rural, prezent în numeroase cazuri de apariţii mariale în medii catolice tradiţionale. Pe strada Tuman-Bey se află biserica

Fecioarei din Zeitun, a cultului ortodox copt, loc care a fost „suportul” tuturor manifestărilor care au avut loc de la

2 aprilie 1968 până în luna iunie a anului 1971, apariţiile mariale fiind înregistrate până în septembrie 1970.

Biserica din Zeitun a fost construită de familia lui Ibrahim Paşa, viceregele Egiptului în 1848, în urma unei apariţii mariale care s-ar fi manifestat în acel loc prin anul 1918. În plus, acest sanctuar de cult ortodox copt este considerat de simpatizanţii lui drept locul unde s-a oprit Sfânta Familie cu ocazia fugii în Egipt, deşi exegeţii precizează că, în realitate, aceasta n-ar fi petrecut decât o noapte la Mattariah, la câţiva kilometri de Zeitun.

În 1968, Egiptul totaliza în jur de patruzeci de milioane de locuitori, dintre care treizeci şi două de milioane de musulmani. Din cei opt milioane de creştini care rămân, 7.500.000 aparţineau Bisericii ortodoxe copte, ceilalţi fiind împărţiţi în diferite culte, dintre care o sută douăzeci de mii de catolici.

Copţii sunt descendenţii direcţi ai egiptenilor din epoca. faraonică, care devin creştini în secolul al III-lea. În anul 642, invazia arabă a adus în ţară islamul, care va deveni chiar religia principală de stat.

Mai înainte, în secolul al V-lea, mişcarea ortodoxă coptă s-a separat de Biserica romană, găsindu-se de la acea dată total în afara lumii creştine catolice guvernate de Vatican. Ea are de altfel propriul ei şef spiritual care, în momentul apariţiilor din 1968, era sanctitatea sa Kirillos al VI-lea, papă de Alexandria şi patriarh al profeţiei sfântului Marcu.

Aprilie 1968 se situează la câteva luni după înfrângerea egipteană din 1967 în faţa Israelului, în războiul de şase zile. Preşedintele Gamal Abd-el-Nasser, indignat de această înfrângere, a aruncat vina asupra creştinilor, mai ales pentru a minimaliza propria lui responsabilitate, cu atât mai mult cu cât desemnarea acestui ţap ispăşitor făcea jocul grupurilor fanatice de obedienţă islamică, foarte active în acea perioadă, printre

care cel al Fraţilor Musulmani, integrişti care preconizau eliminarea fizică a creştinilor din

Egipt. Prevala deci un climat de război civil, iar poziţia copţilor de cult ortodox era deosebit de neconfortabilă. În această privinţă, apariţiile de la Zeitun pot să găsească o justificare, s-ar putea spune, în precaritatea acestei situaţii.

Procesul apariţiilor în ziua de 2 aprilie 1968 a fost înregistrată prima apariţie. Ea a avut drept martori şoferii şi mecanicii afectaţi unui garaj al Transporturilor Publice situat chiar în faţa bisericii din Zeitun, clădire dărâmată după o vreme de la aceste evenimente.

Aceşti observatori se numeau: Faruk Mohammed Atna, Hussein Awwad, Abd-el-Aiz Ali, Mahmun Afifi şi Iacut Ali. Toţi erau musulmani! Iată relatarea acestui episod:

„La o oră şi jumătate după apusul soarelui (…), au văzut o formă omenească, o femeie îmbrăcată în haine albe, stând pe domul central al bisericii (…). Au crezut că se află în faţa unei călugăriţe în veşminte albe. Dat fiind că stătea pe o suprafaţă rotunjită şi alunecoasă, ei i-au strigat să fie atentă şi să aştepte. Crezând că e vorba de o disperată care voia să se sinucidă, unul dintre angajaţi a anunţat poliţia prin telefon. Altul l-a anunţat pe unul dintre preoţii parohiei, părintele Iusef Ibrahim, care a constatat fenomenul cu ochii lui înainte de a-şi anunţa superiorul direct, părintele Constantin Musa. În acest timp, «telefonul arab» funcţionând perfect, o mare mulţime de oameni se adunase lângă biserică, atât de mare încât a fost nevoie să se întrerupă şi să se devieze circulaţia pe strada Tuman-Bey”.

După acest prim incident, un şir de apariţii au fost înregistrate în acelaşi loc, însoţite de pretinse vindecări miraculoase. După spusele doamnei Sami Gubran, din Heliopolis, ea însăşi martoră în diferite ocazii, aceste vindecări miraculoase i-au implicat mai mult pe musulmani decât pe creştini.

Nu se cunoaşte foarte bine numărul exact al apariţiilor care s-au succedat, nimeni neavând reflexul şi

nici mijloacele de a le recenza de la prima până la ultima manifestare, dar este stabilit faptul că se numără cu sutele. După Daniel Reyt, ar fi fost peste trei sute. Această cifră considerabilă nu pare deloc exagerată, căci familia doamnei Gubran pretinde că a asistat la un număr de apariţii situat între două sute şi două sute cincizeci, care s-au întins pe aproape un an, familia Gubran ducându-se la locul minunilor aproape în fiecare scară!

Nu erau apariţii în fiecare zi, dar se întâmpla să fie câte cinci într-o singură noapte. O călugăriţă catolică care trăia la Cairo, chestionată de Michel Nil, a contabilizat o sută opt apariţii pe care le-a văzut chiar ca din august 1968 până în iunie 1971, dar nu a putut să vină în fiecare scară în mulţimea extrem de compactă care înconjura biserica chiar înainte de căderea nopţii.

Lista ei a fost publicată într-o broşură de 115 pagini consacrată faptelor din Zeitun, scrisă de doamna Pearl Zaki, de naţionalitate americană, egipteancă prin alianţă, de confesiune ortodoxă coptă. Această doamnă a investigat la faţa locului în momentul în care se produceau incidentele şi a putut să asiste chiar ea la câteva manifestări ale fenomenului, mai ales la 12 august 1968, ziua în care a avut şansa să poată contempla diferite forme luminoase, dintre care una era o siluetă umană asimilată Fecioarei Maria.

În mod cât se poate de evident, fenomenele din Zeitun, deşi de incontestabilă natură religioasă, se înscriu într-un cadru total neobişnuit în comparaţie cu cel cunoscut până atunci în acest gen de manifestări. Mulţimii i-au fost oferite spectacole luminoase, fără deosebire de confesiune, fără transmiterea vreunui mesaj unor privilegiaţi, după cum s-a întâmplat în Europa şi în alte părţi în medii esenţial catolice. Era vorba pur şi simplu de o manipulare de masă total diferită de celelalte, ordonată probabil pentru a servi unor scopuri la fel de diferite, şi pe care vom încerca să le definim mai departe.

Dacă Fecioara Maria nu a transmis niciun mesaj martorilor, aceştia însă nu s-au jenat să strige la ea De

exemplu, când silueta luminoasă, presupusă a fi fost mama lui Iisus, se estompa şi urma să dispară, mulţimea striga: „Revino! Revino!” Şi se întâmpla să revină, apariţia comportându-se ca şi cum ar fi auzit apelurile pline de fervoare ale observatorilor cuprinşi de frenezie, chiar de isterie!

Aproape toate fenomenele s-au derulat în principal pe acoperişul bisericii din Zeitun, cu câteva excepţii: deasupra unui palmier şi a unui măslin plantaţi în apropierea sanctuarului şi chiar în interiorul bisericii, sub cea mai mare cupolă. Durata era cuprinsă între treizeci de secunde şi şapte ore, numai noaptea, imediat ce întunericul era total, până în zori.

Fenomenul dominant a fost legat de o siluetă omenească, îmbrăcată ca o călugăriţă şi identificată de toţi martorii ca fiind o reprezentare a Fecioarei Maria.

Trebuie menţionat că Biserica ortodoxă coptă o venerează pe mama lui Iisus, ceea ce nu e cazul musulmanilor. Deşi islamul admite realitatea lui Iisus ca profet, nu ca fiu al lui Dumnezeu, Fecioara Maria nu e decât un personaj secundar fără mare interes pentru adepţii acestei religii.

Această siluetă luminoasă care o personifica pe Fecioara Maria, după mărturia mai multor martori, semăna foarte mult cu reprezentarea ei în iconografia religioasă a ţării: în veşminte lungi, albastre, cu un voal pe cap, cu nimbul sfinţilor. În general, numai partea superioară a corpului a fost văzută cu claritate, partea de jos fiind vagă, neclară. Niciodată n-au fost zărite picioarele, chiar şi atunci când s-a putut distinge întreaga siluetă, deci lungimea veşmântului poate să explice această relativă anomalie. Trebuie remarcat totuşi că atunci când apariţia a fost observată în mişcare, deplasarea se făcea prin alunecare, prin susţinerea la câteva zeci de centimetri deasupra acoperişului, fără ca picioarele să fie văzute. Lucru ciudat pentru o apariţie de tip holografic, uneori i se văd rochia albastră şi voalul agitate ca de o suflare de vânt!

În ţinuta vestimentară a Fecioarei Maria au apărut diferite particularităţi, după cum diferenţe de comportament au fost observate în funcţie de zile: cu sau fără coroană, cu sau fără voal, cu sau tară tunică, cu sau fără şirag de mătănii, cu mâinile împreunate ca la rugăciune sau depărtate ca la o invocaţie, în picioare sau în genunchi, cu sau fără copilul Iisus în braţe, ţinând o ramură de măslin, binecuvântând mulţimea, cu faţa surâzătoare, gravă sau tristă, rugându-se în faţa crucii care domină domul principal al bisericii, etc.

Familia Gubran a văzut de două ori un spectacol şi mai ieşit din comun: sfânta familie în întregime, pe spatele unui măgar, Iosif ţinând un baston în mână, grupul făcând de două ori turul bisericii înainte de a dispărea! Şi în acest caz, după mărturia doamnei Gubran: „i-am văzut aşa cum ne sunt arătaţi în icoane, în timpul şederii lor în Egipt”!

De fiecare dată, apariţiile dădeau impresia, după spusele unor martori de formaţie universitară, că erau proiecţii ale unor imagini tridimensionale (mai rar a unor corpuri cu aparenţă solidă), compuse dintr-o lumină de un alb strălucitor, aproape fosforescentă, în timp ce o transparenţă în forme era uneori clar perceptibilă, pentru că se puteau distinge detalii ale domului bisericii prin apariţii.

Fenomene conexe aberante

Alte fenomene ciudate au însoţit apariţiile Fecioarei Maria. S-a văzut adeseori un stol de „porumbei enormi”, care zburau radiind lumină în jurul unui punct al bisericii unde obişnuia să se ivească apariţia. Aceste surse luminoase erau şi ele de un alb imaculat, mărimea lor fiind foarte clar mai mare decât cea a porumbeilor, ei deplasându-se prin aer fără să dea din aripi. „Porumbeii” planau în formaţie, fără să se despartă, uneori se aşezau în aşa fel încât să formeze o cruce şi dispăreau la fel de brusc precum apăruseră.

Fulgere foarte strălucitoare precedau în general apariţiile, vrând parcă să anunţe mulţimii prezente „că reprezentaţia avea să înceapă”! Uneori se putea vedea o

sferă de lumină roşie din care ieşea o dâră de lumină sau un abur alb, care căpăta treptat forma siluetei mariale. Un preot, părintele Butros, a văzut-o într-o seară pe Fecioara Maria formându-se în centrul lunii pline, mărindu-se din ce în ce mai mult până la mărimea normală în funcţie de împrejurări: când ca o fetiţă de 12 – 13 ani, când ca o fată de 16 – 17 ani, sau ca o femeie adultă îmbrăcată ca o călugăriţă.

Alteori, martorii au putut să vadă un fel de nor gros ca un „piure de mazăre”, care s-a abătut asupra bisericii pentru a o învălui, cerul de deasupra domurilor fiind de culoarea roşu-violetă. Acest fenomen s-a produs totdeauna cu câteva clipe înainte de apariţia Fecioarei.

Episcopul Gregorios, preot al cultului ortodox copt citat de R.P.J. Palmer, care a observat fenomenul descris mai sus, recunoaşte că a văzut cu ochii lui zece forme diferite de apariţii. Alţi martori au semnalat faptul că au văzut acest fel de nor care se transforma într-o lumină puternică fluorescentă cu câteva clipe înaintea unei apariţii mariale. Printre ei se numără şi episcopul Athanasios Matan.

Doamna Pearl Zaki, cu ocazia observaţiei din 12 august 1968, a văzut la început succedându-se două fulgere „anunţătoare”. Au apărut ca un fel de flacără groasă acoperind toată partea bisericii dinspre intrarea principală. Apoi domul cel mai înalt a fost acoperit progresiv de o lumină strălucitoare de un alb albăstrui, de parcă ar fi început să se topească. În vârful domului astfel luminat, lumina care mărginea această suprafaţă strălucitoare părea animată de o mişcare de rotaţie spre interior. Toată această luminozitate a dispărut brusc, apoi a reapărut. După care a început să se contureze o siluetă verticală de culoare albă. Două fulgere sau linii luminoase, ca nişte traiectorii de meteorit, au ţâşnit din spatele domului şi au format o cruce deasupra capului apariţiei, apoi totul a devenit întunecat. Fecioara plecase…

În timpul unor apariţii, unii martori au văzut fenomenele în timp ce alţii, deşi bine plasaţi ca să le vadă,

nu le-au zărit. În alte împrejurări, cei care poate nu văzuseră nimic înainte acum vedeau, în timp ce primii „vizionari” nu mai distingeau de data asta nimic!

Iată un exemplu deosebit de tulburător de acest tip de apariţie! Doamna Zeinah Taher, musulmană, a zărit într-o noapte silueta Fecioarei Maria, în momentul în care stătea lângă ea un preot ortodox copt care i-a mărturisit că nu a văzut absolut nimic! Acest tip de anomalii se întâlneşte şi în cazul altor tipuri de fenomene: ozn-uri, fantome etc.

Martori de confesiuni diferite

De cele mai multe ori, pe întreaga durată a acestor fenomene, mai ales în primele luni, o adevărată maree de oameni s-a revărsat în jurul bisericii din Zeitun. Această terminologie a fost folosită chiar în titlul unui ziar local, Al *Ahram*, în numărul din 7 mai 1968. Mulţimea curioşilor a devenit şi mai mare când apariţiile au fost recunoscute de Patriarhatul de Alexandria, într-o declaraţie pe larg preluată de presa locală, semnată de Kirillos al VI-lea, care urma după concluziile unei comisii de anchetă numită de magisterul Bisericii ortodoxe copte.

A mai urmat şi un raport detaliat al directorului Serviciului de Informaţii, organ oficial al guvernului egiptean, care a fost prezentat ministrului turismului, domnul Halez Ghanem, care confirma mărturia angajaţilor Transporturilor Publice, primii martori ai fenomenului din 2 aprilie 1968, şi care atesta realitatea a douăzeci şi şapte de apariţii înregistrate între această dată şi cea a raportului.

Mareele de martori care invadau în fiecare seară împrejurimile bisericii din Zeitun erau formate din oameni de toate confesiunile, în principal musulmani, bineînţeles, pentru că sunt majoritari în toată ţara. Printre ei pot fi citaţi domnii Mahmud Abd-el-Rahman, jurnalist la El *Masaa*\ Hamdi Harraz, profesor şi deputat de Zeitun în Adunarea Naţională; Mahmud Naguib, jurnalist la Al *Gomhoreya*; doamna Lei la Murad, cântăreaţă şi actriţă celebră în Egipt, etc. Trebuie menţionat că fiul

profesorului Harraz a beneficiat de o vindecare pretinsă miraculoasă.

Au existat de asemenea martori catolici atât locali, cât şi originari din Europa, greci ortodocşi, maroniţi şi chiar protestanţi precum domnul Wadie Tadros Shumbo, inginer la *Mobil Oil Company* împreună cu soţia. Amândoi aparţineau Bisericii reformate anglicane, care refuză cultul Fecioarei Maria, al sfinţilor şi al relicvelor.

Într-o seară, când unii martori spuneau că văd apariţia sub aspectul unei călugăriţe, domnul şi doamna Shumbo au distins numai nişte raze luminoase asemănătoare cu nişte reflectoare sau cu nişte semnale ale unui câmp de aviaţie îndreptate dinspre biserică spre cer. Întâlnim aici aceeaşi anomalie de percepţie vizuală semnalată mai sus, fenomenul părând că-şi calchiază exhibiţiile în funcţie de psihicul observatorilor.

Timp de două săptămâni, în compania unor prieteni, domnul şi doamna Shumbo au petrecut toate nopţile la faţa locului, de la zece seara până la şase dimineaţa, ceea ce le-a permis să beneficieze de mai multe spectacole deosebit de impresionante. De exemplu, într-o seară pe la orele 21:30, după câteva fulgere drept preludiu al apariţiilor, soţii Shumbo au văzut o dungă subţire de lumină strălucitoare, ca atunci când se deschide cu prudenţă, din exterior, uşa unei încăperi puternic luminată. Apoi, în câteva secunde, raza luminoasă a luat forma Fecioarei. Domnul Shumbo a rămas cu gura căscată. Toţi cei care l-au însoţit în „pelerinajul” său au exclamat: „Dar nu e cu puţină!” Musulmanii de lângă soţii Shumbo au început să plângă căci emoţia mulţimii atinsese apogeul. Mai târziu, Fecioara a fost din nou văzută deasupra celei mai mari cupole a bisericii, în întreaga sa statură, stând în faţa crucii din vârful edificiului. Erau şi „porumbei”, şase sau şapte, care planau deasupra bisericii. După spusele părintelui Jérôme Palmer, care a cules această mărturie, domnul Shumbo s-a arătat cel mai entuziast şi şi-a manifestat cel mai puternic certitudinea în respingerea oricărei posibilităţi de înşelătorie şi de halucinaţie.

Părintele J. Palmer, ca şi doamna Pearl Zaki, a scris o broşură de vreo sută de pagini despre faptele din Zeitun, lucrări de care s-a folosit Michel Nil în propria lui anchetă făcută la faţa locului în 1978.

În unele seri, mulţimea era atât de compactă încât era cu neputinţă să te apropii de sanctuarul privilegiat. Curioşii erau obligaţi să stea în picioare, drepţi ca nişte statui, cu braţele pe lângă corp, putând doar să respire, înghesuiţi unii în alţii. Erau împinşi în faţă sau în spate în funcţie de fluctuaţiile mişcărilor mulţimii, iar cei care se aflau astfel prinşi în această masă de oameni nu puteau să iasă înainte ca lumea să înceapă să se împrăştie, în zori, când „show”-ul lua sfârşit.

Anchetele

Domnul Michel Nil (pseudonimul unui universitar catolic francez), este singurul investigator francofon care s-a deplasat la faţa locului ca să găsească martori şi să le înregistreze declaraţiile şi impresiile într-o lucrare editată în 1980. Vaticanul, care se fereşte de apariţiile religioase din motivele amintite mai înainte, nu a catadicsit să se intereseze de aceste manifestări. Cu atât mai mult cu cât Biserica catolică nu întreţinea legături prea strânse cu Biserica ortodoxă coptă, acest lucru datorându-se faptului că prima a considerat totdeauna celelalte doctrine creştine erezii, ceea ce împiedica apropierea dintre ele.

În acest caz, cei mai curioşi s-au arătat americanii, cu doamna Pearl Zaki, bine plasată deoarece era căsătorită cu un egiptean dar locuia în Statele Unite, precum şi părintele benedictin Jérôme Palmer. Doamna Zaki, care se putea deplasa mai uşor, a fost prima care a ajuns la Cairo de la începutul apariţiilor în 1968. Părintele J. Palmer nu a putut veni decât în 1969.

La nivel local, am citat deja ancheta comisiei speciale instituită de Patriarhatul de la Alexandria. Ea a fost, după părerea mea, mult prea repede expediată, ca şi concluziile (pozitive, bineînţeles), dar, spre scuza ei, trebuie admis că poziţia delicată în care se aflau creştinii din Egipt în acea perioadă a influenţat cu siguranţă foarte mult această

aparentă precipitare.

Contrar a ceea ce cititorul ar putea să creadă, guvernul egiptean a încercat să descopere ceea ce unii dintre membrii săi credeau a fi o înscenare abilă a câtorva preoţi ai Bisericii ortodoxe copte pentru a înşela masele. După spusele doamnei Zaki, care a fost prezentă la faţa locului după primele apariţii, unele persoane au început să smulgă firele electrice ale bisericii, pretinzând că totul era o farsă. Copacilor din jurul sanctuarului li s-au tăiat crengile, mai mult pentru a-i împiedica pe oameni să se caţăre în ei decât pentru altceva, dar cu siguranţă şi cu alte intenţii.

Oficialii egipteni au ordonat distrugerea garajului din faţa bisericii, pretextând că asta permitea altor pelerini să vină să vadă fenomenele. Autorităţile au ordonat să se facă anchete pe o rază de douăzeci şi cinci de kilometri ca să se afle dacă cineva a remarcat folosirea sau transportul unor materiale electronice care ar fi putut să servească la proiectarea unor imagini holografice. Aceasta este cauza pentru care unii martori bănuiesc că tăierea crengilor şi copacilor de lângă biserică şi demolarea garajului ar fi putut să fie făcute întrucât puteau să servească drept suport al unei înscenări pe bază de proiectare a unor imagini tridimensionale.

Această supoziţie este confirmată de un martor musulman, domnul Moshen Taher, care a mărturisit ca a angajat doi muncitori ca să taie crengile unui palmier care credea că este folosit pentru nişte proiectoare sofisticate, concepute special ca să creeze iluzia apariţiilor. În acest caz era vorba de o iniţiativă privată, dar se poate crede că au mai existat şi altele de acest gen, oficiale, sub acoperirea unor motive mai mult sau mai puţin justificate.

Nu trebuie să uităm că islamul fiind o religie de stat, în Egipt ca şi în alte ţări din Orientul Mijlociu, aceste manifestări au fost foarte prost văzute de putere, cu atât mai mult cu cât pe toată perioada acestor evenimente, numeroşi musulmani care au asistat la apariţii s-au convertit la religia ortodoxă coptă. De aici o dorinţă

sălbatică de a-l descoperi pe organizatorul a ceea ce autorităţile considerau fi o mistificare. Bineînţeles, nimeni dintre persoanele aflate la putere n-a fost în măsură să descopere nici cel mai mic indiciu al unei înşelătorii.

Apoi. văzând că nimic nu putea să justifice ideea unui subterfugiu, guvernul a lăsat lucrurile să se deruleze de la sine, poate în urma unui calcul, bazat pe perspectiva realizării unor încasări mari de valută, de care Egiptul avea mare nevoie. Într-adevăr, închiderea canalului de Suez blocat de zecile de carcase ale navelor scufundate (fără a mai pune la socoteală că malul estic era în mâinile israelicnilor) constituia o lovitură dură dată finanţelor ţării. Este deci posibil ca în mintea vreunui ministru, poate cel al turismului, să fi încolţit ideea exploatării apariţiilor din Zeitun pentru sosirea pelerinilor occidentali aducători de devize. E cât se poate de posibil, căci începând din luna mai, autorităţile au încetat să mai perturbe mediul din jurul sanctuarului, ba chiar vor face totul pentru a facilita accesul şi a dirija mulţimea. Asta era, desigur, contrar regulilor islamului, dar interesul visterici statului este superior sentimentelor spirituale…

În privinţa presei, în afară de ziarul *Watani*, de obedienţă ortodoxă coptă, celelalte au reacţionat cu întârziere, ceea ce e normal deoarece sunt musulmane. Al *Ahram*, cel mai mare cotidian egiptean (de limbă arabă), a publicat abia la 5 mai un scurt reportaj despre apariţii, urmat de un al doilea episod în ediţia din 7 mai. Tot la 5 mai, şi nu e o coincidenţă, alte periodice – *Al Ahbar*, Al *Jamhouria*, *The egyplian Gazette* (de limbă engleză), şi *Le Progres-Dimanche* (de limbă franceză), au publicat şi ele un articol în care rezumă minunile. Această apariţie simultană în mai multe ziare a unor articole în care se prezentau evenimente ce începuseră cu o lună în urmă indică clar că se primise permisiunea ministrului Informaţiilor, poate la intervenţia ministrului Turismului.

Singurele fotografii cunoscute sunt cele realizate de domnul Wagih Risk Matta, fotograf profesionist. Una dintre ele, cea mai puţin reuşită, a fost publicată de Al *Ahram*, şi

după spusele doamnei Zaki, fotograful-şef al acestui ziar a tăcut o declaraţie care atestă că fotografia nu fusese retuşată în niciun fel.

După cum am mai amintit, cei care au reuşit să facă fotografii la faţa locului le păstrează numai pentru ei, considerând că e vorba de un privilegiu sau de un dar al Domnului.

O broşură în arabă, consacrată faptelor din Zeitun, prezintă mărturia fotografului Matta. Acesta, după a patra noapte de aşteptare, a fost recompensat pentru răbdare realizând două fotografii sâmbătă 13 aprilie 1968, la 3: 35 dimineaţa. După Michel Nil, altă fotografic ar fi fost făcută de domnul Ali Ibrahim, angajat al Muzeului Egiptean din Cairo.

Posesorii de fotografii au făcut ca aceste documente să devină inaccesibile, mai ales străinilor, căci copţii fac parte dintr-o etnie puţin comunicativă, care trăieşte închisă în ea şi nu facilitează difuzarea.

c'c-ar putea să fie?

Faptele din Zeitun, foarte puţin cunoscute, şi aproape ignorate de cercetătorii particulari care se ocupă exclusiv de fenomenul OZN, constituie, după părerea mea, o etapă foarte importantă pe drumul căutării adevărului. Şi asta din mai multe motive, dintre care principalul este că *pentru prima dată în istoria apariţiilor mariale*, *Fecioara Maria s-a arătat unei mulţimi formate din credincioşi de mai multe confesiuni şi a fost chiar fotografiată*.

Durata fenomenului, care s-a manifestat episodic pe o perioadă de aproape doi ani, precum şi numeroasele anomalii constatate la nivelul percepţiei vizuale a martorilor, legate, se pare, de apartenenţa lor religioasă şi de conceptele lor spirituale, sunt elemente fundamentale care dovedesc că o inteligenţă superioară a exercitat asupra poporului egiptean o manipulare a structurilor mentale.

Modul de operare folosit fiind mult superior tehnologiei din 1968 – chiar şi celei oferite de proiectarea unor raze laser care nu era foarte bine pusă la punct în

acea perioadă – este greu să se impute aceste apariţii unui grup de oameni care a lucrat din umbră.

În zilele noastre, spectacolele de sunet şi lumină sunt foarte cunoscute dar, chiar dacă am presupune că ar fi putut să existe în 1968, ele ar fi fost uşor de detectat de poliţie şi de iniţiativele particulare. Aparatele de care are nevoie această tehnică nu pot se troacă neobservate. În plus, imaginile au nevoie de un suport (faţada unui imobil, nori la foarte mică altitudine etc.), iar razele laser sunt uşor de perceput vizual, ceea ce simplifică localizarea punctului de emisie.

In extremis, un grup bine organizat şi dispunând de mijloace potrivite ar fi [iutut să înşele câteva zeci de persoane cu cotă intelectuală modestă, doar pentru un scurt moment, cel mult câteva minute.

Numai că acest lucru est imposibil când e vorba să înşeli toate straturilesociale ale populaţiei reprezentate prin mii de martori, zilnic, şi asta vreme de doi ani!

Fără nicio îndoială, faptele din Zeitun au drept cauză o inteligenţă care dispunea de mijloace net superioare celor disponibile în ţările industrializate din acea perioadă şi accesibile egiptenilor.

Bineînţeles, credincioşii cei mai fermi în convingerea lor au tot dreptul să considere că e vorba pur şi simplu de o intervenţie divină. Noi însă preferăm să nu limităm soluţia acestui mister la o singură explicaţie.

Să vedem ce consecinţe au avut faptele din Zeitun asupra straturilor sociale ale ţării.

Este clar că cele mai concrete consecinţe le-au resimţit mai ales copţii. Ameninţările care planau asupra existenţei lor s-au depărtat, iar musulmanii s-au arătat mai toleranţi faţă de ei, ambele religii coabitând într-o armonie mult mai mare decât înainte. De fapt, toate tensiunile dintre cele două comunităţi au dispărut.

Iată cele mai importante exemple care ilustrează această ameliorare. Procesiunile religioase, care erau interzise copţilor, au fost din nou autorizate. Unele posturi administrative au devenit accesibile şi pentru ei, ceea ce

nu era cazul înainte. Diplomele universitare, care se obţineau cu mult mai multă greutate de către nemusulmani, le-au fost eliberate pe picior de egalitate cu omologii lor musulmani. Diferitele obstacole existente în calea unor demersuri pe lângă organismele statului au fost înlăturate, mai ales pentru copţi, etc.

Toate astea nu s-au făcut de azi pe mâine, ci progresiv, în acelaşi ritm cu apariţiile, cam într-o perioadă de doi ani, şi nu fără o puternică reticenţă din partea responsabililor musulmani care vedeau în asta o pierdere a unora dintre privilegiile lor.

Presa din Cairo în momentul faptelor

Putem deci presupune, în ciuda faptului că apariţiile s-au produs pe un suport ortodox copt, că erau destinate în mod vădit mediilor musulmane din Egipt, pentru a slăbi poziţia intransigentă a puterii faţă de copţii foarte defavorizaţi la toate nivelele vieţii sociale în comparaţie cu egiptenii de religie islamică. Există aici, în mod incontestabil, o relaţie cauză-efect a unei dimensiuni ieşite din comun, care a creat o conjunctură pozitivă, favorabilă copţilor, deoarece a avut drept rezultat modificarea structurilor mentale ale musulmanilor în avantajul creştinilor, în special al celor de religie ortodoxă.

2. *CAZUL SHUBRA Egipt*, 1986

Întoarcerea Fecioarei la Cairo

La 25 martie 1986, cam la optsprezece ani după evenimentele din Zeitun, alte apariţii mariale au creat din nou mişcări extraordinare ale mulţimii în cartierul Shubra din capitala egipteană, deasupra altei biserici copte, în plin centrul capitalei. Faptele nu par deloc să fie rezultatul unei simple întâmplări…

Procesul apariţiilor a evoluat aproape ca în Zeitun, la căderea nopţii (în general, cam pe la douăsprezece noaptea), fără transmiterea vreunui mesaj unor privilegiaţi, dar pe o perioadă de timp mai scurtă – în jur de trei luni.

Biserica respectivă care a fost „suportul” manifestărilor este ortodoxă coptă, foarte modestă, fiind

consacrată sfântului martir egiptean Damian, un contemporan al sfintei Elena. Apariţiile au început să se producă mai întâi deasupra clopotniţei principale, apoi s-au deplasat spre un zid exterior pe care apărase mai înainte un semn prevestitor: o cruce de lumină. Toate acestea s-au petrecut în noaptea de 25 spre 26 martie 1986, în două faze succesive care au durat în jur de douăzeci de minute fiecare.

La fel ca în Zeitun (şi în multe cazuri de apariţii ale unor ozn-uri, între alte date, la 5 noiembrie 1990 în Franţa), tot ce s-a arătat ochilor martorilor a fost perceput mai mult sau mai puţin diferit, în funcţie, se pare, de psihicul observatorilor, criteriile exacte care au provocat această diversitate de descrieri scăpându-ne în totalitate.

Fecioara Maria a fost zărită în picioare, mai mult sau mai puţin întreagă, unii martori văzându-i doar capul, alţii bustul, în timp ce alţii au văzut-o în întregime.

Au fost văzute şi alte apariţii, unele fiind identificate cu sfanţul Daniian, ţinând uneori în mână o ramură de măslin. Au fost semnalaţi şi „porumbei luminoşi" zburând în stol şi dispărând la fel de brusc precum apăruseră.

În mod ciudat, unele fenomene luminoase s-au produs în plină zi. De exemplu, lumini intermitente au fost observate în ziua de 4 aprilie 1986, în timp ce în aer pluteau parfumuri ciudate, şi asta între 13: 00 şi 16: 30. Noua escaladare a acestui tip de fenomen avea să se repete de mai multe ori.

Se pare că uncie întreruperi ale curentului au fost asociate cu uncie apariţii. La 3 aprilie, o pană de electricitate a afectat întreg cartierul Shubra, cufundându-l în întuneric. Apoi, Fecioara a apărut în toată luminozitatea ei timp de peste o oră. Şi în acest caz mărturiile sunt diferite în funcţie de percepţia martorilor. Această apariţie a fost însoţită de mirosuri de tămâie.

Trei săptămâni mai târziu, la 24 aprilie, unele fenomene au devenit vizibile în interiorul bisericii Sfântul Damian, limitate la forme luminescente nedeterminate. În acest timp, alte apariţii, mai clasice, au putut să fie

remarcate deasupra domurilor edificiului, afară, unde se înghesuia o mulţime compactă.

Tot în ziua de 24 aprilie, au fost înregistrate vindecări zise miraculoase la unii observatori prezenţi în edificiu, sfidând orice explicaţie naturală, căci au fost instantanee. Printre afecţiunile

Extras din ziarul Watani (*Patria Mea*), *Cairo*, *2*2.06.1986

vindecate spontan se numără tuberculoza, arsuri, cecitate, diabet, etc. Chiar persoane considerate „posedate" au fost debarasate de supliciul lor şi la unele dintre ele s-a observat sânge curgându-le din degete!

La 11 aprilie, cei şase membri ai unei comisii de anchetă, instituită de conducerea Bisericii ortodoxe copte ca să facă investigaţii asupra tuturor mărturiilor, au avut ci înşişi prilejul să o vadă pe Fecioara Maria „scăldată într-o extraordinară lumină albă", care s-a arătat deasupra celor două domuri gemene care formează acoperişul bisericii Sfântul Damian.

După ziarul ortodox copt *IVatani*, apariţiile durau între câteva secunde şi douăzeci de minute, dar alte fenomene s-au produs timp de peste o oră. De exemplu, membrii comisici de anchetă au putut s-o vadă pe Fecioară fără întrerupere de la 03: 40 până la 05: 00, adică optzeci de minute la rând, ceea ce le-a permis să verifice tară grabă că nu exista nici cea mai mică posibilitate de înşelătorie.

După ziarul *Times* din 19 august 1986, ziarul local *Walani* a menţionat aceste evenimente. Toate celelalte organe de presă, în special cele islamice, le-au trecut sub tăcere, sau au pretins că nu era vorba decât de mistificări tăcute de adolescenţi cu lanterne!

Trebuie observat că între musulmanii şi creştinii din Egipt climatul se deteriorase din nou, ceea ce ar putea să explice apariţiile. În urma incendiului accidental al unei moschei situate la patru sute de kilometri de Cairo (consecutiv cu un scurtcircuit care a fost admis de anchetă, dar puţin cam târziu), trei biserici ortodoxe copte

fuseseră arse de fundamentaliştii din organizaţia Fraţii Musulmani. În februarie 1986. şaizeci şi nouă de extremişti din această mişcare au fost arestaţi în cadrul cercetărilor care urmăreau pedepsirea vinovaţilor. ceea ce a provocat o mare mânie în rândul integriştilor şi tensiune între cele două comunităţi.

Henri Durenbach, în revista *Atlantis* nr. 346 (septembric-octombrie 1986. p. 47), publică un text scurt în care relatează pe scurt aceste evenimente. În legătură cu reacţia ierarhiei ortodoxe copte, el scrie:

„Foarte sănătoase – şi curat creştine –, reacţiile ierarhiei sunt demne de a fi date drept exemplu. Patriarhul Chenuda al III-lea a constituit fără întârziere o comisie de anchetă formată din şase persoane, care a ajuns la concluzia cinstită a realităţii faptelor, după o anchetă perfect obiectivă".

Paralel, reacţiile musulmanilor faţă de aceste evenimente au fost impregnate de un sectarism excesiv, precum cele ale ziarelor *Al Ahram* şi Al *Akhhar*. Mentalitatea fanaticilor islamişti fiind ceea ce este, o biserică coptă şi două magazine având proprietari creştini au fost incendiate de unii dintre ei la Beni Sweif, la periferia oraşului Cairo.

Mai târziu, şi alte biserici ortodoxe copte au fost onorate de misterioasele apariţii: Sfânta Maria de la El Maadi (Cairo), biserica cartierului Masârah (Cairo) şi alte edificii aparţinând comunităţii creştine din oraşele Sohag, Ehden, Edfu.

Concluzii provizorii

După cum am văzut cu ocazia incidentelor din Zeitun, se parc că evenimentele din Shubra şi cele care au urmat după ele sunt în mod strâns legate de tensiunile inter-rcligioase dintre comunitatea ortodoxă coptă şi cea musulmană (fundamentaliştii în special). În mod ciudat, acest aspect foarte important al cazului parc să-i fi scăpat lui Henri Durenbach, care interpretează apariţiile şi fenomenele conexe (vindecări religioase) subo formă simbolică spirituală gratuită fără niciun interes pentru

cititori. Esoteriştii au \ recurs, foarte des, ca să nu spunem totdeauna, la tot felul de exerciţii dialectice întortocheate, strălucite prin nebulozitatea lor.

În mod vizibil, prin suportul constituit de credinţele lumii creştine, cei vizaţi erau musulmanii, şi se pare că apariţiile din Shubra şi din alte părţi, cel puţin pentru încă vreo câţiva ani, au amânat o înfruntare sângeroasă între cele două comunităţi.

Autorităţile egiptene, datorită acţiunilor energice ale preşedintelui Mubarak, au ştiut să ia măsuri ca să pună capăt uneltirilor fanaticilor islamului din ţara lor. Dar, din când în când, nu îi puteau împiedica pe unii dintre ei să recurgă la violenţe gratuite, fără să fi existat vreo provocare din partea creştinilor. Acesta e tributul unei coabitări dificile, pe care copţii de confesiune ortodoxă trebuie să-l accepte. În ciuda eforturilor meritorii ale puterii egiptene pentru a evita excesele de acest gen[1].

Avem deci aici un exemplu perfect de imixtiune a unei inteligenţe superioare, care s-a străduit în două rânduri să modifice o situaţie socială în curs de deteriorare şi care ar fi putut să provoace un conflict între lumea musulmană şi lumea creştină.

În mod cât se poate de evident, mecanismele procesului pus în practică de această inteligenţă pentru exhibiţiile sale, implică o trecere obligatorie prin psihicul fiecărui individ, nu al unei „conştiinţe colective”. Diversitatea descrierilor făcute de numeroşi observatori dovedeşte o anomalie la nivelul percepţiei vizuale, aceasta fiind limitată la stimulările creierului.

Oare aceste mecanisme sunt totdeauna aceleaşi în cazul unui val de ozn-uri, sau nu sunt folosite decât în scopuri precise? Se pare că cea de a doua afirmaţie este cea mai probabilă. Totuşi, în cazul valului din ziua de 5 noiembrie 1990, nu am fost în măsură să discern elementele, din ansamblul social al societăţii franceze din

---

1 Din păcate, în momentul de faţă, situaţia s-a deteriorat foarte mult în Egipt, căci fundamentaliştii atacă acum tot ce reprezintă puterea, nu numai comunitatea coptă ortodoxă (n.a.).

acel moment, care ar fi putut să explice această serie de observaţii, unică în genul ci, din ţara noastră şi chiar din lume, atât prin mulţimea mărturiilor cât şi prin multitudinea de tipuri de fenomene observate.

Sigur, în ceea ce priveşte apariţiile mariale, ştim că cultul Fecioarei este solid implantat în inima a numeroşi creştini, fie ei catolici sau ortodocşi, din anul 431 mai exact, de la Conciliul din Efes, care a recunoscut-o pe Maria ca fiind „mama lui Dumnezeu", în acea epocă, copţii nu se despărţiseră de Biserica romană. Schisma avea să se producă abia în 451, la Conciliul din Calcedonia.

În mod indubitabil, faptele din Zeitun, din Shubra şi alte locuri din Egipt ţin de o manipulare a creierelor, destinată esenţialmente musulmanilor, prin intermediul unui suport legat de credinţele şi superstiţiile creştinilor.

Inteligenţa care controlează aceste fenomene se foloseşte în principal de concepte individuale pentru a se exprima şi în manieră colectivă, ca în cazurile prezentate în acest capitol. Chiar şi detaliile total eronate servesc drept suport. De exemplu, cunoaştem cazuri ale unor apariţii ale lui Iisus, venind de la o persoană sinceră, nici psihopată, nici înclinată spre fabulaţii, care îl vede pe Cristos cu rănile din palme. Or, de multă vreme s-a dovedit că tuturor crucificaţilor li se băteau cuie în încheietura mâinii. Experienţele ştiinţifice făcute în 1930 de profesorul Barbet asupra cadavrelor, dovedesc incontestabil acest lucru, fără a mai vorbi de constatările făcute asupra giulgiului din Torino, declarat mai întâi autentic de oamenii de ştiinţă în 1973 şi în 1978, apoi „renegat" câţiva ani mai târziu, pentru că descoperirile făcute asupra autenticităţii sale implicau multe probleme stingheritoare pentru Vatican[2].

Iisus crucificat de palme este o reprezentare falsă

---

2 De exemplu, faptul că trupul schingiuitului a putut să părăsească giulgiul, fară să provoace smulgerea fibrelor textile, ar implica o posibilitate de dematerializare corporală, constatare care ar putea să repună în discuţie multe din ideile fixate demult în lumea creştină (n.a.).

care a fost implantată în conştiinţa colectivă a lumii creştine, întrucât iconografia şi arta statuară religioasă au întreţinut această eroare timp de câteva secole în reprezentările lui Iisus pe cruce. A existat deci un model imaginar care s-a răspândit în mintea credincioşilor, iar inteligenţa care se exprimă prin psihicul martorilor unor apariţii religioase (printre alte fenomene), nu ţine cont de aceste erori, astfel încât le repetă în „demonstraţiile" ei!

Aş putea să mai citez şi alte exemple de acest tip. Unii martori sau „vizionari" au semnalat faptul că au văzut-o pe Fecioara Maria purtând o coroană. Fiind soţia unui modest dulgher, mama lui Iisus nu avea strămoşi regali, dar folclorul catolic face din ea „Regina Cerurilor", ceea ce, în ochii pictorilor şi sculptorilor din câteva generaţii, i-a conferit o „maiestate" care se exprimă printr-o coroană.

O altă eroare de acest gen. Fecioara Maria a fost deseori văzută purtând un şirag de mătănii, ceea ce nu are nimic uimitor ţinând cont de ceea ce s-a spus mai înainte despre obiceiurile supărătoare ale artiştilor care au prezentat-o timp de secole. Partea ciudată este faptul că şiragul de mătănii a fost inventat de sfântul Dominic, care s-a născut în anul 1170!

Aceste „defecte" care se repetă în apariţiile religioase par să constituie dovada categorică a rolului pe care îl joacă psihicul uman în exprimarea acestor fenomene. Este, s-ar putea spune, o trecere obligatorie pentru o manipulare a societăţii omeneşti de către o inteligenţă superioară nouă, care şi-ar lua şi şi-ar reconstrui modelele în funcţie de conceptele indivizilor ancoraţi în anumite credinţe şi superstiţii.

Asta ar putea să explice mai bine unele observări de ozn-uri, sau presupuse ca atare. De exemplu, în 1897, în Statele Unite, un val de „dirijabile" foarte ciudate s-a revărsat peste o jumătate din federaţie. Unele descrieri pomenesc detalii foarte pitoreşti: aripi, derive, pânze, etc. Dar, aceste relatări, care sunt folosite de raţionalişti pentru a nega acest val, sunt toate deformări datorate ideii

pe care martorii – dintre care cei mai mulţi nu cunoşteau dirijabilele decât din auzite sau din desenele fanteziste apărute în ziare (dirijabilele nu au apărut efectiv decât în 1904, în America) – o memoraseră în mintea lor, fenomenul repetând astfel erorile conţinute în modelul schematizat de psihicul observatorului.

În lucrările consacrate observatorilor unor ozn-uri se vorbeşte despre aparate aeriene ciudate, care amintesc de realizările noastre aeronautice şi spaţiale dar cărora le lipsesc elemente importante, sau a căror concepţie e absurdă. Un avion fără eleroane de coadă a fost descris în dosarele proiectului *Blue Book*. Alte relatări despre „avioane false" circulă în literatura ufologică şi e posibil ca fenomenul observat să fi copiat modelul după o schemă identică aflată în creicrul martorilor. Există oameni care au o imagine incorectă, incompletă, mai mult sau mai puţin alterată, despre unele lucruri cărora s-au obişnuit să nu le acorde nicio atenţie. Modul de a opera care îşi ia modelele de exprimare din psihicul oamenilor nu e conceput pentru a rectifica unele idei false.

Aceeaşi constatare se poate face şi în legătură cu entităţile care s-au arătat ochilor martorilor în întâlnirile apropiate de gradul trei şi patru. Asta ar putea să explice diversitatea „umanoizilor". În orice caz, este mai logic să emiţi această ipoteză decât să pretinzi, cum fac unii cercetători, că Pământul este vizitat de câteva rase de extratereştri – şaptezeci, după ultimele estimări.

În realitate, dacă facem totalul diferitelor tipuri de entităţi, despre care se pretinde că au fost văzute de martori de bună credinţă, inclusiv de cei care afirmă sub hipnoză că au fost răpiţi la bordul unui ozn, această cifră depăşeşte suta, poate chiar mia. Ceea ce arată că ipoteza extraterestră nu mai corespunde acestor anomalii constatate. Să amintim că, după părerea oamenilor de ştiinţă, probabilitatea de a fi vizitaţi de o rasă de extratereştri este extrem de mică, apropiată de zero!

Încă ceva despre evenimentele din Zeitun. Presa franceză (şi europeană, ca şi cea americană) nu le-a

amintit pe scurt decât o singură dată, la 6 mai 1968, adică a doua zi după relatarea succintă care a apărut în cele câteva ziare din Cairo. Apoi cazul a fost parcă supus unui „embargo”. Este adevărat că în 1968, ca din întâmplare, Franţa focaliza asupra ei atenţia lumii occidentale. Şi astfel, hoardele vociferânde de pseudorevoluţionari, care se ciocneau de şarjele forţelor de ordine, aveau să abată privirile ziariştilor de la cele mai formidabile apariţii mariale din toate timpurile!

3. STATISTICA APARIŢIILOR RELIGIOASE

t

Cifre care vorbesc

Informaţiile care urmează provin de la cercetătorul Lucien Blaise, din Lyon[3], specialist în apariţii religioase de toate genurile, căruia vreau să-i mulţumesc pentru ajutorul oferit în realizarea acestui capitol. Acest corespondent, care e şi un prieten vechi, are un avantaj care îl deosebeşte de omologii săi preoţi pasionaţi de acelaşi subiect (precum abatele Laurentin), pentru că el nu are blocaje spirituale şi acceptă şi alte tipuri de fenomene precum ozn-urile. pe care reuşeşte fără dificultate să le facă să intre în modelul pe care şi l-a proiectat după inteligenţa care se află la originea tuturor acestor evenimente.

Lucien Blaise nu pretinde că a cules totul, dar tot ce a reuşit să strângă în câţiva zeci de ani de eforturi este revelator, iar cifrele pe care mi le-a comunicat sunt superioare celor pe care le publică teologul Bernard Billet.

Trebuie precizat că abatele Laurentin a pretins într-o emisiune televizată, în vara anului 1991, că ar exista mai multe apariţii ale lui Iisus decât ale Fecioarei Maria. Acest lucru este inexact, statisticile lui Lucien Blaise o situează pe mama lui Iisus pe primul loc în ceea ce priveşte numărul apariţiilor. De exemplu, la sfârşitul lui 1986, cercetătorul lyonez înregistrase 22 323 de viziuni ale Mariei şi numai 101 ale lui Iisus. În 1991, el a înregistrat toate apariţiile religioase (Maria, Iisus, sfinţi, îngeri,

3 Lucicn Blaise. strada Gcorges Gouy nr. II, 69007, Lyon (n.a.).

demoni, etc.), obţinând suma de 29 654.

Pe de altă parte, teologii nu reţin decât viziunile care se potrivesc dogmei lor, respingând sistematic pe cele care se produc în medii care, după părerea lor, sunt suspecte din anumite motive. De exemplu, când „vizionarul” nu a avut, înaintea apariţiilor, o „viaţă spirituală” corespunzătoare criteriilor magisterului, mărturia lui este respinsă fără milă. Uneori, viziunile sunt atribuite Diavolului, căci orice teolog ştie că demonul arc puterea de a lua orice formă pentru a-i înşela pe creştini…

Multe dintre locurile apariţiilor au beneficiat de numeroase viziuni, uneori câteva mii ca la Heroldsbach (Germania), unde s-au înregistrat peste trei mii de cazuri de care au beneficiat mai mulţi adulţi şi şapte copii. Asta explică de ce numărul locurilor este cu mult mai mic decât numărul apariţiilor în care s-au produs.

Au existat 1272 de locuri, în 69 de ţări, unde aceste fenomene au fost observate de unul sau mai mulţi „vizionari”.

Tabelul 1: *APARIŢII PE EPOCI*

Perioada de timp	Număr de locuri	Perioada de timp	Număr de cazuri
100 – 200	O	1801 – 1810	3
101 – 200	O	1811 – 1820	5
201 – 300	4	1821 – 1830	9
301 – 400	22	1831 – 1840	14
401 – 500	10	1841 – 1850	15
501 – 600	5	1851 – 1860	20
601 – 700	9	1861 – 1870	31
701 – 800	8	1871 – 1880	45

801 – 900 8 1881 – 1890 27
901 – 1.000 9 1891 – 1900 21
1001 – 1100 21 1901 – 1910 17
1101 – 1200 29 1911 – 1920 33
1201 – 1300 66 1921 – 1930 37
1301 – 1400 35 1931 – 1940 67
1401 – 1500 58 1941 – 1950 92
1501 – 1600 91 1951 – 1960 84

Perioada Număr Perioada Număr de timp de locuri de timp de cazuri

1601 – 1700 107 1961 – 1970 56
1701 – 1800 40 1971 – 1980 84
1801 – 1900 190 1981 – 1990 90
1901 – 1990 560 1991 – 2000

Cititorul a observat creşterea fulgerătoare înregistrată în secolul XX. cu un maxim între 1941 şi 1950 (92, dintre care 69 între 1947 şi 1950). prima perioadă care a furnizat foarte numeroase observaţii de „farfurii zburătoare”.

Pentru aceste 1272 de locuri am găsit 1351 de tipuri de apariţii, împărţindu-se astfel:

Fecioara singură 943 locuri
Fecioara şi Iisus copil 12 locuri
Iisus 115 locuri îngeri 55 locuri
Sfinţi, sfinte 56 locuri
Cruce 10 locuri
Demon 8 locuri
Fapte conexe (statui, imagini) * 152 locuri

Vom vedea acum repartizarea celor 1272 de locuri de apariţii pe ţări. Şaizeci şi nouă de state au avut privilegiul

de a beneficia de apariţii religioase de tip catolic, inclusiv în ţări unde principala religie este diferită.

Tabelul 2: *APARIŢII PE ŢĂRI*

Ţara	Locuri	Ţara	Locuri	Ţara	Locuri	Ţara	Locuri
Franţa	338	Olanda	9	India	3	Danemarca	
Italia	330	Irlanda	9	Japonia	3	Etiopia	
Belgia	80	Mexic	9	Ceylon	2	Honduras	
Spania	69	Brazilia	8	Coreea de Sud	2	Indonezia	

— Statui şi imagini care plâng, ploi, fenomene „solare”… (n.a.).

Ţara	Locuri	Ţara	Locuri	Ţara	Locuri	Ţara	Locuri
Germania	68	Ecuador	8	Haiti	2	Iordania	
Canada	46	Iugoslavia	8	Luxemburg	2	Nicaragua	
SUA	33	Austria	7	Malta	2	Nigeria	
Polonia	25	Israel	6	Noua Guinee	2	Uganda	
Elveţia	19	România	6	Rwanda	2	Porto Rico	
Turda.	15	Argentina	5	Tunisia	2	Reunion	
Anglia	14	Chile	5	Venezuela	2	Rep. Dominicană	1
URSS	12	Siria	5	Africa de	1	Suedia	

Portugalia	12	Vietnam	5	Sud Albania	1	Tanzania	
Cehoslovacia	12	Columbia	4	Algeria	1	Zair	
Liban	11	China	4	Arabia Saudită	1		
Egipt	11	Lituania	4	Burundi	1	Totalul	
Ungaria	11	Perú	4	Camerun	1	locurilor	72
Grecia	10	Filipine	4	Costa Rica	1		

Lucru normal, Franţa şi Italia se află în fruntea acestei liste, căci sunt cele două leagăne ale cultului marial… şi ale Bisericii catolice. În mod ciudat, Belgia se află pe locul trei, deşi acest loc ar fi trebuit în mod logic să fie ocupat de Spania, care se situează abia pe locul patru. America de Nord ocupă un loc bun împreună cu Canada şi Statele Unite. Lucru uimitor, Turcia ocupă un loc înaintea Portugaliei unde totuşi credinţa catolică şi devoţiunea faţă de mama lui Iisus sunt foarte dezvoltate, mai ales de la celebra apariţie de la Fatima, în 1917.

Se pare că apariţiile din Turcia, ca şi cele din Egipt de care ne-am ocupat mai înainte, s-au manifestat pe fondul unor tensiuni între comunităţile religioase, cea a catolicilor şi ortodocşilor fiind foarte slab reprezentată în aceste ţări dominate de islam. În această perspectivă, trebuie privite în acelaşi fel apariţiile din Liban şi din Siria.

Totuşi faptul că unele ţări creştine – precum Paraguay, Uruguay, etc. unde comunitatea catolică este bine implantată, sunt puţin „vizitate” sau deloc, conferă un plus de greutate ideii că apariţiile din ţările musulmane voiau să evite ca tensiunile create de rivalităţile religioase să ducă la măceluri. Ceea ce ar demonstra că acest tip de manipulări de masă este practicat în scopuri diverse, care nu sunt totdeauna evidente de la prima abordare.

Repartizarea tipurilor de apariţii pe locuri face să reiasă o diferenţă enormă între apariţiile Fecioarei Maria şi cele ale lui Iisus: cam de zece ori mai mare. Dar când luăm în calcul numărul de apariţii, diferenţa este încă şi mai mare, după cum am văzut mai înainte. Vom încerca acum să stabilim o comparaţie între apariţiile religioase şi observările de ozn-uri. În acelaşi timp vom compara numărul de locuri de apariţii recenzate de doi cercetători diferiţi care nu se cunosc.

Tabelul de mai jos reia statisticile lui Lucien Blaise şi cele ale teologului Bernard Billet, cu indicarea valurilor de ozn-uri înregistrate de cercetători particulari din lumea întreagă.

Tabelul 3: *APARIŢII DIN 1928 + VALURI DE OZN-uri*

Anul	Număr după L. Blaise	Număr după B. Billet	Valuri de OZN-uri	Anul	Număr după L. Blaise	Valuri Billet	Număr după de OZN-uri
1928	3	1		1960	3	3	
1929	6	O		1961	4	1	
1930	2	1		1962	2	1	
1931	7	3		1963	3	2	A ntina
1932	4	2		1964	3	1	A ntina
1933	17	15		1965	2	2	S -China
1934	5	3	Îi	1966	8	7	S
1935	4	1		1967	8	5	S -URSS
1936	4	2		1968	13	7	P Iberică
1937	6	5		1969	4	4	

1938	1	10	7		1970	19	9	5	E opa
1939	1	3	3		1971	19	9	2	E opa
1940	1	6	3		1972	19	17	3	E opa
1941	1	6	O		1973	19	7	1	S

„Valuri de avionne-fantomă în Scandinavia (Suedia, Norvegia, Danemarca) (n.a.).

Anul	Număr după L.B. Blaise	Număr după Billet	Valuri de OZN-uri		Anul	Număr după L.B. Blaise	Număr după de OZN-uri	B.	
1942	1	5	1		1974	19	6	O	P a-Am.
1943	1	3	2		1975	19	12	1	C Europ
1944	1	4	2		1976	19	3		P a
1945	1	2	2		1977	19	9		P Ameri
1946	1	4	4	2)	1978	19	6		A – Or. M
1947	1	18	18	SUA	1979	19	7		A ca de
1948	1	24	21	America	1980	19	9		P a
1949	1	14	13	America	1981	19	8		C
1950	1	14	13	SUA	1982	19	14		A de No
1951	1	9	8	SUA	1983	19	9		P a
1952	1	8	5	Europa – SUA	1984	19	11		C

1953	1	12	9	Europa – SUA	1985	19	12
1954	1	21	18	Franţa-Italia	1986	19	13
1955	1	5	3	Am. de Nord	1987	19	11
1956	1	4	3	China	1988	19	4
1957	1	6	3		1989	19	1
1958	1	9	6	Europa	1990	19	3
1959	1	5	5		1991	19	

Nu am informaţii precise despre Germania, Japonia, URSS, Australia, unele ţări din America de Sud şi toate ţările din Africa. Trebuie observată creşterea bruscă a apariţiilor în 1947 şi mai ales creşterea din 1954, an în care Franţa a înregistrat, împreună cu Ttalia, cel mai mare val de ozn-uri cu cele optzeci de întâlniri de gradul trei. Statisticile lui Bernard Billet se opresc la 1975, deoarece cartea în care au apărut a fost tipărită în 1976.

Trebuie subliniat că în 1933 s-a înregistrat o creştere bruscă a apariţiilor, în momentul în care era semnalat un val de avioane-fantomă, rămase până azi neidentificate. Nu aveau niciun semn care să indice naţionalitatea şi unele dintre ele au fost

! l Valuri de rachete-fantomă în Scandinavia (Suedia, Norvegia, Danemarca) (n.a.).

observate deplasându-se în condiţii aberante de zbor. Situaţia a fost considerată atât de anormală, încât în Suedia a fost înfiinţată o comisie de anchetă.

Pentru sfârşitul anilor optzeci şi începutul anilor nouăzeci, Lucien Blaise nu a primit încă toate datele referitoare la apariţiile religioase care au putut fi

înregistrate în lume. Acest gen de informaţii ajunge foarte greu la destinatar şi uneori trebuie să se aştepte câţiva ani, alteori mai mult de zece ani, înainte de a intra în posesia primelor elemente referitoare la anumite cazuri. Asta explică numărul mic de apariţii, fără legătură cu elementele ufologice care au avut loc, precum cele din Belgia în 1989 – 1990, ca şi cele de la 5 noiembrie 1990 din Franţa.

Totuşi, în ciuda acestor mici carenţe, cititorul poate să constate că paralelismul între apariţiile religioase şi observările de ozn-uri este flagrant. De fiecare dată când ozn-urile apar în valuri, sau apariţia lor cunoaşte o puternică recrudescenţă în lume, creşte numărul locurilor în care s-au semnalat apariţii. Această situaţie indică cât se poate de evident că aceste fenomene au aceeaşi cauzalitate, forma fiind diferită în funcţie de scopurile urmărite, dar şi în funcţie de epoci.

În 1947, Statele Unite se aflau în plină vârstă de aur a SF-ului, iar Damon Knight, C.M. Combluth, Poul Anderson, Ray Bradbury, Robert Schckley etc. scriau, spre deliciul amatorilor, poveşti cu explorări spaţiale şi vizitatori veniţi din lumi mai mult sau mai puţin depărtate. Conştiinţa colectivă a poporului american a fost deci prima impregnată cu ideea referitoare la extratereştri, iar inteligenţa care manevrează ozn-urile a putut să ajusteze un model al manipulărilor sale în funcţie de această nouă conjunctură conceptuală, care apoi a apărut şi în alte părţi ale lumii, pe măsură ce se răspândea literatura SF.

Fenomene conexe

Deseori a fost amintit cazul Fatima (Portugalia) pentru a se descrie un tip de fenomen de „miracol solar”, în cursul căruia mulţimi de martori au putut să vadă „soarele” începând să facă mişcări de un tip care exclude total ideea unui soare adevărat agitat de un fel de dans. Se poate deci presupune că e vorba fie de o iluzie colectivă, fie de un fenomen energetic, ambele fiind produse de inteligenţa superioară care ne influenţează societăţile.

După Lucien Blaise, 118 cazuri de „miracole solare”

au însoţit apariţiile mariale. În plus, se cunosc vreo douăzeci de alte cazuri fără apariţii mariale, dar survenite într-un context religios.

Unii cercetători consideră că aceşti sori falşi sunt z-uri. Deoarece eu înclin mai mult să cred că ozn-urile sunt nişte momeli energetice sau psihice, suntem de acord în această privinţă, mai puţin asupra naturii străine heliofizicii. De altfel, martorii aflaţi la câţiva kilometri de locurile de apariţie, nu au remarcat absolut nimic anormal pe cer în dreptul soarelui nostru, în momentul faptelor, lucru care s-a putut verifica în mai multe ocazii, în special la Fatima.

Data Locul şi ţara Particularităţi

27.12.1872 Neubois (Franţa-68) Sferă verde mai mică decât soarele

— Tilly’s/Seulles (Franţa-14) Rotiri-Culori-Ploaie

—

— Fatima (Portugalia) Deplasări laterale-Ploaie

— Deplasări diferite (3 ori) – 70.000 martori

— Onkerzele (Belgia) Rotiri-Culori-Deplasări diferite rapide

1. – Nedocumentat

1. Ghiaie-di-Bonate (Italia) Rotiri-Culori-Ploaie

1. – Rotiri-Culori-200.000 martori

1. La Codoşera (Spania) Rotiri-Culori

1. Vila Chao (Portugalia) Rotiri-30.000 martori

— La Maleleine, Espis, Moissac (Fr.) Nedocumentat

— Espis, Moissac (Franţa-82) Rotiri

Data	Locul şi ţara	Particularităţi
09.03.1947	0	Rotiri-1.000 martori
3.03.1947	1	Rotiri
1.07.19	1 Tyromestice (Cehoslovacia)	Nedocumentat

47			
4.10.19	0	Casanova-Staffora (Italia)	Carusel de „discuri”-Căldură
47			
7.04.19	2	Marina-di-Pisa (Italia)	Rotiri
48			
3.05.19	2	Gimigliano-di-Ven. (Italia)	Rotiri-Culori-2 disc. suprapuse
48			
5.06.19	0	Marina-di-Pisa (Italia)	Rotiri
48			
6.06.19	1		
48			
7.06.19	2	Schichowitz (Cehoslovacia)	Rotiri
48			
7.07.19	2		Nedocumentat
48			
8.12.19	0	Thum-Heroldsbach (Germania)	Rotiri-Culori-Deplasări diverse
49			
??.1949	??	Fehrbach, Pirmasens (Germania)	Nedocumentat
5.04.19	1	Acquaviva-Platini, Sicilia (Italia)	Rot. – Culori-Deplasări diverse (3 ori)
50			
2.06.19	1	Fehrbach, Pirmasens (Germania)	Nedocumentat
50			
3.06.19	1	Fehrbach, Pirmasens (Germania)	Nedocumentat
50			
	0	Necedah,	Rotiri-culori-

7.10.19	Wisconsin (S.U.A.)	Deplasări diverse	
50			
0	Casanova-	Rot. – Culori-	
4.11.19	Staffora (Italia)	Deplasări diverse (3	
50		ori)	
1	Thum-	Rotiri-Culori	
3.04.19	Heroldsbach		
51	(Germania)		
0	Niederhabach	Rotiri	
8.09.19	(Germania)		
52			
0	Kerizinen	Rotiri – Culori-	
8.12.19	(Franţa-29)	Deplas. diverse	
52			
2		Rotiri-Culori	
6.05.19			
54			
3	Reggio	Rotiri-Culori-	
0.04.19	dell’Emilia (Italia)	Căldură mare	
55			
0	Balestrino,	Nedocumentat	
5.08.19	Albenga (Italia)		
55			
0		Rotiri-Culori	
5.11.19			
55			
0		Rotiri	
5.03.19			
58			
??	Temi (Italia)	Rotiri-Orbită	
.07.195		descrisă	
8			
??	San Damiano	Nedocumentat	
.12.196	(Italia)		
4			
2		Rotiri-Culori-	
2.01.19		Deplasări diverse	
65			

1.05.19 65	0	Turezovka (Cehoslovacia)	Culori-1200 martori
1.03.19 66	3	Ain-el-Delb, Saida (Liban)	Rotiri-10.000 martori
3.01.19 67	1	San Damiano (Italia)	Nedocumentat
5.10.19 67	0	Balestrino, Albegna (Italia)	Rotiri
5.02.19 68	0		Rotiri-Deplasări diverse
1.03.19 68	0	San Damiano (Italia)	Rotiri-Deplasări diverse
9.03.19 68	1	Eisenberg, Raab (Austria)	Rotiri-Culori
5.08.19 68	1	Turezovka (Cehoslovacia)	Culori40 200 martori
5.08.19 68	1	San Damiano, Plaisance (Italia)	Rotiri-Ploaie

San Damiano, Plaisance (Italia) Balestrino (Italia)
22.08.1968
05.10.1968
27.12.1968
20.04.1969
05.10.1969
08.09.1969
10.10.1969
08.12.1969
08.12.1969

25.03.1970
29.03.1970
05.05.1970
11.07.1970
16.07.1970
— 16 – 09.1970
07.10.1970
08.12.1970
30.05.1971
02.07.1971
16.07.1971
15.08.1971
29.09.1971
07.10.1971
01.11.1971
05.11.1971
11.12.1971
15.01.1972
01.04.1972
05.05.1972
—.07.1972
21.11.1972
18.07.1973
19.10.1973
— 06.06.1975
San Damiano, Plaisance (Italia) Montichiari, Brescia (Italia) Balestrino (Italia)
San Damiano (Italia)
Montichiari, Brescia (Italia)
San Damiano (Italia)
Balestrino (Italia)
Oulx, Suse (Italia)
San Damiano (Italia)
Palmar de Troya, Sevila (Spania) San Damiano (Italia)
Oulx, Suse (Italia) San Damiano (Italia)
Nitape, Olmos (Perú)
San Damiano, Plaisance (Italia)

Rotin-Deplas. diverse
Nedocumentat
Rotiri-Coborâre spre sol
Rotiri-Coborâre şi urcare
Rotiri-Coborâre şi urcare
Nedocumentat
Rotiri levogire
Rotiri (timp noros şi ploios)
Nedocumentat
Nedocumentat
Nedocumentat
Rotiri-Coborâre şi urcare
Rotiri-Culori-Coborâre şi urcare
Disc gigantic
Nedocumentat
Rotiri
Nedocumentat Fenomen pseudolunar Trei cercuri rotitoare Nedocumentat Nedocumentat Fenomen cu oscilaţii Fenomen atmosferic solar Nedocumentat Nedocumentat Nedocumentat
Rotiri-Culori-Coborâre şi urcare
Rotiri-Culori
Nedocumentat
Discuri şi „baloane”.
Nedocumentat
Rotiri „soare” apropiat
Nedocumentat
Rotiri-culori-8.000 martori
Poligon, figuri pe trei planuri
Nedocumentat
Rotiri levogire
San Damiano, Plaisance (Italia)
Bavside. New York (S.U.A.) San Damiano, Plaisance (Italia)
Le Frechou (Franţa)
San Damiano, Plaisance (Italia) Medjugorje (Iugoslavia)
Kibeho (Ruanda)

Villa Alemana, Santiago (Chile) L'Excorial, Madrid (Spania)

Olawa, Wrocław (Polonia)

Crosia, Cosenza (Italia) Belpasso-Borello, Catana (Italia)

Rotiri „Dans".

07.09.1975
08.09.1975
25.03.1976
01.05.1976
14.05.1976
12.06.1976
30.07.1976
20.11.1976
15.08.1977
09.09.1977
14.09.1977
15.08.1978
02.08.1981
03.08.1981
04.08.1981
06.11.1982
18.11.1982
28.11.1982
30.11.1982
04.12.1982
06.03.1983
02.07.1983
30.10.1983
26.04.1984
02.02.1985
03.05.1985
14.05.1985
30.05.1987
01.02.1988

Rotiri

Coboară o bucată de soare-Ploaie

Nedocumentat

Ploaie
Rotiri-Coborâre şi urcare Rotiri
Pulsări-Culori-Scânteieri
Mic disc rotitor în faţa soarelui
Mic disc în faţa soarelui, deplas. div.
Rotiri-Culori
Nedocumentat
Rotiri „Dans”-Deplasări diverse Rotiri „Dans”-Deplasări diverse Rotiri „Dans”-Deplasări diverse Doi „sori”-Rot.
— Deplasări diverse Două culori dif. pe „soare”.
Tunet (fără furtună)
Nedocumentat Fluctuaţii de volum
Rotiri-Retrageri şi înaintări alternative
Rotiri-Culori
Nedocumentat
Rotiri
Rotiri-2000 martori Rotiri-culori-Deplas. div.
Fluctuaţii de volum-Deplas. rapide Deplas. div. – 50.000 martori

Câteva explicaţii

Prin rotiri trebuie să se înţeleagă că fenomenul observat, deseori asociat cu soarele nostru, s-a învârtit de mai multe ori în jurul lui, ca şi cum ar fi fost un disc constituit dintr-o energie luminoasă animată de o mişcare dextrogiră sau levogiră, rămânând în poziţie staţionară.

Dansul „soarelui” este format din mişcări rapide şi relativ scurte în toate sensurile, în jurul unui punct central care era poziţia sa înainte de începerea „dansului”. Durata acestui fenomen este rareori specificată, dar atunci când este, ea e cuprinsă între câteva secunde şi unu-două minute.

Deplasările diverse sunt scurte, mai puţin rapide decât în cazul „dansului”, efectuate fie de la dreapta la stânga, fie în direcţie inversă. Se mai întâmplă ca aceste mişcări să fie făcute în jos, cu întoarcere în sus.

Termenul „culori” indică faptul că „soarele” emitea lumini de diferite culori, fără să ia ochii precum astrul

zilei, deci pe care le puteai privi direct fără să te stânjenească.

Oscilaţiile „soarelui” au constat în mai multe mişcări rapide, cam ca atunci când un avion îşi caută stabilitatea în momentul aterizării, dar într-un ritm mai rapid. În unele cazuri, fenomenul a dat impresia că e pe punctul de a cădea.

Fenomenele numite „atmosferice” înglobează în esenţă manifestări de „nori” sau „mase noroase”, ale căror aparenţă şi mişcări indică faptul că acestea nu aparţin panopliei adevăratelor fenomene atmosferice naturale.

Ploile includ căderea de „petale”, uneori frumos mirositoare, care se dizolvă mai înainte de a fi atins solul. Uneori e vorba de „flori” care dispar în acelaşi fel.

Lista locurilor cu apariţii însoţite de ploi miraculoase

13 – 09 – 1917: Fatima (Portugalia). Petale de flori căzând sub formă de ploaie înainte şi după apariţia marială. Cad din cer şi dispar la o anumită înălţime. Apoi apariţia unui glob de lumină în faţa a 30.000 de persoane.

13 – 05 – 191X: Fatima (Portugalia). Ploaie de „petale” în timpul pelerinajului de aniversare.

13 – 05 – 1924: Fatima (Portugalia). Ploaie de „petale” în formă de fulgi mari de zăpadă rotunzi şi strălucitori. Coborâre lentă spic pământ, într-o efuziune prodigioasă de lumină. Fotografie făcută de M.A. Rebelo Martina, viceconsulul Portugaliei în America.

20 – 05 – 1944: Guiaie di Bonate (Italia). La puţină vreme după cea de a opta apariţie, o ploaie indescriptibilă de „stele mici” aurii şi argintii a căzut peste locul minunilor, dar totul a durat doar câteva secunde.

— 12 – 1946: La Madeleine (Franţa-82). Pe la ora 15: 00, trei martori identificaţi nominal au văzut căzând o ploaie de „margarete şi de petale de trandafiri”, în cursul unei apariţii mariale. Fenomenul a durat patruzeci de minute.

— 12 – 1946: La Madeleine (Franţa-82). Pe la 16: 00, unul dintre martorii din ajun a văzut căzând o ploaie de „flori mici”, apărând dintr-o „sursă miraculoasă”, şi o

lumină deasupra curcubeului.

— 12 – 1946: Lunci (Franţa-82). Un alt martor al celor întâmplate în ziua de 4.12.1946, în timp ce lucra în grădină, a văzut căzând o ploaie de „margarete mari şi albe” şi de „petale de trandafir albe, galbene şi roz”, care au dispărut la un metru de pământ. Fenomenul a durat în jur de o jumătate de oră.

— 12 – 1946: La Madeleine (Franţa-82). Martorul fenomenului din ziua de 4.12.1946 observă o ploaie de „flori” şi de „petale de trandafir şi de margarete”, apoi vede o „sursă luminoasă”.

— 12 – 1946: Lunel (Franţa). Acelaşi martor ca în ziua de 5.12.1946. Ploaie de „petale de trandafir”, de „margarete albe” şi de „muguri aurii” care a durat mai mult de douăzeci de minute.

— 01 – 1947: Espis (Franţa-82). Un martor, după ce a avut „viziunea” unei Fecioare de talie mică, a văzut căzând o ploaie de „trandafiri”.

02 – 03 – 1947: St-Pierre-de-Narzac, Lunel (Franţa-82). Martorul din ziua de 6.12.1946, mergând spre casă, a văzut căzând pe o distanţă de aproape doi kilometri, o ploaie de „petale de trandafiri argintii” şi de „margarete”.

13 – 04 – 1947: Espis (Franţa-82). Ploaie de „margarete” şi de „petale de trandafir”.

28 – 04 – 1947: Lunel (Franţa-82). Pe tot traseul unei procesiuni, „trandafiri” sunt văzuţi căzând în ploaie de către martorul din ziua de 4.12.1946 şi de alte persoane.

13 – 06 – 1947: Espis (Franţa-82). Între 800 şi 1.000 de persoane participă la o procesiune. Cei doi „vizionari” din ziua de 13.04.1947 se află şi ei acolo şi văd căzând „petale de trandafir şi margarete”.

15 – 08 – 1968: San Damiano (Italia). În timpul lecturii mesajului apariţiei de la ora 12: 00, din direcţia „soarelui” şi în scânteierea lui, a căzut o ploaie de „petale albe” asemenea unei vijelii de zăpadă. Câţiva „fulgi” mai mari au fost zăriţi căzând pe acoperişul şurii familiei Quattrini, dar au dispărut la atingerea acoperişului. Fenomenul a durat în jur de zece minute. În plus, globuri

albe au fost observate intrând sau ieşind din soare.

Cititorul a remarcat că cele mai multe fenomene de acest tip au apărut în anii 1946 şi 1947. Or, 1946 este anul rachetelor-fantomă din Scandinavia, iar în 1947 s-au înregistrat primele apariţii de „farfurii zburătoare”. Apoi, a trebuit să se aştepte douăzeci şi unu de ani pentru a se observa o altă ploaie de acest gen.

Să nu pierdem din vedere că 1946 şi 1947 au fost anii în care a apărut tensiunea dintre Statele Unite şi URSS, marcată de cazul Roswell. În consecinţă, tot ce s-a dezbătut în politica internaţională după acest eveniment, nu este, după părerea mea, decât o comedie abil jucată de cele două mari puteri pentru a face să funcţioneze economiile lor şi ale aliaţilor lor, punând la treabă industriile mai mult sau mai puţin legate de armament.

În general, nu trebuie să uităm că în 1947 s-a înregistrat o creştere netă a numărului de apariţii mariale, care după aceea s-a accentuat în 1948, cei doi ani în care fenomenul „farfuriilor zburătoare” a fost mai peren ca niciodată în Statele Unite, ca apoi să se răspândească în toate părţile lumii, mai ales în ţările industrializate.

Toate aceste fenomene zise „solare” nu sunt simple viziuni care se produc în mintea martorilor, căci unii dintre ei au putut să facă fotografii. În schimb, ploile n-au putut fi observate decât de câţiva

— I

martori, excepţie făcând cazul Fatima, unde de altfel s-a putut face şi o fotografie…

Din motive care ne scapă, se pare că în anumite împrejurări mai rare, inteligenţa care se află la originea acestor evenimente hotărăşte să producă un fenomen în spaţiu, atunci când e rezervat unei mulţimi, şi, mai des, să-l ascundă maselor atunci când este rezervat unor privilegiaţi. În acest ultim caz, e posibil ca totul să fie indus în mintea beneficiarilor printr-un artificiu oarecare, al cărui *modus operandi* nu ne este accesibil.

Lucien Blaise semnalează într-o altă listă, rezervată raporturilor materiale legate de apariţii, ploi de „petale de

trandafir” care s-au răspândit în chiliile mănăstirilor carmelitelor de la Lipa (Filipine) în 1948. Aici e vorba chiar de petale materiale, ceea ce tinde să arate că în unele ocazii, şi din motive pe care nu le putem decât presupune, această inteligenţă misterioasă a crezut de cuviinţă să materializeze un miracol.

Lista acestor aporturi materiale se referă în special la obiecte legate de cultul catolic: şirag de mătănii, medalii bisericeşti, crucifix, ete. Materialele sunt variate: aur, sidef, cupru, etc. Există câteva excepţii. În 1967, la Natividade (Brazilia), doctorul Fausto Faria s-a pomenit cu o piatră hematită străină de acea regiune. În 1972, la Palmar de Troya (Spania), doamna Maria Marin a primit permisiunea de a tăia o buclă din părul copilului Iisus care îi apăruse[4]…

Este evident că, mai ales în acest ultim caz, o momeală oarecare a intervenit pentru a înşela buna credinţă a martorilor, celelalte obiecte putând să fie „împrumuturi” de la alţi oameni sau copii identice, pentru că această inteligenţă poate să producă orice cantitate de obiecte mici de origine umană sau naturală. De exemplu, împrumutul este vădit în cazul de la Montallegro (Italia), din 1557, când ţăranul Chichizola s-a pomenit cu un tablou pictat pe lemn provenit dintr-o biserică din Grecia! Un „cadou otrăvit” s-ar putea spune…

Bineînţeles, vindecările zise miraculoase abundă în unele locuri ale apariţiilor, cele false amestecându-se cu cele adevărate. Cazul cel mai spectaculos, şi totuşi cel mai puţin cunoscut, este cel al unui anume Michel-Jean Pellicer, din Calanda (Spania). Având un picior amputat de doi ani şi şase luni, din cauza unui accident petrecut la

— August 1637, el s-a trezit în noaptea de 29 martie 1640 cu ambele picioare întregi. Acest caz a fost autentificat la vremea aceea de anchete foarte severe din partea Bisericii.

---

4 Aport cunoscut şi în cadrul spiritismului de la sfârşitul secolului al XIX-lea. Cazul entităţii Katic King, verificat de fizicianul William Crookes, carc a distribuit bucle de păr şi bucăţi din rochia ei (n a.).

Nu neagă nimeni că există cazuri dubioase de vindecare. Totuşi. Într-un număr mare de cazuri, s-a putut dovedi că maladia de care suferea bolnavul era reală şi că la fel de real şi brusc a fost eliminată. În mod inexplicabil, ca în cazurile unor cancere în fază destul de avansată, ca cel al doamnei Sania Iusef Bassilia, coptă din Port Said (Egipt), vindecată instantaneu de o apariţie marială la 20 februarie 1990, ca să citez numai ultimul caz de care am cunoştinţă.

Concluzii în majoritatea incidentelor care implică apariţii religioase legate de cultul catolic, cu foarte rare excepţii, inteligenţa care le creează le rezervă unor privilegiaţi, ceea ce nu permite să se disccarnă finalitatea acestui tip de manipulare personalizată.

În schimb, în cele câteva cazuri de apariţii în faţa unor mase de oameni, se pare că acestea s-au produs în momentul în care situaţia locală se deteriorara şi se profila ameninţarea unor înfruntări sângeroase între comunităţi religioase de cult diferit. Asta este valabil mai ales pentru cele două exemple egiptene, şi este probabil şi pentru unele cazuri care au avut loc în ţări în care islamul este religie de stat. Ţinând cont de fragilitatea contextului geopolitic din Orientul Mijlociu, este posibil ca aceste tensiuni să fi fost înăbuşite pentru a evita un conflict mai amplu între lumea creştină şi lumea musulmană. Cel puţin aceasta este părerea mea, căci nu se poate înţelege de ce această inteligenţă superioară acţionează astfel pentru a înăbuşi luptele interne proprii unei ţări, în timp ce în Iugoslavia, de exemplu, grupuri etnice s-au sfâşiat între ele fără ca Fecioara de la Medjugorje (Herţegovina) să fi încercat să le împiedice.

Oricum, în toate cazurile e vorba de manipularea psihicului uman prin intermediul credinţei în Dumnezeu, dar şi de fervoarea aproape mistică faţă de mama lui Cristos, care s-a dezvoltat în general în lumea creştină, la catolici şi ortodocşi în special.

Procedurile aplicate în aceste manipulări spirituale sunt diverse, mergând de la momeala psihică la cea

materială, cu efecte secundare ce pot fi considerate benefice, deoarece persoane condamnate să moară într-un timp foarte scurt au fost vindecate definitiv. Dar ştim că, pentru a crede în Dumnezeu, trebuie din când în când un miracol pentru a „ridica moralul trupelor”…

Inteligenţa care produce apariţiile ştie acest lucru, şi acţionează în consecinţă cu bună ştiinţă, atunci când i se pare că e necesar s-o facă.

TURIŞTII BLESTEMATI

1. *CONSPIRAŢIA ASTRONOMICĂ*

O sursă luminoasă traversează cerul înstelat: e un meteorit. Traseul său, totuşi, nu este curb şi chiar are tendinţa de a fi paralel cu linia orizontului: e o cometă.

Ne aflăm în anul 1913 şi evenimentul are loc la Toronto (Canada). Nicio problemă, în acea perioadă nu existau nici rachete, nici sateliţi, nici elicoptere, iar rarele aeronave care puteau începe să se arate nu zburau decât ziua, în cele mai bune condiţii meteorologice posibile, atât de nesigur era zborul lor. În ceea ce priveşte modestele baloane dirijabile care circulau în acea perioadă, ele nu erau în stare să se deplaseze cu viteze atât de mari precum corpurile cereşti naturale citate mai sus.

Cei indispuşi de fenomenele aeriene ciudate au numai două soluţii liniştitoare: meteoritul sau cometa. Dacă „vizitatorul” nu se mişcă prea tare, se va face, eventual, apel la planeta Venus, chiar dacă conjuncţia ci nu e favorabilă, căci nimeni nu are vreun motiv să se îndoiască de marca seriozitate a astronomilor. În general, aceştia sunt bărboşi, cu chelie, încăpăţânaţi, iar atunci când se exprimă în public, toată lumea trebuie să tacă căci numai ei ştiu şi au dreptate, după cum se poate verifica şi în zilele noastre.

Or, iată că în acea noapte de neuitat din 9 februarie 1913, când astronomul W.F. Denning s-a uitat prin telescopul său, a fost gata să cadă pe spate. Din 1865 de când supraveghea cerul, niciodată nu mai văzuse un astfel de spectacol. Preţ de trei-cinci minute, după propriii lui termeni, a văzut o defilare continuă de lumină, un fel de

procesiune lungă, foarte regulată, de surse luminoase mobile, trecând ca vagoanele luminate ale unui tren expres în plină noapte, ca să folosim din nou propriile sale cuvinte. Luminile erau repartizate în grupuri constituite din mai multe corpuri strălucitoare, fiecare „tren” fiind format astfel: lumină puternică în partea din faţă, o alta la fel de puternică în partea din spate şi, între aceste două lumini mari, mai multe surse mici de lumină mai slabă aşezate în şir indian.

Acest spectacol excepţional a fost remarcat la Toronto şi în împrejurimi de foarte mulţi martori. Charles Ford, în *News Lands*, semnalează numeroşii „turişti” de acest gen, blestemaţi şi respinşi de Ştiinţă cu o repetabilitate care ascunde obstinaţia cea mai suspectă.

Bineînţeles, aceste manifestări nocturne strălucitoare şi „mişcătoare” au fost atribuite unei ploi de meteoriţi, conform unui obicei drag corporaţiei astronomilor. Între 1865, începutul carierei domnului Denning, şi 1913 trecuseră patruzeci şi opt de ani, ceea ce însemna că omul nostru cam ajunsese la vârsta pensionării. Totuşi, după propria lui mărturisire, niciodată nu mai văzuse un astfel de spectacol!

Acelaşi incident în plină zi

Suntem de acord că orice are un început şi că, în consecinţă, poate că era vorba de o escadrilă excepţională de meteoriţi, deşi numitele corpuri au avut impertinenţa să se deplaseze paralel cu linia orizontului, la o altitudine destul de joasă pentru a permite receptarea unor zgomote pe care le emiteau, şi cu o viteză net inferioară vitezei meteoriţilor, după cum spun observatorii!

Nu vom insista, ci vom admite provizoriu că aceste surse luminoase erau meteoriţi de un nou tip, dar meteoriţi totuşi…

Deschid o paranteză. Când astronomii vorbesc de calcule astronomice, ei fac apel la nişte legi, reguli şi consensuri stabilite de lucrări acreditate aşa cum se cuvine, verificate, dovedite şi aprobate. Astfel de baze au fost stabilite cu o mare grijă pentru exactitate şi o

conştiinţă profesională care ne stârnesc admiraţia. Dar de ce aceiaşi astronomi, când e vorba să explice ceva ce încă nu au mai văzut până atunci, fac abstracţie de toată această seriozitate, se leapădă de înţelepciunea şi ştiinţa lor şi renunţă la sacrosancta lor rigoare ştiinţifică ca să spună prostii? Am închis paranteza.

Această frumoasă şi rară observaţie ar fi putut să constituie un fel de excepţie care confirmă regula, meritând într-adevăr să fie citată în *Journal of the Royal Astronomicul Society of Canada*, *1-148*. În această revistă foarte austeră, profesorul Chant mărturiseşte că această observaţie remarcabilă a avut martori „de la Saskatchewan până în Bermude”. Ceea ce constituie încă o afirmaţie inexactă, deoarece între aceste două puncte nimeni, după cunoştinţa mea, nu a raportat acest tip de mărturie, cu atât mai mult cu cât Toronto se află într-un loc mult mai la est de această traiectorie, pe lacul Ontario, faţă în faţă cu statul New York!

În urma acestei seri istorice în analele astronomiei canadiene, a izbucnit o controversă. Profesorul Chant semnalează în foarte docta revistă amintită mai înainte că a citit, în *Toronto Daily Star* din 10 februarie 1913, că o mulţime de obiecte neluminoase, ci întunecate de data asta, au traversat cerul oraşului Toronto în după-amiaza zilei de 9 februarie, deci cu câteva ore înainte de procesiunea văzută mai târziu în cursul serii. Astronomul admite, lucru total uluitor, „că nu au fost descrise într-un mod destul de clar pentru a putea să fie identificate, dar că nu era vorba de nori, nici de păsări, nici de fum, şi că ansamblul sugera trecerea pe deasupra oraşului a unor nave aeriene”!

Şi a adăugat această precizare: „Au venit dinspre vest îndreptându-se spre est în trei grupuri, apoi s-au reîntors spre vest în formaţie mai dispersată, poate şapte-opt grupuri diferite în total”.

Îl iertăm din toată inima pe profesorul Chant pentru că nu a încercat să facă apropierea între ceea ce s-a petrecut în timpul zilei şi ceea ce a fost constatat noaptea,

la un interval de numai câteva ore şi în acelaşi loc. O minte logică, neblocată de probleme conceptuale ar fi putut presupune cu uşurinţă că era aceeaşi caravană celestă care revenea pe acelaşi traseu iniţial…

Astronomii sunt lucrători nocturni, cel puţin cei care scrutează cerul, chiar şi băcanul din colţ ştie asta. Ei nu fac deci nicio observaţie diurnă, cu atât mai mult cu cât corpurile cereşti pe care se consideră că le studiază sunt invizibile ziua. În acea perioadă, navele aeriene zburând în formaţie disciplinată erau inexistente, acest lucru constituind un motiv suplimentar care l-a făcut pe profesorul Chant să nu încerce să înţeleagă ce se întâmplase.

Totuşi, dacă ar fi cerut informaţii de la *Daily Star*, ar fi aflat numele şi adresele martorilor, i-ar fi întâlnit şi ar fi aflat din gura lor versiunile complete. Niciunul nu ar fi refuzat să stea de vorbă cu un om de ştiinţă. Profesorul Chant nu a făcut acest lucru, sau dacă a făcut-o, nu a dezvăluit asta niciodată…

Refuzul oamenilor de ştiinţă

Să facem comparaţia cu un ornitolog. Imaginaţi-vă că acest om vede zburând cârduri de păsări necunoscute. Să presupunem acum că trece complet sub tăcere ceea ce observat, fără să facă niciun raport. Nu e credibil! Cu atât mai mult cu cât au existat şi alţi martori, el se va strădui să adune cât mai multe descrieri ca să le compare cu a sa şi să întocmească un dosar credibil care va susţine raportul adresat superiorilor săi.

Acest efort consistent poate să servească la identificarea unei noi rase sau a unui grup de indivizi aparţinând unei specii rare despre care se crede că e pe cale de dispariţie. Totul se va publica într-o revistă ştiinţifică, un dosar va fi deschis, repertoriat şi accesibil consultării la o Universitate sau o bibliotecă specializată. Povestea asta ar putea să provoace o discuţie, o dezbatere, chiar alte mărturii, iar cunoaşterea se va îmbogăţi.

Profesorul Chant nu şi-a făcut datoria. S-a mulţumit doar să se rd crc la un articol de ziar, chiar dacă admite că

descrierile sugerează nave aeriene, fără măcar să se întrebe: Ce nave aeriene? Fără a mai vorbi de faptul că nu a tăcut nicio legătură între cele două observări. O astfel de coincidenţă, în câteva ore, nu putea în niciun caz să se refere la „nave aeriene” – în 1913 ele se numărau pe degetele de la o singură mână, în Ontario. Cum poate un om de ştiinţă să „uite” să facă legătura între cele două fenomene, ăsta e un mister pe care un cititor neavertizat nu-l va înţelege niciodată.

Zice domnul profesor Chant: „Aceste obiecte nu au fost descrise destul de clar ca să fie identificate”. Totuşi, s-a stabilit că nu erau obiecte naturale şi că sugerau nişte „nave aeriene”. Dacă s-au putut elimina explicaţiile naturale, asta înseamnă că descrierile erau suficient de clare ca să fie îndepărtate respectivele explicaţii, şi la fel de clare ca să sugereze nişte nave aeriene neidentificate, adică ozn-uri. În 1913. la Toronto, trebuie să fi fost foarte uşor să înlături rapid rarele şi modestele realizări aerostatice şi aeronautice ale epocii.

Există deci o carenţă flagrantă între demersul celor doi astronomi, de neiertat în această împrejurare.

Lipsa de iniţiativă ilustrată prin absenţa unei anchete serioase, indică clar că nu se dorea să se afle mai mult. Pornind de la această constatare, se poate presupune cu uşurinţă că acest om de ştiinţă a înţeles probabil foarte repede că observaţia ieşea complet din cadrul „Dogmei”, şi că era mai bine să se abţină.

Publicul a fost complet înşelat.

Această conspiraţie a tăcerii reprezintă unul dintre cele trei camuflaje definite de Jacques Vallée în cartea sa *Alte dimensiuni*: „Explicaţiile oficiale «fabricate», care nu explică nimic şi permit oamenilor de ştiinţă să fie liniştiţi”.

Da, explicaţii care nu explică nimic, precum cele ale astronomilor Denning şi Chant din 1913…

Turistul de la Argenteuil

Conspiraţia tăcerii nu a fost iniţiată odată cu „farfuriile zburătoare”. Conspiraţia există de când ştiinţa a înţeles că omul nu este stăpân pe destinul său şi că

publicul trebuie să nu ştie nimic de această dominare superioară, măcar pentru a salva autoritatea şi privilegiile celor care pretind să ne administreze societatea. Trebuia deci să fie protejate cu orice preţ structurile instituţionale care au avut sau au încă puterea: Religia, Ştiinţa, Armata, apoi Ideologia.

Pentru a justifica acest comportament axat pe refuzul de a înţelege, au fost create curente de gândire în rândul lumii intelectuale: integrismul la religioşi, raţionalismul la oamenii de ştiinţă, autoritarismul la militari şi obscurantismul la politicieni. Aceste constrângeri spirituale au fost considerate indispensabile de către cei care le-au creat, pentru a asigura perenitate instituţiilor pe care le conduceau şi încă le conduc.

Un „turist” rotund şi luminos a fost observat deasupra oraşului Argenteuil în ziua de 9 august 1903 la 23: 00 de către domnul Desmoulins, deplasându-se de la nord spre sud. O conjuncţie cu planeta Venus a început abia la 13 august, ceea ce exclude categoric această explicaţie. În plus, martorul era un astronom amator de înalt nivel, şi e evident că nu putea să greşească ca oricare alt om neavizat.

Obiectul era roşu şi nu şi-a făcut apariţia decât deasupra localităţii, ceea ce indică deja o altitudine mică şi o dimensiune modestă, în deplasarea lui, obiectul a fost urmărit cu instrumente speciale de domnul Desmoulins precum şi de alte patru persoane, fiecare având o lunetă, şi asta aproape o jumătate de oră, pe un traseu estimat de observatori între cinci şi şase kilometri. Toţi au putut să constate că nu era vorba de o sursă de lumină ataşată unui balon. Nicio altă formă nu putea să fie asociată unui aparat mai uşor decât aerul, şi nu s-a observat niciun reflex al acestei surse luminoase pe un corp secundar apropiat. Corpul roşu avea un centru a cărei strălucire era mult mai puternică decât restul.

Obiectul, sau sursa luminoasă, era deci neidentificabilă în termeni convenţionali, dar în ciuda constatărilor făcute *de visu* de cinci martori dotaţi cu

instrumente de vedere măritoare, revista *Cosmos* scria: „Presupunem că cineva de la Paris s-a distrat lansând un balon cu foc”.

Cercetarea nu a mers mai departe deoarece misterul fusese „elucidat” cu ajutorul unei presupuneri derizorii.

F.ste ciudat cum, indiferent de cantitatea şi calitatea mărturiilor, acestea sunt în mod sistematic ignorate de oamenii de ştiinţă în judecăţile lor.

Un balon cu foc ar fi putut înşela cinci persoane echipate cu lunete astronomice? Cinci adulţi incapabili să identifice un balon-jucăric şi un editor *care nu a văzut nimic* şi înţelege totul? Grotesc!

Turistul de la Cherbourg

Pe cerul oraşului Cardiff şi în împrejurimi, în Ţara Galilor, în scara de 29 martie 1905 a fost văzută „o rază de lumină verticală care nu era cea a unui reflector sau altceva”, după cum scrie *The english Mechanics*.

Pesupun că „altceva” lasă să se subînţeleagă „altă cauză naturală”. Această observaţie se situează în plină renaştere a unei mişcări religioase (*Religious Revival*) care se abătuse peste Ţara Galilor în acea perioadă, în acelaşi timp cu un val de turişti cereşti rotunzi, mobili şi foarte luminoşi.

La trei zile după această apariţie, un turist botezat „astrul de la Cherbourg” a apărut deasupra prefecturii Manche. A încercat cineva

— Un astronom, de exemplu – să facă o apropiere între aceste două evenimente? Nici vorbă! Să nu ne închipuim că oamenii noştri de ştiinţă îşi bat capul să rezolve cu adevărat aceste enigme. Totuşi, marele Camille Flaminarion a crezut de cuviinţă să se aplece asupra cazului „astrului de la Cherbourg”. Nu prea mult, ca să nu ameţească!

În *Bulletin de la Société Astronomique de France*, astronomul spune categoric că e vorba de planeta Venus! Iar diferitele deplasări în mai multe direcţii sunt explicate ca datorându-se unor iluzii.

În urma scrisorilor primite de la cititori, revista

Cosmos a publicat, câteva luni mai târziu, o versiune mai puţin categorică, mai ambiguă: putea să fie Venus sau Jupiter…

Ipoteze contradictorii

Insistentul turist a fost observat câteva nopţi la rând. După aceea a putut fi văzut din mai multe orăşele de lângă Cherbourg, dar trebuie să subliniem că, în afara acelei regiuni, fenomenul nu a fost remarcat deloc şi în altă parte, ceea ce ne depărtează considerabil de explicaţia unei planete precum Venus sau Jupiter. Culoarea obiectului a fost peste tot descrisă ca bătând în roşiatic, dar revista *Cosmos* a pretins că de vină erau condiţiile atmosferice. Ar fi fost îndreptăţită consultarea meteorologilor, deşi fenomenul se manifestase noapte de noapte, mai mult de zece zile.

Journal des Debats din 4 aprilie 1905, spune că vizitatorul luminos apărea în fiecare seară între 20: 00 şi 22: 00 deasupra oraşului Cherbourg. În acea perioadă, Venus dispărea la 21: 30 şi Jupiter la 20: 00. Jupiter poate fi deci aruncat la coşul de gunoi. Şi nici Venus nu merită o soartă mai bună, având în vedere diferenţa de o jumătate de oră.

Aceeaşi publicaţie îşi exprimă regretul că nimeni, de la Biroul Meteorologiei sau de la Observatorul din Paris nu a venit să facă o anchetă la faţa locului, ceea ce nu e deloc uimitor. Asta înseamnă că astronomul Flaminarion a tranşat problema din biroul său de la Paris, aşa cum a tăcut astrofizicianul Evry Schatzman în privinţa valului francez de ozn-uri din 1945, instalat în apartamentul său confortabil sau în biroul de la Uniunea Raţionalistă.

Figaro din 13 aprilie anunţă că prefectul Regiunii Maritime Cherbourg l-a numit pe căpitanul de vas de Kerillis, comandantul navei *Chasseloup-Lauhat*, să facă o anchetă, ceea ce e deja semnificativ în ceea ce priveşte ciudăţenia fenomenului. S-ar fi declanşat o misiune militară pentru că Venus se arăta în toată strălucirea ei? Grotesc!

În ajun, *Le Temps* publicase un interviu al lui Camille

Flaminarion care îşi menţinea cu încăpăţânare versiunea referitoare la planeta Venus şi „biciuia” ignoranţa publicului în materie de corpuri cereşti (placa cunoscută!). Polemica era în toi.

Cititorul va observa că prefectul regiunii nu a ţinut deloc cont de explicaţiile raţionaliste ale astronomului Flaminarion care, în această împrejurare, nici măcar nu ţinea cont de orele de vizibilitate ale acestei dragi planete, dovedind astfel o regretabilă necinste intelectuală!

După câteva zile, *Figam* publica un articol în care se spunea că, în urma anchetei, comandantul de Kerillis a putut să determine că „astrul de la Cherbourg” avea pe cer o poziţie diferită de cea a planetei Venus, şi că ofiţerii de pe nava sa se recunoşteau incapabili să identifice obiectul, în ciuda condiţiilor meteorologice foarte favorabile.

Un ditamai bolovanul trântit în mlaştina lumii ştiinţifice!

„Astrul de la Cherbourg” a fost observat în fiecare seară de la 1 până la 11 aprilie 1905. Apoi a dispărut pentru totdeauna la fel de brusc cum apăruse. Poate că turistul blestemat îşi terminase vacanţa!

Epilog

Se poate observa că prima anchetă oficială organizată pentru a determina natura unui obiect zburător neidentificat a fost ordonată comandantului unei nave a Marinei Naţionale şi ofiţerilor de bord, ceea ce indică clar că fenomenul stăruia deasupra oraşului şi că trebuie să fi fost deosebit de jos, deoarece s-a încredinţat unui vas de război misiunea de a se apropia cât mai mult de el pentru a încerca să-i descopere adevărata natură.

Descrierea făcută în ultima seară de paznicii farului se referă la un obiect asemănător cu un balon, ceea ce apropie evenimentul de cele observate în 1897 în Statele Unite şi în 1909 în Anglia, în Noua Zeelandă şi în Connecticut, valuri faimoase de ozn-uri care semănau în mare cu nişte baloane dirijabile.

Cu siguranţă că cititorul a observat atitudinea absurdă a astronomilor în cazurile citate, care n-au ezitat

să dea explicaţii complet ridicole fără nici cea mai mică legătură cu comportamentul serios la care am avea dreptul să ne aşteptăm din partea unor oameni de ştiinţă atât de renumiţi.

Când te gândeşti că ozn-urile nu au fost cunoscute ca atare decât din anul 1947 şi că unii îşi închipuie că din acel an datează obstrucţia pe care ştiinţa a început s-o facă cercetării anumitor adevăruri – adevăruri care intrau în contradicţie cu antropocentrismul şi geocentrismul – şi pe care a impus-o elitei intelectuale, conştientizezi mai bine vechimea obscurantismului în care sunt ţinute masele.

Am ţinut ca cititorul să afle despre această situaţie din două motive:

— Pentru a-i demonstra câni se ascunde starea de fapt a adevăratei condiţii a omului pe Pământ de mai multă vreme de cât am fi crezut.

— Pentru a tace legătura cu evenimentele extraordinare care s-au derulat în Ţara Galilor în aceeaşi perioadă (iarna lui 1904

— Primăvara lui 1905) şi pe care le voi descrie în detaliu în a doua parte a acestui capitol. Cititorul nu trebuie să uite exemplele citate mai sus. referitoare la cei trei astronomi care nu au ezitat să trişeze cu datele unei probleme pe care refuzau s-o admită. Competenţa în serviciul laşităţii intelectuale!

2. *MANIPULATORII CREDINŢEI*

Corelarea între manifestările OZN şi fenomenele religioase nu i-a tentat prea mult pe cercetători, poate mai mult pentru rezervele lor faţă de lumea creştină decât din motive de convingere personală. Din păcate încă mai există tabuuri faţă de tot ce are legătură cu credinţa în Dumnezeu, care nu le permit totdeauna unor persoane să se exprime liber.

Totuşi, ozn-urile şi minunile zise „divine” fac parte din aceeaşi familie de fenomene, fie că vrem sau nu, căci din punct de vedere ştiinţific sunt inexplicabile, deci negate, şi corespund, în ciuda contextului diferit, cu o formă de manipulare în masă exercitată de o inteligenţă

superioară omului.

În general, ecleziaştii nu iau în considerare decât fenomenele religioase şi resping fenomenele OZN. Nu numai că le disociază, dar unii merg şi mai departe, pretinzând că obiectele zburătoare neidenţificate sunt opera Diavolului! Acest mod ciudat de a admite indirect existenţa unui fenomen negat de ştiinţă este dovada unui fanatism desuet pe care îl întâlnim deseori la integrişti…

Când acestor cenzori li se face observaţia că un mare număr dintre fenomenele mariale sau aparţinând folclorului creştinătăţii implică posibile ozn-uri, sau resping asocierea, sau atribuie cazul Satanei care l-a imitat pe Dumnezeu. Discuţia cu aceşti oameni ai Bisericii devine dificilă – ştiu asta din experienţă – când e vorba de acest subiect spinos, căci barierele conceptuale ridicate de educaţia primită la seminar nu le permite să meargă mai departe de un anumit prag imposibil de trecut. În fine, când nu mai au argumente, îţi trântesc răspunsul cheie care închide orice dezbatere: „Căile Domnului sunt de nepătruns”… Asta e ca „raţiunile de stat” ale politicienilor noştri şi ca „siguranţa naţională” a militarilor noştri. Fiecare clan are portiţa lui de scăpare, în vocabularul propriu…

„Dansul soarelui” din 1917 de la Fatima (Portugalia), se poate compara cu evoluţiile unui disc zburător de tip ozn. Mai recent, în 1987, la Crosia (Italia), un film video arătând un obiect sau o sursă luminoasă lenticulară a fost realizat în cadrul unor apariţii mariale percepute de doi adolescenţi în stare extatică. Contrar credinţei generale a cercetătorilor, cazurile de acest gen sunt mai numeroase decât s-ar crede, dar apartenenţa lor la domeniul religios le-a făcut să fie date uitării. Vina o poartă neglijenţa şi reticenţa ufologilor.

În ciuda acestor obstacole, logica cea mai elementară ar spune că existenţa ozn-urilor nu dăunează în niciun fel existenţei lui Dumnezeu, cu atât mai mult cu cât dacă crezi în definiţia Dumnezeului venerat de Biserică, el se plasează mult mai sus decât eventualii extratereştri sau

alte inteligenţe superioare omului, precum cea care dirijează ozn-urile. În plus, lumea creştină admite pluralitatea lumilor locuite, ceea ce ne-ar putea face apropierea mai uşoară, în aparenţă, dar treaba nu e chiar atât de simplă pe cât pare.

Oricum ar fi, unii cercetători au observat de multă vreme că mai mute tipuri de fenomene religioase ar putea să fie provocate de creaturile din ozn-uri. Ei pretind că inteligenţa care manipulează aceste fenomene ar folosi credinţele şi superstiţiile noastre în Dumnezeu şi în Diavol ca să ne manipuleze, să ne influenţeze, sau să facă experienţe de societate pornind de la stimuli care acţionează asupra convingerilor religioase ale anumitor etnii.

Alţi cercetători spun că un foarte mare număr de incidente care intră în categoria fenomenelor religioase ar fi de fapt de tip ufologic, şi că ar fi greşit interpretate de populaţia orbită de credinţa în Dumnezeu, deşi e vorba doar de fanatismul lor…

Exemplul de care mă voi ocupa în această parte a capitolului nu are nicio legătură cu fenomenele de apariţii mariale care au loc în principal în medii catolice, căci s-a produs într-o sferă supusă influenţei puternice a Bisericii protestante anglicane. De aceea interesul nostru este şi mai mare, căci nu vom fi confruntaţi cu evenimente care îi privesc pe adepţii cultului consacrat Fecioarei Maria, nici intransigenţei simpatizanţilor lor.

Toate episoadele acestui caz s-au derulat în mare între noiembrie 1904 şi iunie 1905, în principal în Ţara Galilor, cu unele excepţii în sudul Angliei, pe perioada renaşterii religioase care a făcut ca aceste două regiuni să fie cuprinse de o frenezie a credinţei poate unică în genul ei dacă luăm în considerare şirul de fenomene care au fost înregistrate în acelaşi timp şi care pot fi repartizate în trei grupe:

— Mişcările mulţimii ţinând de fervoarea religioasă.
— Sursele luminoase mişcătoare de pe cer.
— Efectele secundare şi fenomenele conexe.

Studiul complet al acestei serii excepţionale de evenimente a fost realizat de C.R. William. Acest autor atribuie febra mistică contextului social defavorabil în care se afla populaţia cea mai defavorizată. Mediocritatea condiţiei muncitorilor, precum şi scăderea frecventării templelor şi bisericilor, ar fi facilitat deteriorarea climatului social. Această tresărire religioasă a survenit pentru a se opune atacurilor darwinismului, criticilor Biblici de către nefundamentalişti şi asalturilor liber-cugetătorilor socialismului galez. După părerea acestui analist, a fost o acţiune tipică a tradiţiilor puritane împotriva alcoolismului, grosolăniei de limbaj, a teatrului, a dansului şi chiar a jocului de rugby!

Cred că C.R. William a cam exagerat şi că multe alte conjuncturi la fel de favorabile, dacă nu şi mai rele, au existat în diferite ţări ale Europei, la cele mai de jos straturi sociale, fără ca asta să provoace mişcări ale maselor atât de spectaculoase care să-l preamărească pe Dumnezeu (cu excepţia revoluţiilor armate). Dar asta e altă poveste.

„*Religious Revival*”.

Imaginaţi-vă mulţimi de bărbaţi şi femei cuprinse de un delir mistic aproape colectiv. Unii plâng, alţii cântă în gura mare, alţii se roagă. Coloane interminabile de indivizi surescitaţi dar relativ disciplinaţi traversează oraşele şi satele pe jos, merg uneori până la epuizare, în procesiuni adeseori nocturne, la lumina torţelor aprinse.

Pastori, predicatori, diaconi şi diferite specimene de iluminaţi conduc oamenii. Psalmii şi cântecele religioase fac să se uite de oboseală. Copiii îşi urmează părinţii, năuciţi dar subjugaţi. Ploaia, vântul şi frigul nu opresc pe nimeni. Toţi participanţii la această isterie colectivă sunt insensibili la intemperii căci sunt vizitaţi de „focul Domnului”.

La Leeds, femeile opresc maşinile şi îi invită pe ocupanţii lor să se alăture cortegiilor. La Southend, grupuri vociferând se reped la catolici ca să-i lapideze. La Liverpool, excitaţia este atât de mare încât duce la

răzmeriţe şi municipalitatea este constrânsă să ia măsuri pentru a proteja comunitatea catolică de furia „revivaliştilor”.

La Driffield, o procesiune este condusă de un bărbat care împinge un sicriu în faţa lui. În unele magazine mari, vânzătorii şi vânzătoarele îşi părăsesc brusc clienţii şi încep să-l glorifice pe Dumnezeu şi să cânte cântece religioase. Oamenii se prezintă în masă la posturile de poliţie pentru a mărturisi crime de care nici măcar nu sunt răspunzători. Grupuri de indivizi stau în faţa braseriilor, a teatrelor şi stadioanelor pentru a-i îndemna pe eventualii doritori să nu intre, la nevoie chiar să-i forţeze dacă e necesar. La Tunbridge Wells, un bărbat interpretează întocmai

Biblia şi-şi taie mâna dreaptă fără cea mai mică ezitare. Câţiva gali surescitaţi merg chiar până la Londra pentru a executa „dansuri ale credinţei” în pieţele publice.

Ziarele locale, ca şi cele din capitală, scriu cu abundenţă despre toate aceste lucruri.

O mişcare spirituală unică în felul ei

Rigoarea ştiinţifică ar spune că de fiecare dată când o conjunctură socială deosebit de negativă apare într-un mediu sărac unde religia este profund înrădăcinată în subconştient, asta duce la mişcări precum cele care au avut loc în acea perioadă în Ţara Galilor. Mă refer la logica ştiinţelor comportamentului. Nimic nu e mai fals. căci regulile, în sociologie, sunt pur teoretice, şi nu au nimic categoric. Ştiinţele umane, precum sociologia, nu sunt ştiinţe exacte. Dacă ar fi existat mai multe exemple de acelaşi tip ca acesta, am fi putut stabili eventual nişte reguli, dar *Religious Revival* din Ţara Galilor este unică în felul ei, mai ales dacă ţinem cont de celelalte fenomene care au însoţit mişcările „revivaliste”.

În Franţa, de exemplu, unde catolicismul este implantat solid de multe secole, nu putem cita niciun caz cât de cât asemănător, decât poate, şi într-o măsură foarte mică, cazul convulsionărilor de la cimitirul Saint Mcdard din Paris (azi dispărut), începând din 1727, după moartea

diaconului François Paris, şi care au durat câţiva ani. Totuşi, deşi s-au înregistrat multe „miracole” şi performanţe fizice ieşite din comun la persoane atinse de o formă de isterie mistică, nu au existat fenomene luminoase mişcătoare pe cer. Au fost nişte episoade ciudate dar care au rămas localizate într-un punct precis, şi deloc epidemice în spaţiu, contrar mişcărilor de mulţimi spirituale sau de altă natură, care se produc periodic în anumite împrejurări, în toate ţările din lume.

Totuşi, timp de secole, mediul social format din clasele cele mai văduvite ale populaţiei franceze a cumulat deseori toţi factorii care ar fi trebuit, după C.R. William, să formeze o explozie spirituală de acelaşi tip precum cea din Ţara Galilor din decembrie 1904. Dar nu s-a întâmplat aşa, în ciuda foametei, a epidemiilor, alcoolismului, a nedreptăţilor de tot felul, la care se adăuga indiferenţa claselor mijlocii şi avute. Să nu vorbim de 1789, unde absenţa spiritualităţii în mişcarea revoluţionară a fost nefastă puterii Bisericii în Franţa.

Cititorul care cunoaşte romanul *Mizerabilii* al lui Victor Hugo, şi romanele cu caracter social ale lui Eugene Sue, ştie bine că în Franţa secolului al XIX-lea viaţa oamenilor neînsemnaţi era deosebit de grea, mai ales în marile oraşe, catastrofală chiar pentru multe familii de muncitori. Cu toate acestea nu s-a întâmplat nimic.

Lumini pe cer

În apropiere de Egiyn, o mulţime exaltată merge psalmodiind rugăciuni. O anume Mary Jones, preoteasă de circumstanţă, conduce mulţimea. Deodată, „turişti” aerieni luminoşi survolează adunarea, deplasându-se de la un grup la altul pe deasupra capetelor, coborând, oprindu-se, ca pentru a vedea mai bine sau a se asocia într-un fel oarecare acelui entuziasm excepţional, ca apoi să se ridice din nou în aer şi să ia distanţă.

Barmouth Advertiser din 2 februarie 1905 publică mărturia femeii Mary Jones, chestionată de reverendul E. Lewis. Ea descrie luminile care, după spusele ei, i-ar fi servit drept ghid.

„Mary Jones spune că a văzut în fiecare seară, practic de când a început *Revival*, o lumină care stătea între ea şi coline. Aura luminoasă i-ar fi dezvăluit ceea ce aştepta ea de la reuniuni[5]. Într-o seară, ea a interpretat semnul ca vrând să spună că trebuia să se facă patru convertiri, dar numai trei persoane s-au prezentat la capelă în acest scop. Mary Jones nu a vrut să înceapă ceremonia tară prezenţa celei de a patra persoane, convinsă că aceasta era dorinţa luminii. A fost căutat zadarnic un alt voluntar, iar în momentul în care se pierduse orice speranţă că se va putea găsi unul, uşa capelei s-a deschis şi a intrat un bărbat: era a patra persoană!”

Reverendul E. Lewis pretinde că a fost foarte impresionat de aparenta sinceritate a acestei Mary Jones. Criticii vor pretinde că Lewis era un preot şi avea tot interesul să favorizeze impactul acestui caz. Jurnaliştii sunt în general oameni mai sceptici faţă de „faptele blestemate”. Cel puţin asta era valabil în acea perioadă, mai ales pentru jurnaliştii londonezi, care, asemenea colegilor lor parizieni, se credeau mai şmecheri şi mai competenţi decât confraţii lor din provincie.

De aceea primele articolaşe apărute în ziarele din capitală s-au arătat necruţătoare. Un singur jurnalist din Londra pare să-şi fi făcut meseria cu responsabilitate, cel de la *Daily Mail*, care scrie în numărul din 16 februarie 1905 al acestui cotidian: „După toate aparenţele, la aproximativ două mile de noi, o lumină albă strălucitoare a început să scânteieze. Avea forma unei stele. În mod cu totul ciudat, cerul era total acoperit de un strat gros de nori şi nu se vedea nicio stea”.

Corpul ceresc natural era deci eliminat.

Acelaşi articol semnalează faptul că şi alte persoane au văzut lumini în diferite momente. La Portmadoc au fost observate mai mult de zece, iar printre martori se afla reverendul Llewelyn Morgan care a certificat acest fapt. De altfel, şi alţi ecleziaşti au relatat acest gen de fapte.

---

5 Ceea ce presupune un mesaj telepatic sau o fantasmă ţinând de autosugestie (n.a).

Dezamăgirile raţionaliştilor

Daily Mail din Londra, care publicase relatarea unuia dintre corespondenţii lui locali, a considerat mai prudent să trimită la faţa locului un investigator dintre cei mai raţionalişti pe care îi avea, un anume Bernard Redwood.

Redwood s-a instalat deci lângă Egryn, în punctul central al manifestărilor şi fief al numitei Mary Jones, acea predicatoare care pare să fi fost obiectul unei atenţii cu totul deosebite din partea inteligenţei care manipulează aceste fenomene. Redwood a început prin a chestiona oamenii din partea locului pentru a testa explicaţia luminilor ciudate, şi nu i-a venit să creadă când i s-a răspuns că înaintea acestor evenimente nu au fost văzute niciodată sfere de lumină în regiunile respective. Constatând că ipoteza gazelor de mlaştină nu se potrivea deloc, şi nici cea a unor baloane-jucărie – întrucât a avut ocazia să vadă el însuşi fenomenul, a cărui, luminozitate era atât de intensă încât a trebuit să renunţe la această ipoteză –, investigatorul s-a oprit la fulgerul globular! Şi-a procurat deci un echipament special destinat să măsoare descărcările electrice şi a stat la pândă mai multe nopţi. A putut să-l vadă cu ochii lui pe turistul luminos, dar aparatul său nu a catadicsit să înregistreze nici cea mai mică prezenţă electrică! Consternat, şi ca să nu pară ridicol, Redwood a fost constrâns să revină la „prima dragoste”, flăcăruile provocate de gazul de mlaştină.

Barmouth Advertiser din 27 aprilie 1905 scrie că trei personalităţi care se îndoiau de tot ce se spunea despre aceste lumini ciudate, s-au postat într-o seară, pe la 23: 30, într-un sector unde fenomenul se manifesta mai mult decât în altă parte, în apropierea unui apeduct. Dintre aceşti sceptici făcea parte şi reverendul H. Parry de la Biserica congregaţionistă din Acrefair. Cei trei au putut să vadă, de două ori, o sferă mare de foc ieşind din pământ ca apoi să facă explozie producând o lumină roşie foarte puternică. Cei trei bărbaţi au mai remarcat şi un alt fenomen luminos. O sferă mare de foc care, de data asta, nu a făcut explozie, ci s-a pus în mişcare spre Vroncysyllte. Aceste surse de

luminozitate au fost considerate de martori ca fiind de origine electrică, ţinând cont de strălucirea lor foarte puternică, şi, precizează textul, s-au ridicat dinspre pământ de parcă de acolo ar fi provenit. Cei trei sceptici s-au întors la ei acasă convinşi că se producea într-adevăr un fenomen misterios, care coincidea cu deplasările doamnei Mary Jones.

Mai semnalez în trecere că în iarna 1907 – 1908, câţiva turişti luminoşi au revenit pentru a face o incursiune în Norfolk (Anglia). Autorităţile ştiinţifice, după ce au epuizat explicaţiile tradiţionale, au ales una foarte nostimă: bufniţele luminoase, care au o strălucire vie atunci când penele lor suferă de micoza unei ciuperci parazite ce creşte în găurile copacilor, în care păsările acestea îşi fac cuibul. Donald H. Menzel, astrofizicianul care a lucrat pentru diferite agenţii de stat, printre care şi US Air Force, a reluat această versiune stupidă în cartea sa *The U/o Enigmă*, care explică fenomenele luminoase observate în comitatul Norfolk în 1866, 1897, 1907, 1908, 1909.1921 şi 1922! De ce bufniţele luminoase ale lui Menzel n-au fost văzute în fiecare an, de când se consideră că există, şi în alte comitate şi ţări? Asta e o întrebare pe care un raţionalist fanatic ca Menzel s-a ferit să şi-o pună!

Căzui Mary Jones

Un jurnalist din Caiernarvon; – domnul Berish Evans, a publicat mai multe articole despre *Revival* în ediţiile din martie, aprilie şi iunie 1905 ale publicaţiei *The Occult Revival*. În cea din martie, jurnalistul semnalează că primul fenomen înregistrat de doamna Mary Jones s-a produs în decembrie 1904. Acestei doamne, pe când se ruga, i-ar fi apărut Iisus în veşmintele lui strălucitoare. Entitatea i-ar fi transmis un mesaj:

„Munca pe care vrei s-o faci e rezervată altuia. Du-te la această persoană[6] şi spune-i că i se va cere să îndeplinească ceea ce voiai să faci tu”.

Mary Jones pretinde că s-a dus la persoana „aleasă”, dar aceasta i-ar fi răspuns: „Oh, n-aş putea să întreprind o

6 Evans a cenzurat numele (n.a.).

astfel de acţiune!” Misiunea consta în a bate satele pentru a duce peste tot cuvântul Domnului, a evangheliza şi a boteza ateii. Acest refuz a făcut-o pe Mary să se substituie persoanei respective, şi a adus acest lucru la cunoştinţa suporterilor ei printr-o cuvântare, ţinută chiar în acea seară, cu ocazia unei reuniuni în capela din Egryn, precizând că voluntariatul ei era acceptat „de Cel de Sus”. Acest exemplu aminteşte prin multe lucruri de cazurile contactaţilor moderni!

Pe de altă parte, episodul cu „alesul” care refuză misiunea sugerează că Mary Jones era de bună credinţă.

Aceeaşi sursă indică faptul că în prima scară în care şi-a început periplul de evanghelizare, o „stea” a apărut pe cer deasupra locului unde Mary propovăduia mulţimii. Alt fenomen: un fel de arcadă luminoasă îl înconjura pe turist, cam ca un curcubeu, unul dintre „braţele” arcadei atingând marea iar celălalt vârful celei mai apropiate coline de locul unde se aflau credincioşii. Distanţa dintre cele două „braţe” de arcadă a fost estimată la peste o milă (puţin mai mult de 1600 m). Mica capelă era scăldată într-o lumină blândă dar perfect sesizabilă. Dinspre „stea”, un val de lumină era îndreptat spre micul edificiu. Mai târziu, şi până la sfârşitul „misiunii” sale, Mary Jones a fost însoţită în deplasările sale de această sursă luminoasă insolită peste tot unde se ducea, şi asta până la jumătatea lunii februarie 1905. Uneori, strălucitorul turist era atât de jos încât martorii credeau că pot să vină foarte aproape de el, dar de fiecare dată dispărea mai înainte ca cineva să-l poată atinge. S-a remarcat faptul că se plasa deseori deasupra clădirilor unde aveau loc reuniunile organizate de „revivalişti”.

Efecte de lumină în *The Cambrian News* din Aberystwyth, numărul din 13 ianuarie 1905, scrie că o lumină ciudată, care părea că o urmează pe Mary Jones, a fost remarcată nu numai de credincioşi, dar şi de alte persoane nemotivate mistic şi care nu puteau fi acuzate că erau condiţionate de fervoarea lor religioasă. Jurnalistul care a scris articolul spune că lumina a fost zărită

împrăştiindu-şi razele în zece direcţii diferite în acelaşi timp şi că acestea s-au retras apoi cu un pocnet sec. Asta aminteşte de fasciculele de „lumină solidă” di luxate de ozn-urile moderne. Acest fapt a fost confirmat, printre alţi observatori, şi de un mecanic de locomotivă din Machynlleth, care a putut să urmărească spectacolul dintr-un tren care trecea prin apropierea capelei din Egryn, comitatul Merionetshire. Ajutorul care îl însoţea a văzut şi el acel „show” luminos ieşit din comun, care a fost raportat şi de alte persoane care au prezentat descrieri diferite în funcţie de punctul de observaţie.

Un ziarist de la *London Daily* a asistat într-o zi la un fenomen care l-a lăsat cu gura căscată. Relatarea lui a fost publicată de acest cotidian la 9 februarie 1905.

Jurnalistul se întorcea dintr-o vizită la domiciliul doamnei Mary Jones. când a zărit trei fascicule de lumină albă orbitoare, care se deplasau pe drum. dinspre coline în direcţia mării. Razele au lovit un zid de piatră, arătând cel mai mic detaliu al structurii sale: crăpături, scobituri, ieşinduri, pete, muşchi etc. Asta se întâmpla în plină noapte, ca de obicei, dar totul era luminat ca de fasciculul foarte puternic al unui reflector, vizibilitatea fiind la fel de bună ca în plină zi. Punctul de plecare al acestor raze părea să se situeze într-un sector lipsit de orice locuinţă. Acest jurnalist venise cu ideea că toiul era superstiţie şi interpretare greşită. Dar s-a întors la Londra năucit, fără să înţeleagă nimic din ceea ce văzuse.

Doi confraţi de-ai săi, de la *London Daily Mirror*, au trăit şi ei o noapte memorabilă. Se întorceau cu trăsurica de la o reuniune condusă de Evan Roberts. Era 22: 30 şi Mary Jones era şi ea acolo. Un convoi de trăsurcic cu două roţi se formase pentru a se îndrepta spre localitatea ce mai apropiată. Cei doi jurnalişti, un redactor şi un fotograf, ceruseră să se stingă toate felinarele şi trăsurelele înaintau cu viteză redusă, căci drumul şerpuia printr-un peisaj accidentat. Pe o distanţă de trei mile nu s-a întâmplat nimic. Apoi, brusc, peste drum a căzut un val de lumină strălucitoare. Se putea vedea fiecare detaliu al

solului pe o rază de douăzeci de yarzi (mai puţin de 20 m). S-ar fi zis că un corp mare, plasat între cer şi pământ, arătând ca o masă cenuşie, emisese brusc un fascicul de lumină albă orbitoare printr-o deschizătură situată în centrul lui.

Redactorul londonez a fost singurul din grup care a descris această lumină ca fiind de culoare albă, toţi ceilalţi descriind-o ca având o tentă albastră! Reporterul nu era credincios, probabil singurul din grup.

Reporterul nu şi-a putut publica relatarea în coloanele ziarului său, dar a avut ideea bună de a o trimite la *Society for Psychical Research* care a publicat-o în volumul nouăsprezece al publicaţiei sale, *Proceedings*. Acest caz sugerează că fenomenul este ajustat după psihicul martorilor, pentru a-i amăgi mai bine probabil, căci dacă există mai mulţi observatori care descriu diferit acelaşi fenomen, asta creează confuzie şi stârneşte scepticismul celor care nu au văzut nimic.

Din *Manchester Guardian*, apărut la 17 februarie 1905, aflăm că şeful de gară din Towyn a observat ceva ciudat la jumătatea lunii ianuarie. Angajatul de la calea ferată vorbeşte de un „corp mare luminos” cu trei excrescenţe scânteietoare. F, 1 spune că într-o seară, „fenomenul” s-a menţinut de la 18: 00 până la 19: 00 într-o poziţie staţionară, dacă face abstracţie de o deplasare care a durat douăsprezece minute şi a dus numitul corp într-un punct diametral opus celui pe care l-a avut iniţial, în raport cu oraşul Towyn.

Altă dată, fenomenul a fost observat la 22: 30 cu luneta, mai aproape de pământ decât data trecută. Omul a încercat să se apropie de acel obiect dar, când a ajuns la o anumită distanţă, totul a dispărut. Martorul, un anume Bowen, a făcut mai multe observaţii, toate pe timp de noapte cu cerul senin. De remarcat faptul că a observat fenomenul cu mult înainte de a fi auzit de *Revival* şi nu a putut să-l explice în niciun fel.

Publicaţia *Proceedings* a SPR-ului, editată în decembrie 1905, reia rezultatele cercetărilor făcute de

reverendul A.T. Fryer. Printre alte elemente, el a publicat o scrisoare a doamnei Mary Jones din data de 16 ianuarie 1905, în care predicatoarea afirmă că a văzut faimoasa lumină care o urma peste tot „de şase săptămâni”, ceea ce situează prima apariţie a ciudatului turist la începutul lui decembrie 1904. Detaliu important: ca o descrie ca arătând diferit după caz (ca un far de automobil, două faruri, limbi de foc care se rotesc deasupra mulţimii şi se deplasează de la un grup la altul, luminând un loc apoi deplasându-se să lumineze altul etc.). Aceste manifestări luminoase durau de la câteva secunde până la câteva ore. Uneori, ele se transformau în abur sau în fum. Mary precizează că fenomenele au putut fi văzute atât de convertiţi cât şi de neconvertiţi.

A.T. Fryer citează cazul unui „stâlp de foc”, perpendicular pe sol, cu o înălţime estimată de 2, 70 m şi o grosime de 60 cm. Al doilea stâlp a apărut alături de primul şi a crescut până când a ajuns la dimensiunile vecinului său. Apoi a apărut al treilea, de cealaltă parte a celui dintâi, şi a început să crească după acelaşi proces. După această etapă, în vârful fiecărui stâlp s-au ivit protuberanţe longilinc. Apoi a fost observat un fum sau un abur deasupra ansamblului şi fenomenul a început să dispară progresiv, în mod riguros invers celui în care apăruse. Distanţa dintre stâlpi era identică şi fiecare era aşezat în dreptul celuilalt. Martorul a afirmat că în viaţa lui nu mai văzuse ceva atât de extraordinar şi că nu avea nicio explicaţie.

Cititorul a observat modul în care dispăreau fenomenele: transformându-se în „fum”, ceea ce duce la un *modus operandi* bazat pe o energie cu capacităţi nelimitate, dirijate de la distanţă de o inteligenţă care acţionează în interacţiune cu psihicul martorilor, putând să le modifice percepţia vizuală sau creând iluzii.

Aceeaşi sursă relatează un alt caz datând din 23 iulie 1905 – ceea ce demonstrează că fenomenul a continuat să se manifeste până dincolo de primăvară – şi la care au fost prezenţi mai mulţi martori.

Este vorba de o sferă de foc foarte mare şi strălucitoare, cu o strălucire mult mai mare decât cea a unei stele, cu o culoare asemănătoare cu cea a fierului încălzit până la alb. De fiecare parte a sferei era o protuberanţă iar ansamblul semăna cu un corp cu două braţe îndreptate spre pământ. Între „braţe" se aflau mai multe surse luminoase mici a căror intensitate luminoasă era fluctuantă. Observaţia a durat în jur de zece minute. Şi în acest caz, fenomenul s-a manifestat treptat martorilor. La început o sursă de lumină difuză, care a devenit din ce în ce mai strălucitoare pe măsură ce creşteau dimensiunile. După ce creşterea s-a încheiat, din rotundă a devenit ovală, apoi s-au ivit excrescenţele şi s-au întins până aproape de pământ, fenomenul manifestându-se la un nivel destul de jos.

Toate exemplele citate se referă la efecte de lumină pe care le regăsim în unele rapoarte moderne ale unor observări de ozn-uri. Terminologia adoptată este „lumină solidă" sau „lumină tronconică".

Fenomene conexe

The Occult Review din martie 1905 semnalează un efect care va aminti ceva specialiştilor în întâlniri de gradul trei şi patru. În două rânduri, în timp ce „steaua" dragă lui Mary Jones se afla în imediata apropiere a acoperişului capelei din Egryn, unde predicatoarea vorbea credincioşilor, aceştia au avut o senzaţie de frig intens. Această impresie de frig est semnalată deseori în cazurile moderne, ultimul ajuns la cunoştinţa mea provenind de la domnul Gerald Anderson, din Springfield (Missouri), martorul prăbuşirii unui ozn. După spusele lui, coca aparatului şi cadavrele echipajului păreau ieşite dintr-un congelator, în ciuda căldurii caniculare din acea zi de 5 iulie 1947, data incidentului[7].

S-au înregistrat şi cazuri de poltergeist (zgomote de lovituri de origine necunoscută) în această perioadă fertilă în incidente neexplicate. Unul dintre ele s-a manifestat

7 Vezi numărul 10 al colecţiei UFO, Jean Sider, CONTACTE SUPRA-TERESTRE I (Elemente de stranietate) (n. ed.).

acasă la domul Lamperer, din Lowell. Lovituri foarte brutale au atras chiar o mulţime de curioşi. Episcopul din Swansea şi un anume profesor Harris au venit la faţa locului să ancheteze, dar n-au putut să dea nici ceea mai mică explicaţie. A fost necesar să se facă apel la poliţie pentru a se restabili circulaţia-atât de multă lume se strânsese în stradă.

Fenomene asemănătoare s-au înregistrat şi la Rhymey, una dintre localităţile considerate ca unul dintre principalele centre ale mişcării, precum şi la Crewe.

Muzică şi cântece inexplicabile

În timpul valului de dirijabile-fantomă din 1897 din Statele Unite, s-au auzit cântece şi muzică provenind de la unele *airships*, după terminologia folosită de americani pentru a denumi aceste nave necunoscute în acea perioadă.

În timpul mişcării *Revival* au fost percepute aceleaşi fenomene, dar tară să fie menţionată prezenţa vreunui obiect zburător neidenţificat. Voi aminti doar câteva scurte exemple dintre multele publicate în *Pinceedings* din decembrie 1905.

O forţă necunoscută a cântat o melodie la un instrument muzical la Brighton. Cu câteva zile înainte de Crăciun, cu ocazia unui turneu în parohia sa, reverendul J.N.E. urca o colină când a auzit voci cereşti care cântau. Cu cât se apropia de vârf, cu atât vocile deveneau mai puternice. Era vorba de un cântec angelic pe care nu-l mai auzise până atunci. Când a ajuns în vârful colinei, vocile au tăcut brusc. În fine, la începutul lui ianuarie 1905, un om care mergea pe un drum la o depărtare de doi kilometri de domiciliul său, a auzit un cântec extraordinar care i-a provocat o mare spaimă, căci în jur nu era nici ţipenie de om.

Oameni ciudaţi

Oamenii în negru nu sunt deloc un mit.

Cu mult înainte de *Revival*, prezenţa lor a fost semnalată în poveştile cu vrăjitori şi sabaturi din secolele al XVI-lea şi al XVII-lea, iar toată lumea de atunci îi

identifica cu Diavolul care se arăta muritorilor în chip de om ca să-şi înşele mai bine victimele.

Barmouth Advertiser din 30 martie 1905 pretinde că Mary Jones, pe când se ducea la ea acasă, la o dată neprecizată, a întâlnit un „individ sinistru îmbrăcat tot în negru" pe care l-a luat imediat drept Satana. A intonat un cântec religios şi silueta a dispărut. Nu se poate spune dacă a fost o părere sau Mary a fost într-adevăr confruntată cu o situaţie paranormală, dar, având în vedere ce s-a spus până acum despre această femeie, putem admite că e de bună credinţă.

The Occult Review din martie 1905 citează mai multe cazuri de acelaşi fel. Unul dintre ele o are ca protagonistă tot pe Mary Jones, foarte „supravegheată" de acea inteligenţă necunoscută. Predicatoarea se întorcea acasă cu brişcă puţin după-miezul nopţii, venind de la una dintre reuniunile ei. A oprit brişcă la o intersecţie, crezând că silueta care îi apăruse în cale era fratele ei, care avea uneori obiceiul să vină înaintea ei când se întorcea foarte târziu. Dar în loc să se îndrepte spre Mary, individul a cotit la intersecţie ca şi cum ar fi avut intenţia să se depărteze. Mary l-a strigat, acesta a aruncat o privire în spate şi asta i-a permis lui Mary să constate că nu era fratele ei. Având o bănuială, femeia a început să cânte un cântec religios. Silueta s-a oprit brusc şi s-a transformat într-un câine negru enorm care a început să se plimbe prin faţa trăsurii de parcă ar fi vrui s-o împiedice să meargă mai departe. Mary a început să se roage şi câinele a dispărut în tufişuri.

O poveste greu de crezut, dar cei care cunosc bine dosarele proceselor de vrăjitorie ştiu că performanţele pe care oamenii din acea epocă le atribuiau Diavolului, implicau frecvent transformarea presupuşilor demoni în animale de tot felul. Tradiţiile populare din secolele al XVII-lea şi al XVIII-lea vorbesc de fiinţe cu puteri fantastice (zâne), dintre care unele se puteau transforma în animale sau în oameni (în pitici, în general, dar oamenii în negru sunt şi ei prezenţi în poveştile tradiţiilor populare).

Un alt exemplu.

Trei nopţi la rând, pe când se afla culcată, o ţărancă tânără s-a trezit şi a văzut lângă patul ei un bărbat tânăr îmbrăcat din cap până în picioare în negru, care semăna cu bărbatul descris de Mary Jones. Apariţia i-a transmis femeii un mesaj pe care ea a refuzat să-l divulge, căci dezvăluirea lui îi fusese categoric interzisă de entitate. Această fata era însufleţită de o mare fervoare religioasă.

Apariţii de toate genurile

Din mulţimea de cazuri de apariţii de tot felul, prezentate pe larg în *Proceediiigs* din decembrie 1905, am reţinut numai unul.

După o adunare condusă de Mary Jones, un om a văzut o siluetă omenească gigantică care se ridica deasupra unui pâlc de arbuşti. Deodată, deasupra formei enorme s-a ivit o sferă de foc şi o rază de lumină a ţâşnit din sferă, ceea ce a avut ca efect „sfărâmarea" apariţiei şi dispariţia ei! Acelaşi fenomen a fost urmărit din alt punct de observaţie de un fermier bine cunoscut în regiune, ceea ce ar confirma autenticitatea cazului. Trebuie să subliniem faptul că raza care ţâşneşte din sferă şi „distinge" apariţia fantomatică este un element extraordinar pentru acea epocă, pe care o regăsim în numeroase cazuri moderne, ceea ce constituie un alt indiciu care arată că mărturia este credibilă.

Combustii spontane în timpul mişcării *Revival* au fost semnalate incendii şi arderi ciudate. O locuinţă a luat de două ori foc pe când nimeni nu era acasă. Pentru că trebuia găsit un vinovat, a fost acuzată servitoarea că dăduse foc ca să ascundă unele furtişaguri. Ea a recunoscut furturile dar a negat cu sălbăticie că ar fi pus foc casei. A fost totuşi condamnată, deşi în timpul anchetei s-a constatat că nu se afla în preajma casei în momentul incendiilor. Acest caz s-a petrecut la Derby, acasă la negustorul de peşte John Henry Sanders, în seara de 4 martie 1905.

Iată un alt exemplu.

După declaraţiile reverendului A.C. Custance şi ale colonelului Taylor, care au anchetat pentru *Society for*

Psychical Research, o altă servitoare a fost făcută răspunzătoare de unele „evenimente ciudate” într-o casă din satul Brinbook, comitatul Lincolnshire. Totul a început la 31 decembrie 1904 într-o casă parohială. Obiectele au început brusc să sară în sus şi să se lovească de pereţi, particularitate foarte frecventă în cazul fenomenelor de poltergeist. În trei rânduri, alte obiecte au început să ia foc în apropierea căminului în care ardea un foc mic şi care nu putea să aibă vreo vină. La trei săptămâni după aceste incidente, o învăţătoare prezentă la casa parohială, a descoperit o cuvertură în flăcări într-o cameră fără cămin.

Liverpool Echo din 25 martie 1905 a publicat şi scrisoarea acestei doamne. *Louthand North Lincolnshire News*, relatează în ediţia sa din 28 ianuarie 1905, că „spiritele ciocănitoare” ajunseseră la ferma de lângă casa parohială şi că, fără explicaţie posibilă, obiectele cădeau de pe etajere şi policioarele căminelor, iar alte lucruri se deplasau în mod misterios.

Fermierul respectiv, un anume White, povesteşte în aceeaşi publicaţie cum şi-a zărit într-o zi servitoarea măturând într-o cameră unde se afla un cămin cu un foc obişnuit, dar şi cu un sistem special amenajat ca nimeni să nu se poată arde apropiindu-se, distanţa de un metru fiind în mod constant depărtarea cea mai mică între foc şi persoana care se alia cel mai aproape. Domnul White tocmai intrase în camera unde servitoare mătura, destul de departe de cămin. Spatele ci era cuprins de flăcări, dar ca nu părea să-şi dea seama de asta şi nici s-o doară, deoarece continua să-şi vadă de treabă de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Fermierul a strigat la ea ca s-o prevină. Ea a întors capul şi şi-a dat scama de situaţie. A fugit afară unde fermierul a putut să-i stingă focul de pe spate cu ajutorul unor saci de pânză. Nefericita, cu arsuri grave, a fost transportată la spitalul din Loutli, cuprinsă de dureri cumplite. După câteva zile, ea a putut să povestească ce se întâmplase şi a confirmat jurnalistului care venise s-o chestioneze că se afla în mijlocul încăperii şi nu se apropiase de cămin.

În ziua de 16 decembrie 1904, doamna Cochrande, din Roschill, Falkirk, a fost descoperită aşezată într-un) fotoliu plin de perne. Femeia arsese în aşa hal încât era aproape de nerecunosocut. Dar nici pernele şi nici fotoliul nu suferiseră nici ce mai mică stricăciune din partea focului. În cămin nu era foc.

O săptămână mai târziu, o altă femeie în vârstă şi-a pierdut viaţa în împrejurări la fel de uluitoare şi cumplite. Doamna Elizabeth Clark trăia într-un azil, Trinity Almshouse din Hull. Când a fost descoperită, femeia arsese oribil dar era încă în viaţă, iar când a fost capabilă să povestească, nu a putut să dea nicio explicaţie a ceea ce i se întâmplase. Era întinsă în pat, iar cearşaful şi cuverturile rămăseseră intacte. Nimeni nu a auzit-o pe bătrână strigând. Nefericita a murit de pe urma arsurilor fără să poată oferi nici cel mai mic indiciu pentru elucidarea cazului, deşi a fost conştientă până în ultima clipă.

În dimineaţa zilei de 26 februarie 1905, vecinii domnului şi doamnei John Kilcy, o pereche în vârstă liniştită şi discretă, au auzit „ca un fel de zgârieturi” în apartamentul lor din Butlock’s Heath, sat din apropiere de Southampton. Incidentul li s-a părut atât de ciudat încât au anunţat poliţia. Uşa a fost spartă şi s-a constatat că interiorul încăperii era cuprins de flăcări. Incendiul a fost stins, apoi cuplul a fost descoperit complet ars, el întins pe podeaua salonului, ea aşezată în berjera din aceeaşi încăpere. Corpurile erau puternic arse dar uşor de recunoscut. Ancheta a stabilit că lampa cu petrol, care căzuse, nu se afla la originea dramei, dar poliţia a trecut peste acest amănunt totuşi important. În plus, soţii erau încă complet îmbrăcaţi, după cum dovedeau fragmentele de haine care nu fuseseră în întregime distruse de căldura intensă. Acest clement indică faptul că muriseră probabil din ajun, înainte de a fi urcat în camera lor. Bărbatul ar fi putut să moară de o criză cardiacă bruscă, pentru că zăcea pe podea, iar soţia lui fusese probabil doborâtă de emoţie.

Din nefericire, poliţiştii, prea grăbiţi să scape de

anchetă, au neglijat aceste detalii ca să încheie investigaţiile cât mai repede posibil şi să pună totul pe seama unui accident. Trebuie să remarcăm că berjera în care se afla doamna Kilcy era capitonată cu pluş şi acoperită cu o husă de cinz, şi, în ciuda stării grave în care se afla bătrâna, husa de cinz nici măcar nu era pârlită.

Un foc care nu arde decât ceea ce vrea el să ardă!

Alt caz publicat de un ziar:

„O întâmplare misterioasă: Ashton Clood, 75 de ani, a murit la spitalul din Louth. El a căzut în cămin pe când punea cărbuni şi, dintr-un motiv necunoscut, poate din cauza reumatismului, nu a putut să se ridice. A murit din cauza arsurilor".

Ancheta a stabilit că focul nu a ars decât corpul nefericitului, nu şi altceva. De altfel, cei care au venit să vadă ce mai face, au găsit focul stins şi nici urmă de început de incendiu. Deşi a mai trăit un timp şi a putut să vorbească, bătrânul nu a fost în stare să spună ce

— S-a întâmplat. Teza căderii în cămin este deci o supoziţie gratuită emisă de anchetatorii prea puţin dispuşi să piardă timpul cu fapte „supranaturale".

Aş vrea să mai semnalez faptul că, tot în perioada de care ne ocupăm, au fost semnalate, în aceleaşi locuri unde s-a manifestat mişcarea *Revival*, numeroase mutilări de animale complet inexpicabile.

Epilog în acest exemplu avem o serie de fapte evidente care arată că manipulatorul tuturor acestor fenomene pune în practică diferite momeli care iau forma unor modele diferite pentru a-şi ajunge scopurile.

A pretinde că în această regiune din Anglia, în vara-primăvara 1904/1905, mai multe cauzalităţi explicabile în mod natural, şi străine unele de altele, s-au conjugat dintr-o pură coincidenţă, înseamnă a eluda în mod ipocrit o problemă stânjenitoare şi a te folosi de absurd pentru a apăra ceea ce se crede că este Raţiunea.

Rari sunt cercetătorii interesaţi de observaţiile OZN care acceptă să se aventureze în aceste domenii străine ufologiei. Motivul este că fac o greşeală fundamentală

datorată unui concept prea îngust.

Ozn-urile nu reprezintă deloc o cauză, ci un efect. Ele nu sunt decât o faţetă a unui fenomen, în aceeaşi măsură ca şi apariţiile religioase, poltergcistul, mutilările de animale, fantomele, iar pe vremuri zânele, îngerii şi demonii.

Aceste efecte, sau fenomene, constituie opera unei singure şi aceeaşi inteligenţe – cel puţin aceasta e opinia mea –, care le produce conform cu intenţiile sale şi în funcţie de mediu, epoci şi de conceptele populaţiei cărora le „dăruieşte”. Sunt nişte momeli a căror finalitate exactă rămâne să fie determinată.

„EXTRATEREŞTRII” DE ALTĂDATĂ

În concluziile de la *OZN-Dosar secret* am pomenit de uimitoarele paralele ce se pot face între răpirile moderne de pretinşi locuitori proveniţi de pe alte planete şi cele efectuate asupra strămoşilor noştri de diferite entităţi cu aspecte umanoide având denumirea generală de zâne.

Zânele care capturau fiinţele umane, conform poveştilor din tradiţiile populare, nu aveau nicio legătură cu acele femei drăguţe care mânuiau o baghetă magică, descrise în basme şi legende. Ele constituiau diferite feluri de aparenţi pitici machiavelici, cinici şi răutăcioşi, dotaţi cu puteri extraordinare. Mai rar e vorba de fiinţe apropiate de standardul uman, cel mai des de sex masculin, având acelaşi comportament şi aceleaşi capacităţi părând că ţin de o tehnologie foarte sofisticată, de care suntem străini chiar şi azi. În acest ultim caz, apariţia era considerată a fi Diavolul.

Bineînţeles, poveştile despre aceste entităţi care au putut fi adunate de diferiţi compilatori nu trebuie luate ca atare într-un sistem coerent, nici vorbă de asta. Unele au suferit în mod vădit efectele eventuale ale unor înfrumuseţări şi alte modificări în cursul transmiterii orale din generaţie în generaţie, mai înainte de a fi fixate în scris şi apoi prin tipar. Totuşi, în ciuda deformărilor care au putut să modifice unele naraţiuni, e remarcabil să constatăm că în afara „costumaţiei” care diferă în funcţie

de epocă şi loc, trama poveştilor rămâne în mare mereu aceeaşi.

F. vorba de contacte între oameni şi creaturi nedeterminate, imposibil de definit şi cu comportament de neînţeles. Ele par foarte interesate de societatea noastră, intervin fără să fie solicitate din motive greu de înţeles sau fără însemnătate şi se dedau unor acţiuni aberante, absurde, comparabile cu nişte glume de prost gust, dar uneori şi cu nişte tragedii.

Oamenii nu pot să le facă nimic, atât de mari sunt puterile acestora, ţinând de o fizică superioară care ne scapă, şi pe care strămoşii noştri o considerau de natură magică. Oamenii Bisericii au considerat deseori aceste entităţii de esenţă diabolică din cauza acestor mijloace incredibile de care dispuneau şi a aspectului general negativ şi lrustrant al contactelor. Ceca ce reprezintă un mit în „mit”, căci Diavolul este o invenţie a iudaismului, împrumutată de creştinism pentru a speria mulţimile inculte.

În realitate, comportamentul „zânelor” se bazează pe o ambivalenţă şi este identic cu cel al zeilor, îngerilor, demonilor, ca şi al „extratereştrilor” de la acest sfârşit de secol. E vorba de o atitudine bipolară, căci ele permit atât negativul cât şi pozitivul, noţiuni eu care trebuie să le înlocuim pe cele, arbitrare, de bine şi de rău conform punctului de vedere al Bisericii. În legătură cu asta, nu cred că toate crimele îngrozitoare comise în numele Domnului, sau sub acoperirea unor mişcări şi ordine religioase, chiar a Vaticanului, pot să fie considerate drept un „bine”. Masacrul catarilor, apoi cel al pretinşilor vrăjitori şi vrăjitoare arşi de vii în piaţa publică după cele mai cumplite torturi, printre alte orori, pot fi puse pe acelaşi plan cu genocidul evreilor comis de nazişti.

În plus, etica şi conceptele acestor creaturi sunt, se parc, foarte departe de ale noastre. În consecinţă, ceea ce ne apare sub un aspect dăunător poate foarte bine să fie considerat de entităţi ca o binefacere pentru noi.

În line, nu trebuie pierdut din vedere că a considera

un incident malefic, atunci când face obiectul unei analize cazuistice cursive, pornind de la o anumită stare de spirit precum cea a teologilor, poate în realitate să fie doar un mic element din punerea în practică a unui proces de manipulare foarte complex urmărind o finalitate benefică pentru grupul social în care se înscrie. Acesta e motivul pentru care trebuie să ne ferim de a judeca fapt eu fapt, ci mai curând să încercăm să facem o abordare trecând totul în revistă, şi abia apoi să facem o analiză asupra ansamblului de date aflate la dispoziţia noastră.

— MISTERUL *ROBERT KIRK*

Robert Kirk este fără discuţie personajul cel mai neobişnuit care a anchetat şi a scris despre zâne.

Născut în 1641, acest fiu de pastor scoţian a succedat tatălui său ca preot în orăşelul Aberfoyle din Scoţia. În 1690 a scris *The secret Commonwealth*, un text cu adevărat surprinzător pentru acea epocă, cincizeci de pagini despre acea lume fascinantă pe care britanicii o numesc *Fairyland*, ţara zânelor. Negăsind niciun editor care să publice această mică capodoperă folclorică, Kirk a fost nevoit să facă mai multe copii manuscrise, şi abia cu mult după moartea lui, în 1815, marele Walter Scott a tipărit o primă ediţie. Apoi trebuie să se aştepte anul 1893 ca să se scoată o a doua ediţie sub îngrijirea lui Andrew Lang, celebru istoric şi savant scoţian din acel sfârşit de secol. A treia ediţie a apărut abia în 1976, scoasă de Stewart Sanderson, pentru *Folklore Society*.

Robert Kirk a murit în 1692 în condiţii rămase încă misterioase. Corpul său a fost găsit lipsit de viaţă pe o colină care avea reputaţia că adăposteşte poporul de zâne. Populaţia locală a fost convinsă că pastorul fusese răpit de acesta iar corpul găsit nu era decât un *changelirtg*, un produs de substituire ca să se creadă că murise, deşi, în realitate, el era viu dar se afla undeva în Fairyland, acea lume presupusă inaccesibilă şi imposibil de definit care ne interesează foarte mult.

J

Un investigator de teren

Toate informaţiile adunate de Robert Kirk în textul său au fost strânse de pe teren, de la persoane care trăiau nu numai în mediul rural din nordul Scoţici, în regiuni cu o densitate mică a populaţiei, unde tradiţiile erau încă solid înrădăcinate la sfârşitul secolului al XVII-lea. Din cauza rarităţii comunicaţiilor cu centrele urbane (drumuri proaste pe un teren accidentat), tradiţiile autohtone conţineau încă credinţe foarte puternice în existenţa zânelor, care îşi făceau simţită prezenţa alături de populaţia rurală practic în fiecare zi.

Asta explică mai bine de ce Kirk, scoţian chiar din partea locului, a putut să obţină mai uşor de la *seers*, ghicitori sau mediumi din acele sate depărtate, informaţii pe care aceştia nu le-ar fi dezvăluit unui străin. În această privinţă, munca lui Kirk este cea mai bogată de acest gen, căci e contemporan cu sursele sale, iar acestea sunt de prima mână.

Kirk era mai mult decât un simplu pastor. Era un erudit al timpului său, un lingvist distins şi un scriitor foarte bun. Faptul că prima ediţie a manuscrisului său a fost realizată abia la o sută douăzeci şi trei de ani de la moartea lui, arată cât se poate de clar dificultăţile cu care s-a confruntat Kirk, într-un mediu ostil cercetărilor sale, într-o vreme în care Diavolul era considerat răspunzător de tot ce nu era pe placul autorităţilor, puterea fiind practic în mâna religiei protestante.

Kirk pretinde că dintotdeauna, chiar din epocile cele mai îndepărtate, locuitorii ţării zânelor au avut contacte strânse cu fiinţele omeneşti prin intermediul numiţilor *seers*, sau mediumi, cei care posedau un „al doilea văz”, cum spuneau autohtonii contemporani cu el, şi că aceste contacte continuau şi în perioada în care îşi strângea informaţiile.

Confirmări din alte surse

Pentru cititorul care ar fi tentat să considere aceste credinţe drept nişte simple basme, trebuie să precizez că şi alţi raportori, în secolul al XVII-lea şi în secolul al XVIII-lea, au semnalat mărturii obţinute de la *seers*. care le

confirmă pe cele adunate de Kirk. Asta dovedeşte că era de bună credinţă.

De exemplu, doctorul Johnson, erudit cunoscut pentru raţionalismul şi scepticismul său faţă de tot ce era legat de supranatural, a transcris numeroase istorisiri despre contactele cu zânele, cu ocazia periplului său în insulele Hebride. Chiar dacă concepţiile sale nu-i permiteau să acorde credit faptelor din relatările culese, ceea ce spune arată că numiţii *seers* erau încă în activitate în momentul în care i-a întâlnit. La fel s-a întâmplat şi cu Samuci Pepys, alt contemporan al lui Kirk, în timpul călătoriei sale în Spania, în anul 1694.

Chiar şi în secolul al XV-lea, deci cu mult înaintea lui Kirk, faimosul John Dec, om de ştiinţă, criptograf, astrolog şi agent secret în serviciul reginei Elizabeth I, a fost el însuşi medium. El pretindea că poate să intre în comunicare cu spiritele, şi ceea ce a lăsat despre propriile sale experienţe se regăseşte, cu unele nuanţe, în aserţiunile lui Kirk.

Alt lucru interesant de semnalat. La sfârşitul secolului al XVII-lea, mai mulţi membri ai Societăţii Regale au studiat posibilitatea de folosire a numiţilor *seers* în misiuni de spionaj! Aceste informaţii se găsesc în corespondenţa dintre personaje importante, precum în scrisoarea lordului Tarbett adresată omului de ştiinţă Robert Boyle; sau într-o scrisoare a lordului Reay trimisă lui Samuel Pepys. În acea perioadă, englezii se temeau că spaniolii ar putea să folosească mediumii scoţieni pentru a le afla secretele!

Materialul lui Kirk

Din textul lui Kirk transpare convingerea sa intimă în existenţa unei alte lumi strâns unită cu a noastră, şi în posibilitatea de a intra în contact cu unii dintre locuitorii ci prin mediumnitate, chiar dacă nu admite asta în mod deschis. Totuşi, se ghiceşte fără greutate că tot ce a adunat despre poporul zânelor reprezenta pentru el o realitate ascunsă, cunoscută doar de câţiva privilegiaţi.

În schimb, în concluzii, el a afirmat cu claritate că

acele capacităţi de clarviziune şi de vindecare avute de unii indivizii fac parte dintr-o moştenire genetică atavică care se manifestă din când în când la unele persoane care deţin calităţile cerute pentru scoaterea lor la iveală, dar că alţii le pot dobândi prin învăţătură temeinică, după o iniţiere tehnică potrivită.

Deşi autorul prezintă toate elementele cu grija de a respecta tradiţiile populare, abordarea lui rămâne impregnată de un anumit spirit propriu teosofiei Renaşterii, care era încă întreţinut în epoca sa.

În fine, un ultimvrf punct ce nu trebuie pierdut din vedere: contextul social şi cultural de la sfârşitul secolului al XVII-lea. Acesta era deosebit de defavorabil, periculos chiar, pentru toţi cei care se interesau de aproape de ceea ce oamenii din vechime numeau Empireu. Clarvăzătorii, vindecătorii şi alţi profeţi puteau să fie foarte repede acuzaţi de vrăjitorie şi de relaţii cu Diavolul, şi mulţi *seers* (bărbaţi şi femei) au sfârşit spânzuraţi sau arşi pe rug.

Lumea magică a zânelor

Iată sinteza principalelor elemente obţinute de Robert Kirk de la mediumii soţie ni despre locuitorii ţării zânelor.

— Există un alt loc pe Pământ, sau o altă dimensiune, care este reflexul lumii noastre. Acest loc, sau această dimensiune, se află în măruntaiele pământului. Ca o imagine în oglindă, el este inversul habitatului nostru de la suprafaţă la toate nivelele de energie şi de evenimente.

— Locuitorii acestei lumi sunt creaturi reale şi au mari puteri supranaturale…

— Unii indivizi. În special bărbaţi, au capacitatea de a vedea aceste creaturi. Oamenii de la ţară îi numesc *seers* (clarvăzători).

— Fiinţele din această lume subterană sunt capabile, prin intermediul semnelor, a mimetismului sau a unor acţiuni dramatice, să le arate clarvăzătorilor ce se va petrece în viitorul omenirii, dar clarvăzătorul trebuie să-şi dezvolte mijloacele de a interpreta ceea ce i se dă să vadă.

— Există vindecători spirituali sau psihici, printre

oameni, care acţionează după metode perpetuate de tradiţii. Unii se folosesc de rugăciuni şi de incantaţii pentru a însoţi ceremoniile de vindecare. Aceşti clai văzători nu par să primească ajutorul lumii subterane a ţării zânelor.

Aceste date sunt interesante din mai multe puncte de vedere.

Mai întâi, noţiunea unei lumi care ar fi oglindirea lumii noastre este un eufemism, la limita unei anagogii, căci tot ce este atribuit după aceea zânelor de către Kirk vine în contradicţie cu o astfel de afirmaţie. Poate că e vorba de o distorsiune de percepţie extrasenzorială cauzată de un univers conceptual limitat la noţiuni încă simpliste pentru acea epocă. mai ales pentru oamenii respectivi care laeeau parte din straturile cele mai inculte ale populaţiei. În plus, în secolul al XVII-lea. nimeni nu avea nici cea mai mică idee despre un continuum spaţio-temporal sau despre un alt tip de spaţiu relativist. Să nu uităm că inteligenţa care manipulează mediumii ia din creierul lor elementele care formează intelectul pentru a furniza date accesibile nivelului lor de înţelegere. Se ajustează după cunoştinţele acestor intermediari pentru a-şi transmite „mesajele”, folosindu-se de vocabularul lor pentru a le exprima. Ea lucrează numai cu elementele mnemonice ale persoanelor contactate, ceea ce arată puterea mijloacelor de care dispune pentru controlul creierului omenesc. Ea citeşte în mintea noastră mai bine decât am face noi într-o carte, căci lectura e instantanee şi influenţa ei asupra facultăţilor noastre mentale incomensurabilă.

După acea, conceptul de profeţie, care se întâlneşte sistematic în toate contactele cu entităţile superioare, este prezent ca o iluzie (semne, mimetism şi alte fantasmagorii dramatice). Avem şi aici dovada evidentă a unei puteri extraordinare care este capabilă să producă epifenomene constituite din „spectacole” insidioase, dar cu o precisă tentă de persuasiune, pe care psihologii le interpretează ca fiind imagini eidetice, produse de halucinaţii.

Imaginile oferite clarvăzătorilor erau deseori bătălii în toată regula. Analizele lui Gilbert Cornu arată că:

— Bătăliile aparţineau unui trecut recent.

— Momelile folosite se situau într-un spaţiu exterior, fără subterfugii psihice, căci au existat cazuri în care mai mulţi martori separaţi au asistat la derularea aceluiaşi fenomen.

Regăsim, descrise perfect cu noţiunile din acea epocă, tehnica amăgirii percepţiei vizuale, recunoscută indirect de cel care o stăpâneşte, căci, fie că viziunea aparţine trecutului sau viitorului, nu e vorba decât de un artificiu iluzoriu, pe care psihologia nu-l poate explica cu claritate. Cum e în stare creierul unui individ să producă scene care s-au derulat cu adevărat cu câteva luni şi câţiva ani mai înainte, şi la care clarvăzătorul nu a asistat? Problema devine şi mai spinoasă atunci când incidentul real se produce după viziune, mai ales când aceasta e considerată de bună credinţă.

În consecinţă, dacă această inteligenţă poate să creeze viziunea unor bătălii şi a altor tragedii, poate să provoace şi viziunea unor aterizări de ozn-uri şi a unor răpiri la bordul acestor aparente maşini zburătoare, după cum e în măsură să le materializeze pentru nevoi diferite de înşelătorie: urme pe sol, înregistrări radar, imprimarea pe pelicula fotografică… Pe vremuri, răpirile aveau loc fără să se recurgă la aparate aeriene, inclusiv cele realizate fizic cu anomalie temporală la revenire. De ce în zilele noastre au devenit brusc indispensabile, dacă nu în scopul unei manipulări psihologice în masă?

Zânele şi puterile lor

Iată acum diferitele precizări, tot după Kirk, adunate de la clarvăzătorii scoţieni în timpul anchetei de prospectare despre aceste misterioase personaje care se considera că locuiesc în habitaturi le subterane din Highlands.

— Locuitorii ţării zânelor sunt numiţi de indigeni *sluagmaith* sau *goocipeople*. Irlandezii consideră că e vorba de creaturi care se situează între oameni şi îngeri,

ca daimonii din timpurile vechi.

— Sunt spirite inteligente, având corpuri uşoare variabile, asemenea „creaturilor astrale”, a căror natură e apropiată de cea a norului condensat. Se văd mai bine la asfinţit.

— Corpurile lor se supun în aşa măsură voinţei subtile a spiritului încât pot să le facă să apară sau să dispară după cum doresc. Unii au corpuri sau vehicule spongioase atât de delicate şi de fragile încât trebuie să se hrănească în principal cu licori spirituale sau esenţe considerate a fi pure ca acrul sau ca uleiul. Alţii se hrănesc într-un mod mai simplu pe bază de extracte sau de esenţe de lichide, pe care locuitorii din ţara zânelor le fură de pe suprafaţa pământului.

— Corpul lor de aer congelat poate uneori să se ridice în aer, în timp ce altele pot să ia forme diferite şi să intre în crăpăturile pământului în care intră acrul, de parcă ar fi adăposturile lor naturale. Straturile din subsol fiind pline de grote şi caverne, se presupune că sunt locuite de aceste creaturi.

— Unele dintre aceste creaturi sunt foarte bătrâne şi trăiau încă înainte ca Evangheliile să fi alungat păgânismul.

— Fiinţele omeneşti au fost introduse în biotop în mare număr peste tot pe pământ, pentru a lucra pentru aceste creaturi ca şi pentru ele însele.

Să întrerupem deocamdată această succesiune de afirmaţii surprinzătoare, dintre care unele sunt bogate în învăţăminte.

Descrierea corpurilor şi a capacităţilor lor, se potriveşte perfect, ţinând cont de conceptele din epocă, de ideea de momeli energetice pe care am susţinut-o în concluziile la *OZN-Dosar secret*. Într-adevăr, ca sugerează o dematerializare şi o rematerializare, sau cel puţin o momeală pur psihică. Cele două tehnici sunt folosite împreună, în funcţie de tipul de manipulare dorit, materializând unele artificii (ozn-uri sau personaje diverse). În zilele noastre, materializarea anumitor

fenomene este mai evidentă. Altă dată era mai puţin, dar dacă e pusă în practică în zilele noastre, atunci a putut să fie pusă în practică şi în alte vremuri.

Felul de a se hrăni al acestor presupuse creaturi este exact acelaşi precum cel atribuit pentru micii umanoizi macrocefali din secolul XX: extracte (*juices*), esenţe de produse. În zilele noastre, se vorbeşte de extracte şi de sânge de animale, din cauza mutilărilor de vite care continuă să se înregistreze pe marile prerii americane. Ceea ce duce la eventualitatea unei forme de vampirism. Totuşi, dacă aceste creaturi nu sunt decât momeli, ceea ce a putut să le spună numiţilor *seers* despre felul în care se hrănesc nu este decât o înşelătorie în plus, care se perpetuează, se pare şi în zilele noastre cu răpiţii.

Ideea că aceste entităţi ar putea să fie foarte în vârstă este poate o deformare legată de vechimea prezenţei acestei inteligenţe în spaţiul nostru planetar. Trebuie să credem în unele constante care se repetă în folclor de-a lungul timpului, şi care se regăsesc în dosarul o/n-urilor şi răpirilor moderne, drept pentru care putem afirma acum. Iară un risc prea mare de a greşi, că cei care trag sforile în culise sunt activi cel puţin din zorii marilor noastre civilizaţii.

Concepţiile conform cărora fiinţele omeneşti sunt utile acestei inteligenţe sunt perceptibile când studiezi toate fenomenele neexplicate pe care probabil că le manipulează. Este remarcabil faptul că acest concept a fost perceput ca atare la sfârşitul secolului al XVII-lea. Este sigur că această inteligenţă nu intervine în viaţa noastră tară să tragă vreun profit, un avantaj, o învăţătură, din acţiunile pe care le întreprinde asupra societăţii noastre. După cum sugerează un prieten, fără să cred prea mult în asta, poate că e „prădătoarea" omului.

Să continuăm inventarul notelor lui Kirk.

— Locuitorii ţării zânelor fură în special vite şi grâu ca să se hrănească. Cel puţin aceasta este credinţa care persistă în regiunile rurale din Scoţia şi din Irlanda.

— Creaturile sunt organizate pe triburi şi ordine. Ele

au copii, doici, căsătorii, morţi, înmormântări, ca la noi, cel puţin în aparenţă. Doar dacă nu cumva toate astea sunt scenarii făcute pentru a-şi bate joc de oameni sau pentru a anunţa fapte ce trebuie să survină în viaţa lor (preziceri, viziuni ale viitorului etc.)

— F. bine să nu se consume hrana oferită de zâne, pentru că e periculoasă, chiar mortală pentru oameni.

— Linii clarvăzători afirmă că au văzut oameni dubli, adică aceleaşi persoane în două locuri diferite. Aceste dubluri provin din cealaltă lume şi sunt perfect identice cu persoanele adevărate, dar un *scer* bun le poate deosebi după uncie semne şi particularităţi.

Aceste creaturi se pot arăta oamenilor sub diferite aspecte, dintre care unele au o asemănare cu animalele noastre. Această stare de fapt a determinat Biserica romano-catolică să împrumute geniile rele ale păgânismului (daimonii) şi să le deformeze originea pentru a le adapta dogmei sale. A făcut din ei demonii universului diavolesc.

— Casele zânelor sunt mari şi frumoase, luminate în permanenţă de focuri şi de lămpi care uneori au fost văzute arzând fără ulei.

Să mai facem o pauză.

Furtul şi uciderea vitelor de către zâne este o constantă care se regăseşte în toate tradiţiile populare din Europa.

De remarcat noţiunea de scenariu, de iluzii pentru a înşela, prezentă deja în acea epocă. Vom vedea mai departe că relatările strânse de alţi folclorişti sugerează faptul că creaturile nu au copii şi că se reproduc prin intermediul oamenilor.

Dedublarea de persoane, sau bilocaţia, este un epifenomen bine cunoscut, mai ales la marii mistici, precum Yvonne Beauvais, cunoscută sub numele de maica Yvonne-Aimée de Malestroit. A existat o sumedenie de alte cazuri asemănătoare, ai căror actori au trăit cu câteva secole în urmă. În epoca noastră, unii răpiţi s-au confruntat şi ei cu acest tip de experienţă. Este cazul lui

Betty Andreasson-Luca. Această anomalie, deşi rară, se regăseşte şi în alte faţete ale acestei manipulări gigantice, în special în cea care implică contacte cu entităţi superioare.

Capacitatea entităţilor de a se transforma în! diferite – creaturi umane şi apropiate de animale din fauna noastră este o altă constantă a folclorului european. Căutând în profunzime, putem chiar să localizăm acest aspect al contactelor în unele tradiţii africane şi americane. De subliniat că formele animale sub care entităţile se arată uneori nu sunt identice cu specia imitată. Totdeauna există unul sau mai multe detalii care marchează diferenţa: disproporţii ale corpului, ale labelor, diferite anomalii fizice etc.

Iluminatul fantastic al caselor aparţinând zânelor ne aminteşte în mod ciudat de cel al ozn-urilor din epoca noastră. E vorba de surse care, în general, nu sunt vizibile de răpiţii care au semnalat această particularitate. Lumina pare emisă de pereţi, uneori atenuată de parcă ar fi răspândită de o lampă cu halogen. Descrierea dată de Kirk, totuşi, s-ar putea aplica unui iluminat electric, dar dacă scena descrisă este doar o iluzie, această apropiere nu se justifică. Putem să spunem că viziunea nu e perfectă.

Să reluăm enumerarea.

— Femei încă în viaţă[8] povestesc că au fost răpite pe când aveau copii mici, pentru a servi drept doici unor copii ai zânelor. Aceştia erau nişte fiinţe maladive şi vorace după imaginea propriei progenituri de care fuseseră despărţite împotriva voinţei lor. Era vorba de nişte spirite instabile într-un corp de circumstanţă, care se prefăceau că mănâncă hrana care le era oferită, după care se debarasau de ca eu viclenie, pentru ca apoi să părăsească corpul când acesta sfârşea de moarte presupusă naturală.

— Copilul zânelor, hrana, luminile şi alte lucruri sunt vizibile cu ochii de doică imediat ce aceasta intră în casa creaturilor, dar ea nu vede niciodată o cale de acces, nici ce fac zânele în celelalte încăperi.

8 Atunci ciind Ic-a întâlnit Kirk (n.a.).

— Când copilul zânelor este înţărcat, doica moare, sau e adusă înapoi acasă, sau alege să rămână în altă lume.

— Zânele folosesc diferite mijloace ca să înşele ochii fiinţelor omeneşti, ca să se facă invizibile, ca să se deplaseze rapid, ca să-şi modifice înfăţişarea, ca să facă să dispară sau să apară lucruri, ca să pună oamenii în stare de transă etc. Toate acţiunile exercitate de zâne asupra oamenilor nu provoacă durere. Când sunt transportaţi, oamenii răpiţi nu simt decât un fel de adiere de vânt.

— Hainele lor şi *limbajul* sunt aceleaşi ca ale oamenilor sub a căror ţară trăiesc. În Highlands din Scoţia, de exemplu, ele poartă straiele locale, la fel şi în Irlanda. Vorbesc puţin şi se exprimă între ele prin şuierături. Cele mai rele vorbesc limba autohtonilor, şi chiar mai bine decât ei, în funcţie de împrejurări.

Să analizăm noile date.

Răpirile temporare de doici erau ceva curent în acea vreme, dar înţărcatul copiilor zânelor este clar o înşelătorie, o perdea de fum cu scopuri probabil multiple. Cele mai evidente pot fi următoarele: camuflarea motivului major al manipulării şi introducerea unui mit în mintea răpiţilor, care vor ajuta la propagarea lui povestind ce-au trăit.

Cititorul a fost frapat desigur de două detalii.

— Sugarii zânelor arată ca sugarii doicilor, de parcă ar fi nişte *changelings*. În realitate, pentru că e vorba de iluzii, inteligenţa care le-a creat a luat din celulele memoriei doicilor amintirea imaginii fizice a copilaşului lor pentru a modela substitutul momeală. Încă o indicaţie a importanţei psihicului martorilor în acest tip de caz.

— Absenţa căilor de acces în locurile presupuse a fi locuinţele creatorilor (lipsa uşilor şi ferestrelor). E vorba, se pare, de un mediu total închis. Unii cititori s-ar putea gândi la un loc subteran, sau la interiorul unei maşini zburătoare, dar probabil că este încă o viziune, căci adevărata natură a acestui fel de incident ne va fi, tare mi-e teamă, totdeauna inaccesibilă.

Dacă se pleacă de la indiciul că o răpire fără anomalie temporală semnalată la întoarcere, nu era decelabilă în plan fizic (cel puţin în acea vreme când ozn-urile nu erau citate în naraţiuni), înşelătoria avea deci numai un aspect mental. Totuşi există şi relatări de răpiri, fără anomalie bine precizată, în care răpiţii au avut impresia că au fost ridicaţi în aer (cazul Ann Jefferies, de exemplu). Să fie o iluzie suplimentară? Mărturisesc că acest element anulează într-un fel validitatea principiului enunţat mai înainte şi că mă lasă perplex. Doar dacă nu cumva face parte din alt tip de momeală legat de răpiri: în parte fizică (într-un mic volum neutralizat de spaţiul nostru planetar) şi în parte psihică…

Noţiunea rămânerii de bunăvoie în ţara zânelor, sau pe o altă planetă, este şi ea prezentă în unele relatări ale răpiţilor moderni. Poate că este introdusă în momeala servită martorilor pentru a justifica unele dispariţii inexplicabile ale unor indivizi, care au fost într-adevăr răpiţi definitiv împotriva voinţei lor. Aceasta este părerea cercetătorilor care optează pentru o ipoteză pesimistă. Eu cred că, momelile fiind bazate esenţial pe minciuni şi iluzii, această idee ar putea fi sugerată cu bună ştiinţă în amintirile răpiţilor ca să genereze angoasă. Să nu uităm că aceste creaturi, zâne de altă dată şi „extratereştri" în zilele noastre, se străduiesc mai ales să-şi sperie victimele, de unde impresia în general malefică pe care o lasă răpiţilor. Dimpotrivă, contactaţii trăiesc experienţe pe care le consideră progresiv benefice, pe măsura legăturilor lor telepatice.

Ideea de momeli folosite de zâne pentru a camufla unele dintre acţiunile lor era deja prezentă în mintea unor *seers*, ceea ce arată că nu e totdeauna vorba de ficţiuni provenite din informaţii fertile şi pernicioase ale unor indivizi lipsiţi de scrupule, ci mai curând de manipulări exterioare creierului omenesc, căci scornitorii sunt totdeauna categorici în afirmaţiile lor, în timp ce persoanele răpite sunt stăpânite de îndoială.

Peste tot în Europa, locuitorii ţării zânelor se arătau

indigenilor cu haine copiate după cele locale şi „vorbeau” limba ţării respective. Ghilimelele se explică prin faptul că conceptul de contact telepatic era absent în intelectul slab al clarvăzătorilor. Putem crede că entităţile comunicau cu ei (ca şi cu răpiţii) prin telepatie, iar persoanele respective aveau impresia că era vorba de un schimb verbal. Această confuzie se mai face încă şi în zilele noastre, mai ales de către răpiţii şi contactaţii cu un slab bagaj intelectual.

Să ne continuăm prospectarea.

— Aceste fiinţe se deplasează mult şi parcurg distanţe lungi. Îşi petrec timpul prevăzând evenimentele viitorului sau parodiindu-le, mai ales pe cele mai sinistre şi cele mai sângeroase. Comit astfel acţiuni rele şi provoacă astfel răni şi chiar decese.

— Trăiesc mai mult decât oamenii, mor sau dispar, şi părăsesc starea sub care ni se arată, sau trupul în care trăiesc.

— Au reguli şi legi, dar nu li se cunoaşte nicio religie, nici devoţiuni faţă de Dumnezeu sau oricare altă divinitate. Dispar imediat ce este invocat Dumnezeu sau Iisus în prezenţa lor.

— Sunt totdeauna înclinate să transmită veşti proaste sau să anunţe viitoare evenimente catastrofale, mai rar veşti bune. Acestea, ca şi acţiunile lor, sunt axate în principal pe rău, mai puţin pe bine.

— Se arată în principal unor persoane privilegiate, „clarvăzători”, şi fac asta totdeauna cu dorinţa de a surprinde, ba chiar de a provoca frica. Scenele pe care unii clarvăzători le-au putut vedea la zâne sunt greu de suportat (torturarea indivizilor, bătălii sângeroase şi alte spectacole de violenţă).

— Nu toate fac rău oamenilor, dar toate au puterea să facă asta. Nu-şi exteriorizează sentimentele ca noi, iar faţa lor rămâne totdeauna neclară.

— Armele noastre nu au nicio putere împotriva lor. Sunt medici mai buni decât noi şi vindecă repede rănile şi maladiile. Rezistă de altfel la toate suferinţele noastre care nu au niciun efect asupra lor. Totuşi, la un anumit moment

al existenţei lor, corpul li se prăpădeşte.

Să examinăm cele prezentate mai sus.

Profeţiile unor evenimente catastrofale, cu scene tragice, şi alte dezastre apocaliptice au constituit totdeauna un fel de laitmotiv în contactele cu entităţi de esenţă superioară. Această constatare poate să ne facă să conchidem că intenţia principală a manevrei este impregnarea în mintea contactaţilor a ideii de frică de „sfârşitul lumii” prin autodistrugerea omenirii, temă care, ca din întâmplare, domină „mesajele” răpiţilor moderni. Astfel, de la Biblie până la întâlnirile de gradul trei şi patru, de la clohimi la micii umanoizi macroccl ali, trecând prin toată gama de entităţii care s-au manifestat neamului omenesc încă din noaptea timpurilor, aspectul respectiv al acestor „avertismente” a bântuit mintea omului astfel încât l-a marcat cu o pecete de neşters.

Capacitatea acestor entităţi de a-şi schimba forma şi de a dispărea instantaneu, după dorinţă, poate să fie interpretată în două feluri. Sau e vorba de o formă de manipulare pur psihică, de o înşelătorie mentală într-un fel, sau este o manifestare energetică exterioară creierului uman dar care e strâns legată de acesta. Mai poate fi avută în vedere şi a treia soluţie. O formă de viaţă autonomă depinzând de o fizică total străină fizicii noastre. Totuşi, tocmai asta se străduieşte inteligenţa superioară care manipulează societatea noastră: să ne facă să credem în lucruri total false. De aceea îngerii, demonii, zânele, spiritele, Fecioara Maria, ca şi extratereştrii. care constituie fondul apariţiilor misterioase de când există omul, nu sunt probabil decât ficţiuni, momeli de circumstanţă adaptate concepţiilor noastre, pentru a ne înşela mai bine credulitatea.

Faptul că evocarea lui Dumnezeu sau a lui Iisus în faţa lor poate să provoace dispariţia acestor creaturi nu constituie dovada că sunt supuse unei inteligenţe incompatibile cu conceptele noastre religioase. Aş putea să citez relatări, vechi şi moderne, în care comportamentul entităţilor a fost diferit în aceleaşi împrejurări. Este chiar

notoriu, la specialiştii în regresie hipnotică, faptul că întrebările puse de răpiţi răpitorilor lor, despre existenţa lui Dumnezeu, reuşesc uneori să le provoace curiozitatea, deşi comportamentul lor în această privinţă este în general neutru, sau mai curând indiferent, dar nicio mărturie modernă nu semnalează dispariţia entităţilor la evocarea unui creator divin.

După părerea mea, manipularea maselor era bazată pe ideea de a sugera că zânele puteau să fie creaturile diavolului. De altfel, manevra a reuşit perfect, deoarece clerul, care deţinea puterea în acea perioadă, a reacţionat exact în acest sens, atribuind toate aceste manifestări în cârca Celui Videan, duşmanul Domnului. În zilele noastre, entităţile se străduiesc să răspândească credinţa în vizitatori extratereştri, căci nu mai poate fi vorba să introducă un concept care acum e mult depăşit. Numai lumea celor religioşi se mai agaţă de Diavol, cu o încăpăţânare care nu demonstrează decât voinţa ei de obscurantism sau naivitatea credinţei sale.

Partea malefică aparentă a acestor contacte a fost deja dezbătută. Ea e probabil iluzorie, ca şi toate celelalte aspecte cam prea bătătoare la ochi ale acestor întâlniri presupuse între oameni şi entităţi superioare. Pare evidentă la entităţi o voinţă de a impresiona, de a nelinişti, de înfricoşa. Scenele de orori care le sunt arătate nu sunt cu nimic mai prejos faţă de atrocităţile cumplite comise de Inchiziţie în Europa timp de câteva secole. De altfel, este mai laic să crezi că viziunile oferite contactaţilor şi răpiţilor au fost scene de violenţă aparţinând trecutului istoriei noastre, nu viitorului. Mai mulţi martori, răpiţi la bordul unui ozn, au semnalat faptul că au văzut pe un ecran tip TV imaginile unei explozii atomice. Ea putuse foarte bine să fie „filmată” în deşertul Nevada, sau în Bikini, la Hiroshima sau chiar la Nagasaki! În cazul răpitei Judy Diraty, prezentat în detaliu în *OZN-Dosar secret*, un umanoid macrocefal îi indică martorului un ecran spunându-i prin telepatie: „Uite ce fac planetei lor!” Referindu-se, bineînţeles, la oameni!

Invulnerabilitatea la mijloacele noastre distructive este un fapt care a fost fizic demonstrat în zilele noastre. În ozn-uri s-a tras cu rachete. Rachetele au explodat totdeauna mai înainte de a-şi fi atins ţinta, de parcă aceasta ar fi fost înconjurată cu un câmp protector invizibil. Dacă e vorba de momeli energetice, o astfel de protecţie este inutilă. Dar această invulnerabilitate poate să fie sugerată în două scopuri:

— Să întărească în mintea martorilor ideea de nave venite din spaţiu.

— Să provoace un sentiment de teamă. Pentru militari, ideea unui adversar potenţial invulnerabil este deosebit de traumatizantă.

În ceea ce priveşte vindecările miraculoase, ele demonstrează că atunci când este necesar, se pot manifesta aspecte benefice. Este chiar tehnica cu „una caldă, una rece", tehnica pedepsei şi recompensei, dar aplicată de o mână de fier într-o mănuşă de catifea. Imunitatea aparentă a creaturilor la viruşii noştri este normală dacă nu sunt decât momeli energetice sau roboţi biologici. Indiferent de adevărata lor natură, faptul că pot să provoace maladii, endemice sau epidemice, indică faptul că stăpânesc total mediul nostru terestru şi toate microorganismele care se dezvoltă aici. Această constatare ar putea să însemne că noile maladii care apar pe măsură ce oamenii noştri de ştiinţă găsesc leacul precedentelor flageluri, nu sunt imputabile fatalităţii, ci inteligenţei care, poate, „administrează" omenirea.

Să ne întoarcem din nou la notele lui Robert Kirk.

— Unii *seers* au descoperit lucruri ciudate în timpul perioadelor de transă, ca şi cum a fi fost inspiraţi sau ajutaţi de un geniu ascuns sau neştiut de creaturi. Exemplul dat de pastorul scoţian nu e foarte probant şi seamănă mai mult cu o exagerare decât cu un clement dat cu bună credinţă. În cursul unui extaz, un *seer* a obţinut ajutorul neaşteptat al unui individ invizibil ca să scape de o zână răufăcătoare care îl atacase, despicând-o în două cu spada. Şi adaugă că nu fusese nimic de văzut,

subînţelegându-se că nu cursese sânge!

— Cu armele lor, creaturile omorau vacile şi alte animale, pentru a extrage din ele esenţa care le serveşte drept hrană. Se spune că e vorba de părţile eterice, cele mai spirituale ale materiei, cele care prelungesc viaţa, şi lasă în urma lor părţile materiale.

— Aceste creaturi nu respectă legile oamenilor, răpesc doicile pentru a le creşte propriii lor copii, ba fură chiar şi copiii oamenilor care sunt duşi definitiv în ţinuturile invizibile în care locuiesc. Le sunt atribuite multe crime abominabile şi atrocităţi sexuale. Se mai ştie că mint frecvent, sunt ipocrite şi au multe alte defecte.

În cazul răpitului José de Silva, o entitate invizibilă, aparent independentă de răpitori, l-a ajutat pe răpit să-şi păstreze curajul în faţa încercărilor la care a fost supus. Martorul, un om foarte credincios, i-a atribuit din prima clipă o esenţă divină. Găsim şi alte cazuri de acest gen în relatările moderne ale unor răpiri, dar se referă în mod esenţial la persoane foarte credincioase. După părerea mea, e vorba de o momeală psihică suplimentară, fenomenul folosind acest aspect al personalităţii răpitului ca să-l înşele. Este de altfel ciudat să constatăm că în Brazilia, ţară foarte impregnată de folclor şi de credinţă catolică, au fost semnalate numeroase cazuri de întâlniri de gradul trei şi patru malefice. În general, în zilele noastre, populaţia defavorizată din unele ţări unde religia catolică joacă încă un mare rol, cum e cazul Braziliei, oferă cel mai mare procentaj de incidente care pot fi considerate de unii cercetători credincioşi ca fiind de origine diavolească.

Cazurile mutilărilor de vite din zilele noastre suportă greu comparaţia cu palidele descrieri de animale moarte pe care le putem găsi în relatările tradiţiilor populare din secolele trecute. Trebuie subliniat că aluzia lui Kirk la extractele de animale, care ar servi creaturilor drept hrană, este o presupunere, o credinţă. Totuşi, se poate ca ideea să fi fost sugerată clarvăzătorilor în timpul contactelor telepatice, tot pentru a crea un sentiment de

teroare şi ideea de creaturi infernale.

Răpirile de copii şi tineri (mai ales de tinere) au fost totdeauna puse pe scama zânelor, demonilor, zeilor, sau a Diavolului, în funcţie de loc şi epocă. În zilele noastre, entităţile presupuse extraterestre se interesează mult de fiinţele omeneşti, de sexualitatea lor în special (mai ales cea a femeilor), în aşa măsură încât le capturează pentru a-i supune la ceea ce respectivii consideră a fi teste, cu prelevare de spermă şi de ovule. Dar poate să fie vorba de un scenariu care urmăreşte să mascheze un alt tip de manipulare, poate un control de natură genetică, sau şi mai complex, la nivel cerebral.

Răpirea oamenilor împotriva voinţei lor este într-adevăr contrară legii noastre şi nu vom şti niciodată câţi indivizi sunt duşi definitiv în „cealaltă lume”, fără a fi fost în prealabil întrebaţi

Pentru a conchide în această primă parte, voi spune că lucrarea lui Robert Kirk este deosebit de interesantă prin originalitatea şi autenticitatea ei, chiar dacă adaosurile pur folclorice provenite din imaginaţia omului şi interpretările pitoreşti datorate unor concepţii limitate, abundă uneori.

Demersul pastorului protestant trebuie considerat altfel decât cel al unui folclorist clasic, dacă vrem să percepem ce se află dincolo de perdeaua de momeli, acest adevărat camuflaj care maschează realităţi foarte neliniştitoare. De aceea, este indispensabil să consultăm şi alţi compilatori care s-au interesat de tradiţiile populare din aceleaşi epoci, ca să vedem dacă ceea ce a cules Kirk poate să fie coroborat.

— ALTE SURSE

Datorită reeditărilor frecvente, în operele folclorice anglo-saxone găsim o literatură abundentă despre „zâne” şi relaţiile lor eu oamenii.

Răpirile

Răpirile de altă dată se făceau fără ajutorul unui aparat aerian şi cei mai mulţi răpiţi nu erau în stare să dea nici cea mai mică explicaţie despre ceea ce li s-a întâmplat.

Niciunul dintre folcloriştii consultaţi de mine nu pune accentul pe această lacună ciudată, care se găseşte constant în tradiţiile populare din Europa, şi chiar în China, după cum scrie autorul chinez Shi Bo în lucrarea *OZN-Dosarele CUM*[9].

Vom examina câteva elemente din aceste alte surse.

— După Lewis Sperieer, doicile sunt răpite ca să hrănească s-copiii zânelor, căci zânele femele nu au lapte. Din moment ce furau copilaşii oamenilor, ar fi fost mai logic să se creadă că doicile erau capturate ca să le dea să sugă acestora, copiii neputând fi daţi unor zâne femele care nu aveau lapte!

— În afară de doici, erau răpiţi şi tineri, mai ales cei ce au. talente artistice (muzicieni, cântăreţi etc.), pentru a le distra pe zâne[10].

— Când un răpit se întorcea din ţara zânelor, constata că fusese considerat mort de multă vreme, şi chiar condiţiile mediului local se schimbaseră în mod considerabil. Mulţi dintre cei care reveneau (cu un decalaj de timp) nu puteau să suporte traiul în noul mediu şi erau obligaţi să se întoarcă acolo de unde veniseră!

Este o variantă de răpire cu anomalie temporală care pare fantezistă, căci o întoarcere în ţara zânelor depindea mai mult de ele decât de răpit. Oricum ar fi, se pare că timpul se scurge mai încet în acest „altundeva" decât în planul nostru fizic. Pentru o oră, o noapte sau o zi petrecute în ţara zânelor, în mediul obişnuit al răpitului trecuseră luni, ani şi decade. Traumatismul victimelor era atât de mare încât se lăsau să moară de disperare, cu atât mai mult cu cât pierduseră totul: familia şi bunurile.

— G. Sutherland citează cazul unei femei care a acceptat un dans eu o zână mascul. Când a revenit, trecuseră şapte ani. Zânele îl înlocuiseră cu un *changeling*, o copie a răpitei, care a murit după un an, iar soţul ci, crezând că rămăsese văduv, se recăsătorise!

---

9 Cartea urmează să apară în curând în colecţia UFO (n.ed.).

10 E vorba de o interpretare lipsită de fundament. Dacă astfel dc răpiri definitive au avut loc, motivul trebuie să fi fost cu totul altul (n.a.).

O altă relatare de acelaşi gen este amintită de marele scriitor Walter Scott. O anume Mary Campbell, soţia unui anume John Neison. a fost răpită împreună cu copilul şi înlocuită cu un *changeling* asemănător cu ea, care a murit destul de repede. După funeraliile înlocuitorului, soţul a avut o viziune a soţiei sale, cea adevărată, care i-a cerut să facă ceva precis, un ritual absurd, dacă voia să fie înapoiată. Acţiune care a fost îndeplinită conform cu dorinţa apariţiei şi soţia a fost înapoiată soţului. Copilaşul a fost şi el înapoiat părinţilor dar ceva mai târziu. Scott nu face nicio aluzie la o anomalie temporală în acest caz, dar ceea ce relatează pare să fie rezumatul unei poveşti mai lungi care, la origine, a putut să prezinte şi aşa ceva.

— O întâmplare, din păcate cu prea puţine detalii, citată de A.C. Haddon, pomeneşte de o fată răpită care a fost înapoiată datorită curajului unui ţăran tânăr. Răpită nu a fost în stare să spună ce i se întâmplase căci, după spusele autorului, „ştim că cei din ţara zânelor pun ceva în gura lor pentru a-i împiedica să vorbească”.

Aici. ca şi în alte cazuri, răpită nu a putut să povestească nicio amintire. Mi se jwc că un scornitor ar fi avut, dar povestea nu a fost deloc „înfrumuseţată”. Această lipsă de memorie se întâlneşte şi în cazurile moderne de răpiri cu *missing lime*. Cât priveşte incidentele în care se manifestă amintirea celor petrecute, aceasta pare mai mult o iluzie pentru unii sau. pentru alţii, un surplus imaginativ.

„Legea” unui an şi o zi

Ea se aplică până în zilele noastre obiectelor pierdute: cel care a găsit un lucru de valoare, pe care îl duce serviciului administrativ abilitat să-l primească, devine posesorul lui legitim după un an şi o zi dacă proprietarul iniţial nu l-a cerut în acest răstimp.

Poate că această lege îşi are originea în poveştile cu răpiri din [secolele trecute.

[. – E.S. Hartlan povesteşte că un bărbat s-a dus să declare

naşterea ultimului său fiu autorităţilor civile din Lairg, Scoţia. Dar \ pe drum a auzit o muzică veselă care l-a atras într-o depresiune a jterenului, nu departe de drumul pe care mergea. Nu s-a mai întors

— Acasă şi unul dintre prietenii săi a fost acuzat că l-a omorât, j. Suspectul a cerut un răgaz de un an şi o zi, înainte de a intra pe mâna justiţiei, ca să-şi poată dovedi nevinovăţia. Acuzatul a reuşit să găsească intrarea colinei unde dispăruse răpitul şi l-a scos de acolo cu ajutorul unui ritual, la fel de absurd ca şi precedentele. Răpitul nu, a crezut nicio vorbuliţă despre absenţa lui, care durase douăsprezece luni, dar a fost definitiv convins când s-a întors la familia lui şi a văzut cum crescuse între timp copilul pe care îl lăsase nou-născut.

Multe relatări amintesc de acest ciudat răgaz de un an şi o zi care există în toate tradiţiile populare din Europa. Toţi autorii consultaţi spun că e vorba de o „lege a zânelor" care spune că o fiinţă omenească răpită temporar trebuie să fie înapoiată mediului ei într-o perioadă de timp care nu trebuie să depăşească un an şi o zi. După acest răgaz, nu mai poate fi înapoiată şi aparţine definitiv zânelor. Acesta este pentru motivul care, după Walter Scott, „salvările" unor persoane capturate de zâne trebuie să se facă în anul următor răpirii, plus o zi, pentru a fi considerate drept legale de către răpitori.

Moartea unor animale şi vampirism în concluziile la *OZN-Dosar secret* am amintit două cazuri de vite ucise de zâne. În ambele împrejurări, proprietarii au considerat că acele carcase erau nişte substituiri ce nu puteau să fie consumate. Una a fost aruncată pe un câmp, dar animalele carnivore nu s-au atins de ea.

Vaca. nu trebuie să uităm, este un animal esenţial vieţii societăţii omeneşti, mai mult pentru lapte decât pentru came, laptele fiind vital pentru înţărcarea sugarului a cărui mamă nu-l poate alăpta. După părerea mea, „sferele superioare" se interesează mai ales de lapte, care este hrana de bază a micuţilor.

Animalele mutilate puteau să fie nişte subiecţi asupra

cărora se exercită o supraveghere la nivel biologic, biochimic, biofizic şi bioenergetic, ea să se vadă, de exemplu, dacă rasa bovină putea să sufere modificări ale resurselor genetice din cauza corpurilor străine (produse chimice, diferiţi agenţi poluanţi etc.).

Iată ce ne spune J.G. Campbell.

Între cele două sate scoţiene Snigid şi Conyvulin exista o fermă cu trei arendaşi, dintre care unul pe nume Luran Black. Într-o anumită perioadă, în fiecare dimineaţă, o vacă a lui Luran Black era găsită moartă. Omul le-a bănuit pe zâne, ştiindu-se că locuiau într-o colină din apropierea domeniului său, că s-ar afla la originea acestui vandalism. Omul a luat hotărârea să supravegheze vitele noaptea şi într-o seară a surprins un grup de personaje mici care au ieşit dintr-o deschizătură a colinei şi au pus mâna pe una dintre vaci ca s-o ducă în habitatul lor subteran.

Povestea se transformă după aceea, când Luran Black pătrunde în colină în urma zânelor hoaţe, în nişte vorbe confuze, greu de crezut, care ar putea să fie nişte adăugări datorate transmiterii orale succesive sau unor iluzii absurde. Oricum ar fi, să vedem cum se termină. A doua zi de dimineaţă o vacă a fost găsită moartă, zăcând cu picioarele în sus, la poalele colinei unde se ştia că locuiesc zânele. Luran Black spune că în umărul stâng al vitei a fost găsit un ac şi şi-a anunţat anturajul că „nu trebuie să consume din carnea acelei vite”.

Campbell semnalează şi faptul că zânele au strâns recolta într-un timp extraordinar de scurt de pe un ogor al aceluiaşi fermier. În fine, Luran Black ar fi fost răpit definitiv pentru că luase cu el o cupă aparţinând zânelor cu ocazia pătrunderii sale în colină.

Putem reţine noţiunea de vaci ucise dintre care una cu picioarele în sus, deci moartă în alt loc şi probabil transportată acolo. În fine, carnea neconsumabilă (sau considerată ca atare) aminteşte de carcasele de vite de pe marile prerii americane de care nu se ating fiarele sălbatice care se hrănesc cu animale moarte. Absenţa

sângelui din corpul vitelor, ca şi pe piele şi în preajma lor constituie încă un mister care încă nu a fost dezlegat. De aici ideea de vampirism care a apărut în mintea unora.

După Lewis Spence, unele credinţe le prezintă pe zâne ca pe nişte vampiri, mai ales în Scoţia. În Irlanda, ele sunt pomenite uneori ca „sugând sufletele", mai ales atunci când un răpit se întoarce din ţara zânelor într-o stare fizică alterată şi moare după aceea foarte repede. Atunci oamenii cred că esenţa corpului precum şi spiritul au fost „aspirate" de zâne, iar pe pământ a fost trimis un *cheingeling*. Acelaşi autor mai pretinde că în insulele Hebride oamenii au crezut mult timp că zânele furau sufletul celor care mureau.

În unele legende irlandeze, ţăranii irlandezi aveau obiceiul să se plângă că li se luase sânge în mod chirurgical.

„În mod chirurgical"! Expresia de ieri poate să fie pusă alături de cea de azi, referitoare la vitele mutilate: „Ucise şi golite de sânge într-un mod chirurgical"!

Similitudinea expresiilor este într-adevăr tulburătoare.

Trombe şi vârtejuri

Ozn-ul lipseşte cu desăvârşire din aceste expuneri referitoare la poporul zânelor, inclusiv în relatările despre răpiri.

Pentru a-i răpi pe oameni, aceste entităţi foloseau nişte mijloace care niciodată n-au fost descrise cu claritate.

Să constatăm în trecere că în ceea ce priveşte răpiţii moderni, în afara prezenţei ozn-ului observat în 70% la sută din cazuri, modul în care se procedează pentru capturare şi înapoiere suferă de aceeaşi lipsă de precizie, de parcă conţinutul (şi subconştientul) martorilor ar fi neutralizat în timpul acestor două operaţiuni. Se pare că şi pe vremuri se aplică acelaşi blocaj, şi unele persoane au dezvăluit că au avut impresia că au fost ridicate în aer de un curent eolian puternic care le-ar fi învăluit.

Alte naraţiuni amintesc de apariţia subită a unor

zone de ceaţă sau de mici nori compacţi în care victimele ar fi pătruns înainte de a se pomeni în ţara zânelor. Unele credinţe susţin că micile vârtejuri de vânt se formează brusc chiar pe timp frumos, strămoşii noştri bănuind zânele că aleg această înfăţişare pentru a răpi oameni şi a-i duce în locuinţele lor misterioase. Asta e valabil pentru unele popoare germanice, mai ales în Germania, Slovenia, Estonia, dar şi la celţi. mai ales în Scoţia. Oamenii din Highlands numeau aceste fenomene *oileag sluaigh*.

Să l'ic acestea adevăratele surse energetice folosite pentru controlul subiecţilor şi plasarea lor într-un loc neutralizat al spaţiului nostru terestru? Sau pentru transportarea lor în acel „altundeva" care ne scapă? Nu sunt mai curând nişte momeli care-l se parte integrantă dintr-o subtilă manipulare a speciei umane care ne sfidează imaginaţia?

În insulele Shetland, aceste mici vârtejuri puteau să-i transporte pe unii locuitori dintr-o insulă în alta, printr-o favoare excepţională. Să fie vorba de o superstiţie total mitică, sau poate amintirea deformată şi înfrumuseţată a unor fapte relatate de *seers* sau de răpiţi?

În Irlanda, această opinie este la fel de tenace în memoria colectivă a vechilor generaţii. Oameni care au fost paralizaţi şi s-au trezit într-o mare stare de slăbiciune după ce au întâlnit acest gen de trombă în miniatură.

W.Y. Evans-Wentz relatează multe poveşti de răpiri în vârtejuri de vânt, ceaţă sau fum.

Un om, care bracona pe lângă Butte-aux-Plaints, în apropiere de Pasdu-Houx, nu departe de pădurea Paimpont, lle-et-Vilaine (despre care se crede că e legendara pădure Brocelande), a fost surprins de paznici. A vrut să fugă şi paznicii au tras. Un glonţ l-a nimerit în coapsă şi a căzut. În momentul în care paznicii urmau să-i dea lovitura de graţie, un fel de ceaţă foarte deasă a acoperit brusc tot peisajul şi o voce uşoară i-a murmurat rănitului: „Zâna Viviane va veghea asupra ta cât timp nu vei fi la adăpost în afara pădurii". Ceaţa i-a permis braconierului să se târască ca să scape cu viaţă din mâinile

călăilor lui.

George Henderson citează cazuri de zâne care se transformă în nori groşi de ceaţă. E.C. Parson menţionează credinţele indienilor despre vârtejurile de vânt şi de praf care ar fi fost spirite rele. Cei care aveau de-a face cu aceste fenomene puteau să se îmbolnăvească. La indienii *pueblo* există o legendă despre răpirea unei fete de un „bărbat-vârtej".

Oricum ar fi, este ciudat să se constate că aceste superstiţii se găsesc şi în tradiţiile arabe, care spun că djinnii se deplasează în vârtejuri; că în Japonia, micile vârtejuri erau considerate drept mediul ambiant al spiritelor rele; că vechii greci credeau aceleaşi lucruri despre vârtejurile de praf.

În zilele noastre, acest gen de fenomene eoliene sunt considerate naturale şi inofensive. Totuşi, noţiunea de ceţuri, de nori şi de fumuri ciudate, mai mult sau mai puţin legate de ozn-uri, este foarte curentă. Unii observatori au afirmat că au văzut maşini zburătoare fantastice ieşind sau intrând în astfel de „condensări", sau chiar creându-le ca să se acopere. Să ne amintim de „norii" din Biblie care îi transportau pe Adonai Iahve, Elohim[11] şi pe profeţii răpiţi...

Substituirile

Lewis Spence recunoaşte că conceptul de *changeling* nu a putut fi explicat cu claritate de folclorişti, care nu au fost în măsură să propună motive clare pentru interpretarea acestei credinţe, mai puternică în insulele britanice decât în Europa continentală.

Conform definiţiei dicţionarului *Harap's Shorter*, *changeling* înseamnă: „Copil al zânelor pe care l-au substituit unui copil furat". Bineînţeles, ea nu reflectă decât o superstiţie, dar care poate să-şi aibă cauza în altă formă de momeală.

Strămoşii noştri, acuzau zânele pentru furtul copiilor, al vitelor şi al recoltelor de grâu. Această idee persistă în

11 Atribute multiple ale lui Dumnezeu. în fapt chiar forme diverse de manifestare şi percepţie (n.red.).

tot folclorul european, nu numai în ţările de cultură celtică. De exemplu, Jacob Grimm semnalează faptul că în Germania *changeling* se numeşte *hampelmann*. Lewis Spence ne oferă chiar o precizare uimitoare: *lumipehnemn* avea un cap anormal de mare. Asta ne apropie de piticii macrocefali din epoca noastră!

Chiar Martin Luther, celebrul călugăr reformat, spune în lucrarea sa că a văzut un *hampelmann* de opt ani care mânca cât patru oameni.

Consider că originea acestui *changeling* este strâns legată de cazurile autentice de bilocaţie, epifenomen despre care se crede, în mod greşit, că e apanajul marilor mistici şi că nu are nicio legătură cu tulburările provocate de diplopie. Bilocaţia reprezintă reproducerea fizică exactă (cel puţin aparentă) a unei anumite fiinţe omeneşti.

În Ţara Galilor, se spunea pe vremuri că un *changeling* avea fizionomia perfectă a copiilor furaţi, dar că asemănarea se altera continuu. În cele din urmă devenea urât, diform şi plângăreţ. Galezii considerau astfel de copii de esenţă diavolească.

Dacă o inteligenţă superioară este în stare să dubleze corpul unui om adult (bilocaţie), probabil că poate să facă acelaşi lucru fără probleme în cazul copiilor mici. În consecinţă, e foarte posibil ca *changel*ingul să fi fost o momeală în mai multe ţări în unele epoci din trecutul nostru, iar imaginaţia populară să-l fi amestecat cu cazurile naturale de copii născuţi cu tare şi malformaţii fizice.

Ideea a fost aplicată vitelor furate şi apoi găsit moarte în condiţii inexplicabile. Bineînţeles, credinţa a fost întreţinută de multe rele inexplicabile în acele timpuri când calamităţile care puteau să lovească vitele erau greşit interpretate (boli, otrăviri etc.). Totuşi, mutilările de animale din zilele noastre, care sunt semnalate mai ales la bovine, ne fac să credem că la bază se află tot punerea în practică a unor momeli.

Puterile zânelor

Lewis Spence face cele mai multe precizări despre

fantasticele capacităţi tehnologice ale poporului zânelor. El insistă mult asupra laturii iluzorii a spectacolului oferit martorilor: miraje, viziuni, imagini înşelătoare de tot felul, care falsifică total percepţia vizuală.

O cabană devenea castel, o piatră apărea ca o monedă de aur etc.

Acelaşi compilator adaugă că aceste iluzii sunt sigure de vreme ce scenele arătate dispar la fel de repede precum apar, lăsându-i pe martori într-o stare de frustrare intensă. El notează, lucru demn de interes, că acest gen de momeală este deseori legat de apariţia bruscă a unui fel de ceaţă, o particularitate aproape constantă în tot folclorul.

George Henderson enumeră astfel puterile zânelor:

— Puteri asupra plantelor şi animalelor. Ele pot să le facă să moară sau să le vindece de diferite boli. Pot de asemenea să crească sau să diminueze producţia de lapte la vaci sau cea a recoltelor, în special la grâu.

— Puteri asupra oamenilor. Pot să vindece rănile şi bolile în mod aproape instantaneu. Plăgile sunt cauterizate şi se închid pe loc. Dar există şi reversul medaliei: sunt în stare să provoace epidemii, foamete, să rănească şi chiar să ucidă oameni.

— Puteri de a paraliza toate fiinţele, cu „săgeţi” speciale pe care numai un sec / poate să le vadă, sau atingându-şi victimele cu vârful degetelor. Aceste „săgeţi” se află oare la originea baghetelor magice din basme şi legende? E foarte posibil.

Să nu uităm puterea de a provoca amnezia, cecitatea temporară, angoasa, analgezia, precum şi invizibilitate şi metamorfoză. Dacă zânele se tăceau invizibile, numai respectivii *seers* puteau să le vadă. cel puţin aşa spun toţi autorii consultaţi.

În tine. puterea asupra timpului. După E. Sidney, există mai multe tipuri de Întâmplări unde se vorbeşte de timp în folclorul care se referă la zâne, toate legate de răpiri, pe care acest autor le împarte în trei grupe:

4. Răpitul este recuperat în mai puţin de un an şi o zi. Pentru el, nu a trecut mai mult de o noapte. Devine

melancolic şi-şi schimbă comportamentul.

5. Răpitul intră singur în ţara zânelor (nu mai e răpit, ci contactat). Dacă absenţa lui a durat mai mult de un an şi o zi, indiferent cât timp a petrecut „altundeva”, oricât ar fi fost de scurt, când se întoarce, se constată că au trecut câţiva ani. Puţin supravieţuiesc traumatismului întoarcerii. Cei mai mulţi mor de durere sau se sinucid de disperare. Aceşti răpiţi (sau mai curând contactaţi) sunt totdeauna bărbaţi.

6. Răpiţii din legende, care se întorc după câteva secole, îmbătrânesc brusc şi se transformă uneori în colb.

Să observăm încă o dată aluzia la „legea” de un an şi o zi. Cititorul care cunoaşte concluziile din *OZN-Dosar secret* ştie că în această repartizare a lui E. Sidney există două erori. Mai întâi, în cea de a doua categorie, cea referitoare mai ales la răpiţii involuntari, căci foarte puţini oameni erau dispuşi să trăiască în ţara zânelor, cel puţin nu cunoaştem decât un foarte mic număr de relatări despre persoane care au reuşit să ajungă în ţara zânelor din propria lor iniţiativă. În plus, aceste relatări nu fac aluzie la o anomalie temporală. Apoi, în cea de a treia categorie, numai legendele vorbesc de secole. Un manuscris redactat în secolul al XII-lea relatează despre o anomalie temporală de trei sute de ani. Este vorba de cazul călugărilor de la mănăstirea Sfântul Matei, expus pe larg în *Contacte suprateresstre 1* (*Elemente de stranietate*).

Teorii despre răpiri

Din numeroasele motive propuse pentru explicarea răpirilor de către zâne, cele mai frecvente vor fi expuse mai jos.

Lewis Spence observă că în Scoţia, oamenii credeau că sufletele captivilor erau furate şi înlocuite de spiritele zânelor, din cauza schimbării de comportament observată la respectivii, a căror personalitate se modifica considerabil. Paralelă extraordinară: răpiţii moderni au şi ei schimbări de comportament! Asta arată că persoanele care au pretins a fi trăit acest tip de experienţă, în altă epocă, erau de bună credinţă, chiar dacă au fost înşelate.

A. Carmichael afirmă că unele credinţe irlandeze spun că răpirile de copii sunt făcute pentru a creşte populaţia din ţara zânelor, iar femeile capturate servesc la alăptatul micuţilor. A.C. Haddon, alt specialist în folclorul irlandez, dă aceeaşi explicaţie, în plus, el precizează că, atunci când o zână moare, ea e înlocuită cu un copil furat care devine zână novice. După spusele lui, această informaţie au dezvăluit-o doicile care s-au întors din ţara zânelor.

În Islanda, credinţele despre acest subiect au fost multă vreme similare.

Chiar şi în cadrul culturilor necuropenc, pot fi localizate uneori menţiuni ale acestui aspect inerent răpirii oamenilor de către entităţi superioare. De exemplu, în Africa de vest, populaţia yoruba crede că unii sugari sunt furaţi nu pentru corpul lor, ci pentru spirit, şi că un bloc de lemn aidoma celor răpiţi este lăsat în locul lor de către răpitori. Katharine Briggs, în mod uluitor, indică faptul că există relatări. În folclorul celtic, care vorbesc despre copii răpiţi şi înlocuiţi cu bucăţi de lemn, sau un *changeling* care după aceea se transformă într-o bucată de lemn semănând în mod grosolan cu copilul furat!

Este greu să se creadă că una dintre cele două tradiţii a miluenţat-o pe cealaltă… într-o perioadă în care colonizarea Africii negre nici măcar nu era începută!

În general, răpirile de fete (şi, mai rar, de băieţi) erau interpretate ca o dorinţă a zânelor de a-şi lua o soţie (sau un soţ). Totuşi, trebuie să admitem că această credinţă era legată de obiceiul unor seminţii din vechime, când fetele de măritat erau frecvent capturate pentru a fi constrânse la o căsătorie nedorită de ele. În dicţionarul standard de folclor se indică faptul că numeroase răpiri de fete există în toate culturile lumii, atribuite zeilor, centaurilor, balaurilor, giganţilor, piticilor, zânelor, vârtejurilor, spiritelor etc… pentru a face din ele soţii sau concubine. Astfel, o legendă a apaşilor *şirieaha* vorbeşte de un monstru al apelor care răpeşte o fată venită să-şi umple găleata cu apă pe malul unei bălţi. Înainte de a o lua de

nevastă, oribilul răpitor se transformă într-un tânăr foarte frumos, un fel de zeu, care acceptă în schimb să vegheze asupra poporului viitoarei sale soţii.

3. *ÎNVĂŢĂMINTE*

Tradiţiile populare ale popoarelor din Europa, în special cele din secolul al XVII-lea şi secolul al XVIII-lea, conţin în „mod indubitabil elemente care pot fi perfect comparate cu relatările moderne care vorbesc de pretinse creaturi extraterestre.

În ciuda spiritului inventiv al celor care au putut să elaboreze diferite ficţiuni pentru a-i uimi sau înfricoşa pe ceilalţi, pare clar că dincolo de povestirea mitică, prevalează interferenţa unei inteligenţe superioare. Când dezbraci unele naraţiuni de straiele în care le-au îmbrăcat transmiterile orale succesive şi faci comparaţii între ele, precum şi cu cele obţinute de la martori de primă mână de către Robert Kirk, îţi dai seama că tratează teme identice cu cele din relatările moderne. În legătură cu răpirile, cele mai remarcabile două constante sunt următoarele:

3 Absenţa oricărei amintiri despre procesul pus în aplicare pentru capturarea lor.

4 Schimbarea de comportament a răpitului prin care se transformă personalitatea.

Aceşti doi factori, total străini unei normale eliberări emoţionale de un fapt traumatizant din trecut, dovedesc că principiul lor de cauzalitate are legătură cu un stimul exterior psihicului martorilor, emanând de la o formă de inteligenţă care are propria ei independenţă.

Într-adevăr, dacă totul s-ar datora numai imaginaţiei umane, bazele ar fi fost diferite şi n-ar fi avut deloc sau prea puţin afinităţi, în afară de împrumuturile clasice ale intelectualilor din epocile respective pentru elaborarea poveştilor, legendelor sau epopeilor lor. Trebuie să ne amintim că fondul esenţial al întâmplărilor cu zâne şi cu entităţi superioare se situează în mod esenţial în folclorul din mediile rurale. Povestitorii, poeţii şi scriitorii au împrumutat copios din acest material pentru a crea

povestiri imaginare care au permis dezvoltarea anumitor superstiţii. Aceşti oameni au perpetuat miturile dându-le o formă literară. Tradiţiile populare însă au suscitat credinţe care se sprijină pe mărturii (uneori deformate şi înfrumuseţate, e adevărat) dintre care multe au fost relatate cu bună credinţă, chiar dacă interpretarea care le-a fost dată e fantezistă. În mod cât se poate de evident, unele experienţe descrise par a fi fost trăite.

De altfel, pentru a ne convinge mai bine, este destul să comparăm aceste relatări cu cele făcute de contactaţii şi răpiţii de la sfârşitul secolului nostru. Coincidenţele devin atât de numeroase şi atât de tulburătoare încât suntem obligaţi să le privim cu alţi ochi.

SABAT ŞI POSEDARE DIAVOLEASCĂ

*

Putem admite că demonii nu au fost inventaţi de creştinism, totuşi trebuie să recunoaştem că s-a folosit din plin de ei pentru a teroriza masele populare şi ca să-şi consolideze mai bine stăpânirea şi puterea. Teama de Diavol constituia altă dată unul dintre principalele vârfuri de lance ale religiei catolice, dar şi Biserica reformată a utilizat din plin această superstiţie ca să-şi impună dogma, mai ales în Germania, unde procesele de vrăjitorie au proliferat până la exces.

Demonii erau vechii zei a păgânismului şi au fost transformaţi în creaturi diabolice de capii Bisericii pentru nevoile cauzei sale şi a întăririi dominaţiei asupra tuturor straturilor populaţiei. Diavolul nu este decât un mit provenit din iudaism şi care a fost personificat sub diferite nume: Satana, Lucifer, Cel Videan etc. La origine, Diavolul nu era decât un concept care reprezenta răul, Dumnezeu reprezentând binele. Totuşi, foarte repede, Biserica şi-a dat seama că substituind acestei imagini simbolice o creatură vie, această noţiune va provoca asupra mulţimii un impact de angoasă şi de spaimă. Din punct de vedere psihologic, aceasta constituia un filon deosebit de bogat pe care filosofia patristică nu a ratat ocazia să-l exploateze din plin.

Toate doctrinele demonice s-au născut în creicrul subtil al teologilor erudiţi, iată ce spune Roland Villencuve:

„Diavolul inventat în întregime de oamenii bisericii de mistici şi de vizionari, a dobândit un loc imens în universul creştin. Din acel moment lleeare om avea să tremure la auzul trompetelor judecăţii de apoi. Fiecare avea să se înfioare contemplând pe pereţii mănăstirilor. şi pe ziduri broaşte râioase sau şerpi. Textele – şi ele sunt numeroase – demonstrează că papii au făcut tot ce le-a stat în putinţă ca să întreţină psihoza”.

Dar toată lumea ştie că fiecare medalie are reversul ei şi fiecare avantaj are un inconvenient.

Nu e deci deloc de mirare că diavolul a exercitat o astfel de fascinaţie asupra unor indivizi, că au ajuns să-l laude, să-l adore, să-l invoce, sau să folosească teroarea pe care evocarea lui o provoca pentru a susţine unele profituri de la filistinii prea creduli şi prea ignoranţi ca să-şi dea seama de escrocherie. Astfel au luat naştere vrăjitorii, magicienii, vracii şi alţi şarlatani care s-au perpetuat vreme de secole, bucurându-se de mai multă sau mai puţină toleranţă religioasă din partea autorităţilor religioase, în funcţie de loc şi timp.

Totuşi, văzând amploarea crescândă a vrăjitoriei şi a ritualurilor sale suspecte, lumea ecicziastică a început să se convingă, din secolul al IX-lea. că e timpul să stăvilească activităţile pe care le considera satanice, deci ţinând de o formă de erezie. Alarma s-a dat la Conciliul de la Paris, din 829, unde recomandările de pedepsire s-au lacul după cum urmează:

„Farmecele vrăjitorilor pol să tulbure aerul, să provoace grindina, să prevadă viitorul, să ia fructele şi laptele de la unii ca să le dea la alţii şi să facă nenumărate minuni. Imediat ce sunt descoperiţi, vinovaţii, bărbaţi sau femei, trebuie să fie supuşi disciplinei şi pedepsiţi prin grija prinţului, cu o severitate pe măsura cutezanţei răutăcioase şi temerare cu care îl servesc pe Diavol”.

Chiar şi divinităţile silvestre din primul mileniu au fost declarate diabolice. Diana devine Hecate, apoi Regina

Sabatului, apoi Diavolul pur şi simplu. Oamenii, mai ales cei de la ţară unde bisericile erau rare în Evul Mediu, credeau puternic în spirite, în [transporturi aeriene miraculoase şi în acţiunea zilnică a demonilor.

Astfel, zânele şi strigoii au fost declaraţi creaturi satanice. Magia şi; farmecele erau considerate atunci de populaţia analfabetă din zonele rurale ca nişte practici cât se poate de normale. Numai Biserica a făcut din ele uneltiri diavoleşti, deşi aparţineau esenţialmente unor obiceiuri folclorice ancestrale, i Unii autori, precum Johannes Wier, observa, în 1565, că într-un [trecut nu prea îndepărtat, nu se punea problema persecutării celor care practicau vrăjitoria. Vrăjitorii şi magicienii erau toleraţi şi consideraţi neînsemnaţi. Domnişoara Margaret Murray semnalează că sabatul este vestigiul unei religii foarte vechi, anterioare! creştinismului, pe care persecuţiile îl făcuseră să devină secret. Nu i era o ceremonie blasfematoare şi nici anticreştină, dar reprezenta supravieţuirea unui cult al fecundităţii şi al puterii sexuale care pdatează de pe vremea cavernelor. Diavolul cu coarne al vrăjitoriei medievale nu este Satan sau Lucifer, ci reminiscenţa unui zeu care, mai târziu, a fost venerat de celţi sub numele de Cemunos. j. Se vor aprinde ici şi colo câteva ruguri, dar abia în 1244 [Inchiziţia – creată în 1223 de Grigore al IX-lea – începe să-şi instaureze îngrozitoarea nelegiuire pentru a elimina ereziile într-o baie de sânge (masacrul albigenzilor, al catarilor). Totuşi, abia în 1374 Grigore al XI-lea va da aprobarea Vaticanului falansterului de dominicani din Paris, pentru a reprima în mod radical şi cu cruzime o răspândire contagioasă a vrăjitoriei care se dezvolta în crescendo. În fine, în 1484, o bulă a lui Inocenţiu al VIII-lea marchează pornirea unei adevărate vânători de vrăjitoare care va cufunda toată Europa într-o represiune sângeroasă fără precedent. Ea se va exercita timp de aproape trei secole, pentru că Spania a recurs la ruguri până în secolul al XVIII-lea[12].

12 Ultima execuţie a unei vrăjitoare în Irlanda a avut loc în 1711; în Scoţia în 1727, iar în Franţa în 1745, în ciuda ordonanţei din august

Oroare în numele Domnului

Adevăratele persecuţii ale vrăjitoarelor şi ale altor adepţi ai practicilor zise magice au început să ia amploare în 1487 după publicarea. tipărită, a unei lucrări intitulate *Ciocanul vrăjitor*, de către inchizitorii germani Institoris şi Sprenger, aceştia, declarându-se inspiraţi de bula papală citată mai sus, s-au străduit să demaşte şi să nimicească vrăjitoarele (şi vrăjitorii) din vestul Germaniei cu înverşunarea maladivă pe care numai fanaticii o pot avea.

A mai trecut puţin timp până când manualul s-a răspândit, făcând să dispară ultimele ezitări, şi pe la 1550 o violenţă incredibilă s-a abătut asupra ţărilor catolice şi protestante care, până atunci, nu admiseseră ideea de procese de vrăjitorie.

Începând de atunci, aplicarea acestui mod radical şi monstruos de debarasare de vrăjitorie, şi mai ales de cei care o practicau, ia o amploare din ce în ce mai mare şi atinge paroxismul în secolul al XVII-lea. Peste tot în Europa, în numeroase oraşe şi zone rurale, această plagă va costa mai multe vieţi omeneşti decât războaiele interminabile care bântuiau pe atunci. Este greu de evaluat cifra exactă a victimelor care au pierit sub torturi şi pe rug. Estimările făcute, cu grija necesară, variază între câteva sute de mii şi un milion[13].

În ciuda pretinsei sale fobii faţă de orice violenţă, Biserica a făcut în această împrejurare aceeaşi greşeală pe care au comis-o sistematic toate regimurile totalitare, considerând că teama de rug va determina o întoarcere rapidă la ordine şi la morală. Nici vorbă de aşa ceva, ba s-a întâmplat chiar contrariul, execuţia ca exemplu s-a întors împotriva ei. S-a produs atunci un potop de denunţuri datorate invidiei, răutăţii şi prostiei omeneşti, precum şi unor răfuieli personale fără nici cea mai mică legătură cu „crima” denunţată, cea legată de practicarea vrăjitoriei.

Cu cât erau arşi mai mulţi vrăjitori şi vrăjitoare, sau

1682, semnată de Ludovic al XlV-lea (n.a.).

13 Paco Rabane vorbeşte de cinci zeci de mii de oameni arşi pe rug lunar în toată ; Europa! (n.a.).

presupuşi ca atare, cu atât vrăjitoria făcea mai mulţi adepţi. După părerea mea, este vorba aici de un *factor de stranietate* susceptibil să indice că a prevalat o relaţie obiectuală, legată de o inteligenţă superioară care, fie că profita de o conjunctură favorabilă, fie a provocat-o chiar ea, pentru a facilita punerea în aplicare a unui plan-program pe care îl vom dezbate la sfârşitul capitolului.

La fel ca şi acea înclinaţie frenetică şi morbidă pentru maltratările cele mai atroce, crimele cele mai oribile ale căror victime erau oameni nevinovaţi, dintre care unii erau copii foarte mici, comise de oamenii bisericii misogini şi sadici în numele Domnului, constituie o anomalie de comportament. Mai ales la nişte oameni care au fost învăţaţi să întindă obrazul drept după ce-l întorseseră pe cel stâng şi să acorde iertare păcatelor tuturor pocăiţilor după cum preconiza Cristos…

De aici şi până a spune că manipularea din partea acestei inteligenţe presupuse supraomeneşti a intervenit asupra victimelor cât şi asupra călăilor, nu mai e decât un pas. Inchizitorii, ca să-şi justifice acţiunile cumplite, s-au baricadat în spatele unor filipice hermeneutice, a unor raţionamente teologice, dar eretice faţă de gândirea creştină tradiţională, a unor citate luate din Biblie, de la retorii şi de la filosofii Antichităţii. Era vorba uneori de fraze absconse, adevărată adunătură de arhaisme, de erudiţie încrezută, de pedanterie ridicolă şi imbecilă. Iar victimele nu înţelegeau nimic, cu atâta mai mult cu cât cele mai multe erau inculte.

La o adică, un psihiatru modern, dacă ar studia dosarul consistent care a fost strâns de inchizitori despre procesele de vrăjitorie, ar avea mai multe de spus despre comportamentul judecătorilor decât despre cel al acuzaţilor. Căci primii au lăsat scrieri foarte bogate în învăţăminte care sunt suficient de explicite despre ciudata şi sinistra lor mentalitate.

Samuel de Cassini, totuşi călugăr franciscan, scria deja în 1505 că inchizitorii erau deosebit de vinovaţi deoarece călcau în picioare tradiţiile ecleziastice înscrise

în *Canon Episcopi*. Iată un fragment din reflecţiile lui pe această temă:

„Am conchis în primul rând că inchizitorii, punând să fie arestaţi oamenii acuzaţi de vrăjitoarele care i-au văzut la sabat, păcătuiesc foarte grav. căci este fals şi imposibil ca ele să-i fi văzut cu adevărat; conchid în al doilea rând că inchizitorii care cred cu încăpăţânare în posibilitatea transportării la sabat sunt eretici; conchid în al treilea rând că acuzatorii şi inchizitorii sunt obligaţi la repararea reputaţiei acuzaţilor şi la restituirea tuturor bunurilor lor; conchid în al patrulea rând că nimeni nu poate fi numit uncititor al ereticilor în urma unei acuzaţii de acest fel, dar este uneltitor al ereticilor cei care sunt de acord cu această acuzaţie şi o sprijină".

Mai înainte, în 14X9, Ulrich Molitor, doctor în legi de la curtea lui Constantul, şi-a manifestat astfel îndoielile:

„Nu mi se pare posibil ca Diavolul, acţionând ca demon feminin cu un bărbat, să poată culege sămânţă şi să o poată transmite după aceea, ca demon masculin, unei femei, şi de aici să se nască o descendenţă (…)

Este falsă afirmaţia că vrăjitoarele parcurg mii de stadii în tăcerea nopţii ca să se ducă la sabat. Sunt jucăria unor vise sau a vreunei iluzii puternice… pe care Diavolul le-a imprimat în creierul lor. Astfel. Înşelate de aparenţe mincinoase, ele cred, când se trezesc, că acele lucruri li s-au întâmplat cu adevărat".

După cum ne putem da seama, la începutul acestei demenţe au existat erudiţi cât se poate de lucizi care au observat incoerenţa comportamentului oalucnilor Inchiziţiei. Din nefericire, ei au predicat în pustiu, cei care aveau puterea să organizeze procesele fiind protejaţi de autorităţile civile şi religioase.

Tematica posedărilor

Raporturile sexuale par să domine scenele de sabat descrise de persoanele care au recunoscut că au luat parte la ele. Vorbele lui Molitor arată foarte bine acest lucru. Or, dacă plecăm de la principiul că sabatul nu era decât o iluzie, aceste aşa-zise raporturi sexuale erau şi ele tot

iluzii. De altfel, verificările făcute în acea epocă au putut să demonstreze caracterul înşelător al acestor manifestări.

Se parc că acest tip de contact a fost axat pe exprimarea unor deviaţii sexuale, dintre care sodomia, care se considera a fi scopul unor sabaturi organizate de cel pe care actorii acestor desfrâuri îl numeau Diavolul însuşi, foarte des personificat printr-o fiinţă hibridă (era jumătate om şi jumătate animal) sau un om în negru! în consecinţă, contactele erau orientate spre libidoul contactaţilor şi, în unele cazuri, ale răpiţilor.

Se pare, după examinarea unui număr mare de mărturii, în cazurile de posedare cu „deplasare aeriană" spre sabat, prevalează aceleaşi trei procese precum cele citate în cazul răpirilor moderne şi cele comise de zâne:

Iluzie totală a răpirii, a deplasării aeriene şi a sabatului. Să se comparc cu călătoria astrală a unor mediumi.

Iluzie parţială a răpirii, dar iluzie totală a deplasării aeriene şi a sabatului.

Răpire fizică realizată, deci implicând o posibilă deplasare aeriană, dar iluzie totală a sabatului.

În cele trei afirmaţii de mai sus, numai sabatul şi toate episoadele groteşti legate de el sunt iluzorii, de la început până la sfârşit.

În toate scencic de sabat transpar noţiunile de absurditate şi aberaţie. Să citǎm una:

„În fiecare noapte de sâmbătă, Catherine Delort cădea într-un somn extraordinar, în timp ce era transportată la sabat (...) Acolo, ca adora un ţap şi se oferea lui, ca şi la toţi cei prezenţi la acea serbare infamă. Acolo se mâncau cadavrele unor copii nou-născuţi, răpiţi noaptea de la domiciliile lor; se beau tot felul de băuturi dezgustătoare, dar sarea lipsea din toate bucatele..."

„Mărturisiri" de acest gen – oamenii erau convinşi că mergeau la sabat – găsim în toată Europa din secolul al XVI-lea, secolul al XVII-lea şi secolul al XVIII-lea. Într-o epocă în care informaţia nu exista, sau prea puţin, asta reprezintă o „serie" fantastică de experienţe analoge, care

nu pot fi explicate în niciun fel prin hazard. În rest, Pierre Mariei, printre alţi autori, insistă asupra similitudinii mărturisirilor:

„Fiecare vrăjitoare (sau vrăjitor) îşi povesteşte relaţiile cu Diavolul, după un scenariu identic. Sabatul este descris cu un mare număr de detalii precise şi concordante".

Pun atunci următoarea întrebare:

Cum oare mulţimile de oameni, majoritatea analfabeţi, din mai multe ţări diferite despărţite uneori de munţi sau mări, timp de aproape trei sute de ani, au putut să spună toţi aceeaşi poveste neverosimilă având exact aceleaşi teme? Adică:

Un contact cu un „om în negru" asociat Diavolului sau unui demon.

O pretinsă transportare aeriană.

Un pretins sabat cu episoade orgiastice, depravate şi sordide. Şi cum de au relatat aceleaşi lucruri ştiind că asta îi va duce iremediabil pe mg? Sigur, torturile pot să explice în parte unele „mărturisiri", dar nu toate. Când ştii că a mărturisi înseamnă să fii ars pe rug, asta poate să cimenteze o formă de curaj. De altfel, unii autorii, ei înşişi inchizitori, admit că un mare număr de „chestionaţi" nu mărturiseau nimic, murind fie sub torturi, fie după ce fuseseră supuşi unei ordalii, fie erau condamnaţii pe alte criterii, precum localizarea unor pretinse „semne ale diavolului", zone de insensibilitate la durere, determinate în urma unor şedinţe dureroase de înţepări făcute pe toate părţile corpului. Defectele pielii facilitau în mare măsură reuşita acestei căutări care ţine de sado-masochism!

Niciunul dintre istoricii pe care i-am consultat nu au putut să dea vreun răspuns la această întrebare pentru că niciunul dintre ei nu a pus-o sub această formă şi nici nu a făcut o cât de mică tentativă de a trece dincolo de simpla isterie colectivă de origine terestră. Toţi se pierd în ipoteze şi presupuneri prea puţin convingătoare procedând prin empatie, pe scurt mai mult în digresiuni decât în raţionamente adecvate, despre motivele unei astfel de stări

decadente atât de prelungită în timp, atât de întinsă în spaţiu, care a afectat ţesătura socială a cel puţin zece ţări europene.

Dacă vrăjitoria este admisă ca un fenomen psihosocial provenind dintr-o formă de superstiţie, simptomul unei profunde mutaţii a valorilor societăţii din epocă, în schimb foarte puţini recunosc că această explicaţie este insuficientă pentru, a lămuri sabaturile şi transportările aeriene făcute de un pretins diavol sau demon.

În realitate, istoricii nu se străduiesc să pună în evidenţă elementele următoare:

Latura iluzorie a „crimelor" recunoscute.

„Mărturisirile" obţinute sub tortură.

Fanatismul samavolnic, smintit şi abject al inchizitorilor.

Toţi s-au pierdut în discuţii şi au filosofat pe marginea acestor evenimente, vrând să vadă doar cauzalităţi legate de diferiţi factori socio-culturali şi socio-religioşi. Totuşi, conjuncturi identice au existat şi în alte epoci, în aceleaşi ţări *înainte* şi chiar *după* cele de care ne ocupăm aici, fără să provoace aceleaşi efecte. De ce nu pun accentul istoricii pe această anomalie? Probabil pentru că preferă explicaţiile zise raţionaliste, chiar dacă ele nu justifică deloc lucrurile.

Ceca ce istoricii n-au înţeles a fost atribuit pauperismului cronic, moravurilor decăzute, pierderii credinţei, războaielor şi altor calamităţii. Totuşi, toate aceste rele au existat din toate timpurile şi în toate locurile (şi există şi azi în unele ţări din lumea a treia), fără să genereze deloc aberaţia de sute de mii de indivizi care se acuză de acelcaşi crime imaginare suscitate de experienţele de vrăjitorie!

În disperare de cauză, unii autori au explicat aceste incidente prin suma de prostie omenească dezlănţuită de ignoranţă şi superstiţie. Chiar şi aşa, ci tot nu răspund întrebării pe care am pus-o şi nu propun decât un subterfugiu, un succedaneu de explicaţie care îl liniştеşte

pe sceptic, dar care nu are nici cea mai mică legătură cu adevăratul substrat pe care încercăm să-l determinăm.

Rodolphe Reuss pare să fie autorul cel mai lucid dintre cei pe care i-am consultat.

„Pentru mine, vrăjitoria nu este o realitate ca pentru strămoşii noştri creduli, dai nu e nicio asamblare de mituri absurde născute numai din tortură, după cum pretind unii autori moderni. Ea este rezultatul unei halucinaţii uneori naturală, dar cel mai des artificială şi voluntară. Viziunile fantastice, provocate de licori şi unguente magice, se precizează şi se amplifică sub influenţa judecătorului şi a călăului…”

Partea proastă este că nu există licori şi pomezi magice capabile să provoace *aceea.fi* halucinaţie la nivel general, nici acest gen de iluzie. Villeneuve este categoric în această privinţă, iar Baschwitz îi dă dreptate în acest mod:

„Un inchizitor eminent, Salazar, a întreprins din prima jumătate a secolului al XVII-lea, în Spania, o anchetă despre care vom vorbi. Deocamdată este destul să spunem că acest inchizitor, fiind amestecat într-o mare vânătoare de vrăjitoare care a avut loc în Spania, a adunat toate unguentele magice care au putut să fie găsite.

A pus să fie analizate de un farmacist şi, cu ajutorul acestuia, a stabilit că toate acele pomezi erau complet inoperante. Din când în când se întâmpla ca o biată nebună să-şi fabrice un unguent magic. Dar de cele mai multe ori, în casa unei acuzate era găsit pur şi simplu unt sau untură de porc, tară ca ea să se teamă de ceva, şi care erau luate drept pomadă…

„*Chestionaţii*”.

Dacă cea mai mare parte a vrăjitorilor provenea din poporul de jos, se mai găseau printre ei şi mici nobili de ţară, ba chiar şi oameni ai Bisericii, preoţi şi călugăriţe, precum abatele Urbain Grandier, preot de Loudum, ale cărui activităţi „infernale” au cunoscut un mare răsunet în epoca în care au fost denunţate, în 1634.

Au existat şi câţiva inchizitori care s-au apucat de

practicile ridicole ale vrăjitoriei, precum Nicolas Remi, care, după ce a trimis pe rug o mie douăzeci şi cinci de vrăjitori şi vrăjitoare în cincisprezece ani de servicii „bune şi leale", a mărturisit că el însuşi era vrăjitor! El a explicat, la proces, că Diavolul s-a folosit de el pentru a se debarasa de unii supuşi de care nu-i mai plăcea. El a fost supus tratamentelor rafinate ale „chestiunilor" ordinare şi extraordinare (primele erau mai puţin cumplite decât celelalte... totuşi cumplite!), apoi a fost condamnat la moarte şi ars în piaţa publică! Un călău care a pierit prin ceea ce a păcătuit!

Ceea ce aminteam mai sus despre manipularea care pare să se şi exercitat asupra călăilor ca şi asupra victimelor, îşi găseşte aici deplina justificare. În acest măcel înspăimântător, martiriul inocenţilor depăşeşte cu siguranţă pe cel al vinovaţilor. Puse la cazne, victimele dădeau toate răspunsurile pe care voiau să le obţină inchizitorii, se acuzau de crime pe care nu le comiseseră ei sau, şi mai rău, care nu fuseseră niciodată săvârşite. Reuss:

„Cum să credem în realitatea întrevederilor dintre Diavol şi vrăjitoare când un număr mare dintre ele afirmau că se întorc de la sabat. În timp ce, de fapt, dormiseră în celulele lor sub ochii gardienilor? Cum să credem în realitatea tuturor vrăjitoriilor lor când deseori se găseau în mormintele lor copiii pe care mărturiseau că îi dezgropaseră şi devoraseră la hidoasele lor festinuri, când puteau fi văzute în viaţă persoanele pe care afirmau că le omorâseră?"

Judecătorii, ecleziaştii, şi chiar poporul, nu se sinchiseau de aceste contradicţii şi cercau totdeauna pedeapsa capitală. Baschwitz citează un caz năucitor care a avut loc la Lindeheim, târguşor din Wetteravia, unde oficia un anume judecător Geiss.

„O femeie pe nume Schiiler adusese pe lume un copil mort din naştere. Moaşa a fost acuzată că a omorât bebeluşul, ea împreună cu şase complici, pentru a face un unguent magic (...). Soţul a cerut descluderea

mormântului. Corpul copilului a fost găsit intact. Geiss a îndrăznit atunci să pretindă că era vorba de un pseudocadavru, introdus în sicriu de Diavol cu ajutorul unor procedee magice; drept pentru care cei şapte acuzaţi au fost arşi fără multe discuţii în anul 1663".

Acelaşi autor citează ce a scris în acea perioadă de nebunie ucigaşă părintele Frederic Spee, care a asistat în diferite locuri la numeroase condamnări.

„Pot să mărturisesc sub prestare de jurământ că n-am însoţit niciodată la rug vrăjitoare condamnate despre care pot afirma, privind cazul din toate unghiurile, că erau într-adevăr vinovate (...). După ce am examinat dosarele şi actele de acuzarc, am ajuns la o singură concluzie: oameni inocenţi sunt consideraţi vinovaţi. Peste tot am găsit numai nevinovaţi".

Magicienii activau în oraş şi vrăjitoarele la ţară. Primii erau medici lipsiţi de scrupule, preoţi apostaţi, intelectuali ambiţioşi şi şarlatani, precum şi burghezi atraşi de profituri sau vicii sexuale. A doua categorie era formală dintr-o cohortă compozită în care femeile dominau, poate pentru a compensa neta lor inferioritate în comparaţie eu bărbaţii, condiţia feminină fiind în acele timpuri deosebit de defavorizată, expusă unei falocraţii tradiţionale. Istoricii au atribuit acelor nefericiţi un profil psihologic bogat în terminologie negativă: mitomani, paranoici, istero-epileptici, homosexuali, hermafroditi, nevropaţi, maniaci, psihopaţi, canibali, necrofagi, otrăvitori, incestuoşi etc...

Uneori, unii oameni erau consideraţi vrăjitori după înfăţişarea fizică, iar cei care aveau o malformaţie congenitală aveau toate motivele să se ferească de inchizitori.

Alţii erau suspecţi din cauza hainelor lor care ieşeau din obişnuit, şi mulţi vagabonzi în zdrenţe şi saltimbanci costumaţi au plătit cu viaţa greşeala de a nu fi purtat haine simple, ca toată lumea.

Roland Villeneuve precizează că inchizitorii au aplicat exact aceleaşi principii ca cele puse în aplicare de

naziști în lagărele morții: distrugerea, masacrarea, eradicarea. El amintește fraza următoare a lui Joseph de Maistre:

„Tot ce nu trăiește după catehism trebuie să fie distrus la nesfârșit, fără măsură, fără răgaz”.

Apoi, drept comparație, reiau un fragment din discursul pronunțat de generalul SS Plannestiel, cu ocazia unui banchet la Treblinka:

„Sarcina voastră este o sarcină mare, o sarcină utilă și necesară (...) Privind cadavrele evreilor, se poate înțelege grandoarea misiunii voastre”.

O doctrină, o credință, o ideologie pot „justifica” holocausturi și genociduri. Este de ajuns să te baricadezi în spatele unei dialectici dogmatice potrivite și a legii celui mai tare ca să nu ai nicio problemă de conștiință... Jean Wier considera că vinovat pentru procesele de vrăjitorie și pentru arderile pe rug era Diavolul. Nici nu știa cât de aproape era de adevăr!

Baschwitz spune:

„Generațiile moderne își dau perfect de bine seama, studiind vânătorile de vrăjitoare și nenumăratele execuții la care s-a ajuns în urma unor acuzații incredibile, că ideea de nebunie și de rătăcire probabil că se impusese deja contemporanilor acestor evenimente. Noi însă suntem înclinați să atribuim această alienare mentală nu pretinșilor vrăjitori, ci persecutorilor lor”.

Această eliminare sistematică de indivizi având imperfecțiuni fizice și mentale aproape că seamănă cu o epurare pe scară mare a societății europene, de parcă o inteligență superioară „prădătoare” ar fi procedat la un „elagaj” al populațiilor!

Paralele riudate

Istoricii nu au încercat niciodată să facă apropieri, nici să stabilească comparații cu relatările despre contactele dintre oameni și zâne.

Oare pentru că le consideră de natură mitică aparținând imaginarului propriu exprimărilor folclorice ale celor mai de jos straturi ale populației? Probabil că da.

După cum similitudinile cu unele aspecte observate în cazurile de răpiri moderne sunt cu adevărat stupefiante.

Într-adevăr, dacă dezbraci uncie mărturii de hainele lor groteşti şi obsesionale datorate contextului în care se situează interogatoriile. poţi să găseşti elemente foarte interesante care se pretează la paralele. Să vedem, de exemplu, remarcile lui Gai-on şi Vinchon:

„Persecutatul posedat îl poartă pe Diavol în el; este gazda şi sclavul lui. Trebuie să se supună dorinţelor lui şi să acţioneze după cum îl conduce el. Demonul vorbeşte prin gura bolnavului, gândeşte cu creierul lui. acţionează cu membrele lui. Trebuie să facem deosebire între delirul de persecuţie cu formă de posedare şi stările analoge de isterie, confuzie mentală şi melancolic anxioasă şi delirantă. Delirul persecutaţilor posedaţi este cronic.

Principalul simptom este halucinaţia. Vocile nu vin din afară, ci dinăuntru, l-le vorbesc în creier, în limbă, în inimă, în abdomen; sunt variate şi multiple, emise cu o forţă înspăimântătoare sau fonfăite precum cea a unei paiaţe. Uneori gândurile par impuse de demon, fără ajutorul vocii.

Vocile iau peste picior, aruncă injurii, dau ordine. Bolnavul arc impresia că are o dublă personalitate. Se miră că o idee care i-a trecut prin minte poate să fie atât de opusă sentimentelor sale obişnuite. Numai demonul a putut să i-o sugereze.

Foarte frecvente sunt tulburările sensibilităţii generale şi ale sensibilităţii genitale. Bolnavul simte arsuri, muşcături, înţepături, smulgeri de membre, încordări şi cârcei, descărcări electrice, contacte reci ca gheaţa sau fierbinţi, toate varietăţile de violenţe şi viol. Simte pe faţă adieri reci şi calde, ventuze misterioase îi sug sângele.

Are halucinaţii de miros şi gust: miros şi gust de sulf, de materii fecale”.

Iată acum noţiunile care coincid cu alte tipuri de contacte:

— Controlul exercitat asupra creierului de o inteligenţă necunoscută;

— Comunicări telepatice;
— Halucinaţii, iluzii;
— Dedublare (bilocaţie? călătorie astrală?);
— Impresii senzoriale (printre care şocuri electrice!);
— Manipulări sexuale;
— Impresia de sugere corporală (formă de vampirism?).

Răpiri şi transportări aeriene

După cum s-a spus mai înainte, răpirile erau cel mai adesea iluzorii, halucinatul nu părăsea locul în care fusese contactat, în general la domiciliul său.

Totuşi, în unele cazuri poate să fie vorba de realizarea unor răpiri fizice. Faptul că există multe mărturii de levitaţie, dintre care cele mai multe au fost furnizate de slujitori ai religiei, indică deja că fenomenul zis „transport aerian" a putut să aibă loc asupra corpurilor „posedaţilor".

De exemplu, în 1559, la mănăstirea din Uverset (Olanda), călugăriţele s-au simţit transportate prin aer. Bineînţeles, autorităţile au pretins că mănăstirea respectivă se afla sub influenţa unor vrăji, după un vechi obicei al epocii. După spusele lui Jean Wier, călugăriţele erau ridicate până la înălţimea capului unui om, apoi erau numaidecât aruncate la pământ. Una dintre ele a fost ridicată în aer şi, în ciuda forţei cu care câţiva martori voiau s-o reţină, a fost smulsă din mâinile lor de o forţă mai mare, apoi aruncată la pământ atât de brutal încât s-a crezut că a murit. Dar n-a păţit nimic, s-a ridicat ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un somn adânc, după care a ieşit din sala de mese fără să se plângă de nici cea mai mică durere.

Numeroase relatări demonstrează, fără cea mai mică umbră de îndoială, că dacă sabatul era într-adevăr iluzoriu, transportarea aeriană a unor „posedaţi" a fost uneori cu adevărat de natură fizică. De exemplu, cei care vorbesc de viziuni sabatice ce dispar când martorii fac aluzie la Dumnezeu sau la Iisus, după care se pomenesc într-un loc depărtat de domiciliul lor, în plin câmp.

R.P. Valderama citează cazul unui gentilom veneţian

care, deplasându-se la căderea nopţii, s-a lăsat antrenat de o fată foarte frumoasă într-o locuinţă primitoare dar, lucru anormal pentru acea epocă, lipsită de imagini pioase. Conform unui obicei pe care şi-l luase, gentilomul a spus cu glas tare: „Dumnezeu e peste tot!” Şi şi-a tăcut semnul crucii. Fata şi casa au dispărut imediat ca prin farmec şi omul şi-a dat seama că se afla pe un munte înalt, printre ruinele unei clădiri vechi.

Evident, credibilitatea acestui fapt ar putea să fie pusă la îndoială de cititor. Dacă ar fi fost singurul de acest fel, nici măcar nu l-aş fi menţionat. Cu toate acestea, există multe altele de acelaşi fel, dintre care unele sunt destul de ciudate pentru a arăta că au putut avea o bază adevărată, cu atât mai mult cu cât modelul e acelaşi şi s-au întâmplat în mai multe ţări diferite.

R. Villeneuve semnalează că în 1596, la asediul portului Calais, nişte soldaţi au tras într-un *nor* care li s-a părut ciudat, deoarece din fel se auzeau voci. Din nor a căzut o fată goală care, supusă unui interogatoriu energic, a recunoscut că se întorcea de la o sinagogă diavolească.

Acelaşi autor povesteşte că un locuitor din Loches, intrând la bănuieli din cauza absenţelor soţiei sale, i-a cerut explicaţii. Ea a mărturisit că se ducea la sabat şi i-a propus soţului ei s-o însoţească ca să-i verifice spusele, ceea ce el a şi făcut. Omul, văzându-se în compania unei mulţimi de vrăjitori şi vrăjitoare, precum şi a unor diavoli hidoşi cu faţă omenească, a exclamat: „Doamne, unde ne aflăm?” Imediat, totul a dispărut ca prin farmec, şi s-a pomenit *în pielea goală*, rătăcind singur în plină natură, până dimineaţă, când a întâlnit doi ţărani pe drum. Aceştia l-au îndrumat şi astfel a putut să ajună la el acasă.

Cumplitul inchizitor A. de Torquemada semnalează un caz de acelaşi fel, dar şi mai impresionant. După ce l-a invocat pe Dumnezeu la un sabat, un om s-a pomenit atât de departe de satul său încât:

„Mergând singur, a ţinut-o aşa spre apus, şi i-au trebuit trei ani ca să se întoarcă în ţara lui, a avut mari ghinioane şi a îndurat multe înainte de a ajunge acolo. Iar

când a ajuns, a spus ce se petrecuse şi a găsit câteva persoane cunoscute printre cei de faţă, făcându-se astfel dreptate”.

Acest răstimp enorm, dacă povestea e adevărată, parc să indice că acest om a trăit o răpire cu anomalie de timp.

Răpirea soldatului Poupert

Raportorul original se numeşte Pierre Robert (1589 – 1658), iar reluarea întâmplării o datorăm unui ecleziast, Dom Fontencau, care a copiat-o în una dintre culegerile sale consacrate regiunii Poitou.

După spusele lui Pierre Robert, în ianuarie 1611, un nobil din Poitou pe nume La Barde, care trăia între Chauvigny şi Montmorillon (Vienne), i-a istorisit o întâmplare extraordinară, în timp ce călătoreau împreună într-un poştalion, de la Paris la Poitiers. La Barde s-a prezentat ca martor, a recunoscut că e de confesiune protestantă, iar Pierre Robert l-a descris ca fiind inteligent şi cultivat.

Incidentul se situează în „timpul ultimelor războaie ale Ligii”, cele din Poitou terminându-se în 1596, între o coaliţie de catolici extremişti, care se opuneau protestanţilor, şi Henric al IV-lea.

Un soldat pe nume Poupert (sau Poupart) a avut o relaţie amoroasă cu o tânără în Champagne. Soldatul i-a furat „o imagine în relief din ceară albă”, împodobită cu inscripţii. Fata l-a implorat să i-o dea înapoi dar el a refuzat.

Poupert a plecat apoi să lupte în Poitou. Trupa din care făcea parte. împreună cu La Barde, a cucerit castelul din Pindray, situat la zece kilometri nord de Montmorillon. Acolo i-a arătat „imaginea” lui La Barde, care l-a sfătuit s-o înapoieze proprietarei. Ceilalţi soldaţi erau de părere că trebuia arsă, căci, după părerea lor, era diavolească. Sătul de atâtea discuţii, Poupert a aruncat-o în foc.

Alunei au început să se producă fenomene ciudate, sau cel puţin considerate ca atare. Obiectul a scos un foc albastru şi violet, uneori negru, şi a degajat un fum negru

şi urât mirositor. Apoi s-a auzit un zgomot puternic. Martorii au văzut fulgere „şi ca un fel de lăclii aprinse care treceau prin încăperea unde lucrul acela fusese ars”. În timp ce afară a izbucnit o furtună puternică.

Poupert a fost singurul care a văzut „fantasme şi viziuni”. S-a speriat şi a vrut să rămână împreună cu ceilalţi. Furtuna a devenit şi mai puternică la căderea nopţii, iar Poupert, împreună cu alţi soldaţi, a ieşit afară să se ocupe de caii din grajd. De acolo a fost răpit de pretinsul Satan. „A răsunat un tunet mare de tot cu fulgere şi clădirea, ograda şi grajdul au luat foc, încât credeau că totul era

[pierdut…”. Diavolul l-a răpit pe Poupert din mijlocul lor „apucându-l de gulerul tunicii”. L-a ridicat în aer şi l-a trecut pe deasupra castelului printre două giruete „cu un zgomot mai mare decât ar fi făcut douăzeci sau treizeci de tunuri”. O parte din acoperişul castelului a fost distrusă. Mica trupă l-a zărit pe Poupert *dispărând în aer*, „în flăcări”.

Vacarmul a durat toată noaptea. Dimineaţa s-a organizat – căutarea dispărutului împreună cu ţăranii. Poupert a fost găsit nu departe de castel, zăcând întins pe jos şi incapabil să vorbească, şi când şi-a revenit, soldatul a spus că Satan l-a adus înapoi pe [pământ. Această secvenţă, ca şi cea a capturării, nu a putut să fie f descrisă „fizic”. Satana l-a plimbat toată noaptea pe deasupra unor peisaje felurite, munţi şi mări, „ca să fie al lui”. Rugându-se; Domnului, soldatul a rezistat.

Diavolul l-a obligat atunci să ia altă figurină, asemănătoare cu cea care fusese distrusă, ameninţându-l că îl va ucide dacă nu face asta. I-a ordonat s-o dea fetei de ia – care o furase, într-un moment şi într-un loc anume. Figurina se afla într-adevăr în unul din buzunare, era identică cu prima şi a fost arătată şi celorlalţi.

La Barde l-a sfătuit să facă ce trebuia cât mai repede posibil, ceea ce Poupert a şi făcut puţin după aceea. S-a întâlnit cu fata într-o trăsură în ziua fixată şi în locul fixat. A confirmat acest lucru lui La Barde, adăugând că, în

timpul călătoriei, a văzut un om în negru care se uita la el cu un aer amenințător.

F. Dumerchat precizează că Pierre Robert credea în temeiul acestei relatări şi considera că nu era nici zvon, nici ficţiune. Tot el mai spune că scrierile lăsate de acest om conţin şi alte relatări ale unor transportări aeriene sau răpiri atribuite lui Satan sau lui Dumnezeu. De exemplu, în 1629, o văduvă din Confolens (Charente), pe punctul de a se converti la catolicism, a fost răpită de Diavol care a supus-o la un tratament rău. În 1634, la Gueret (Creusc), o fantomă a răpit-o pe soţia „avocatului regelui”, o femeie foarte pioasă, care zăcea bolnavă în pat şi a transportat-o într-o peşteră adâncă.

Ce-am putea spune despre răpirea soldatului Poupert? Relatarea pare de bună credinţă. Ea a fost luată de narator de la un martor de primă mână, deci deformările şi înfrumuseţările sunt minore. Incidentul se situează în plină epidemie de vrăjitorie şi, deşi conţine stereotipurile epocii, nu se înrudeşte cu poveştile de sabat. Motivul este diferit: supărarea unei inteligenţe necunoscute din cauza incinerării unei statuete. Să fie aceasta ceva adăugat ca să justifice răpirea? Să observăm în trecere că această naraţiune, dacă se referă la un eveniment autentic, validează povestea fetei în pielea goală „căzută dintr-un nor” la Calais, căci Poupert *a fost văzut de prietenii lui soldaţi* ridicându-se în aer. Iar dacă el a „recăzut” viu şi tară cea mai mică vătămare, de ce fata în pielea goală n-ar fi putut beneficia de acelaşi „miracol”?

Mai trebuie notat faptul că Poupert nu-şi aminteşte nimic din felul în care a fost capturat şi adus înapoi. Nu a reţinut decât survolarea unor peisaje străine de mediul său înconjurător. Să fie nişte lucruri înşelătoare sau deplasări reale? E greu de spus. Această lipsă a amintirilor, comună tuturor răpiţilor, chiar moderni, dovedeşte după părerea mea că relatarea de bază e credibilă. Un mincinos ar fi explicat cum fusese capturat şi eliberat. Omul în negru nu este în mod obligatoriu ceva adăugat, întrucât apare şi în alte incidente de acelaşi gen, cum am văzut mai înainte.

Legat de asta, F. Dumerchat mai relatează:

„Thievenne Paget a povestit că Diavolul i-a apărut prima dată la prânz, sub forma unui om înalt îmbrăcat în negru, şi că, dându-se lui, el o sărutase şi o ridicase în aer şi o transportase (...). Sunt unii care merg la sabat fără animal sau mătură, drept pentru care trebuie să credem că mătura şi animalul nu le folosesc vrăjitorilor mai mult decât grăsimea, şi că numai diavolul e ca un vânt, şi care îi poartă nici mai mult, nici mai puţin decât ca un vârtej care poate să scoată cei mai înalţi copaci din rădăcină şi să-i transporte la o distanţă de două-trei leghe..."

La prânz este un moment mai curând neobişnuit pentru acest gen de exhibiţii, din punct de vedere al fenomenului, dar deloc incompatibil. Să observăm că povestea lui Poupert indică faptul că martorul l-a invocat pe Dumnezeu în timpul răpirii, şi că asta nu a provocat deloc sfârşitul iluziei, ceea ce constituie un element suplimentar care arată că răpirea a fost trăită fizic, constatare de altfel făcută şi de martori.

Asta îmi aminteşte de un caz de acelaşi fel care poate fi găsit în lucrarea lui Johann-Joseph von Gorres, în legătură cu un ţăran german care povesteşte chiar el:

„Într-o noapte, sculându-mă să conduc şareta trasă de boi, şi ajungând la această câmpie pe care o vedeţi aici în apropiere, am văzut în depărtare, şi în diferite locuri, multe focuri care semănau cu nişte lumini mari, şi printre ele se afla o mulţime de bărbaţi şi de femei, care păreau că se ceartă sau că dansează unii cu alţii. M-am apropiat şi am văzut, la lumina răspândită de acelc focuri, mai mult de şase mii de oameni. Mulţi dintre ei stăteau la masă, mâncau şi beau, în timp ce alţii dansau şi se distrau cu tot felul de jocuri. Alţii făceau lucruri pe care nu pot să le spun. Am zărit în mulţime mai multe persoane care îmi erau cunoscute şi am vorbit cu câteva dintre ele. Dar după aproape o oră totul a dispărut ca într-un nor la un anumit semnal".

Dacă această mărturie e de bună credinţă, ea indică faptul că fenomenul a extras din celulele memoriei

ţăranului reprezentarea fizică a oamenilor care îi erau familiari. De remarcat din nou „norul”, care pare să corespundă cu punerea în practică a unui proces energetic necesar iluziei. În acest caz, nu e vorba de invocarea Domnului pentru ca viziunea să dispară, ci de un „semnal dat” despre care nu putem să facem decât presupuneri.

În consecinţă, dispariţia scenelor apărute persoanelor respective nu era legată sistematic de fervoarea lor religioasă şi de invocarea lui Dumnezeu sau a lui Iisus, şi e posibil ca unii vizionari să fi adăugat acest episod în încercarea de a-şi salva viaţa cu ocazia procesului.

Aho analogii

Vârtejurile eoliene apar deseori în unele naraţiuni, ca şi fumul şi ceţurile stranii (prin bruscheţe şi densitate). Frecvente sunt şi transformările diavolului în animal sau în om îmbrăcat în negru.

R. Villeneuve semnalează cazul sfintei Tereza de Ávila, al cărei demon care o chinuia (incub) era capabil să condenseze aburi, fluide sau o materie eterată oarecare, pentru a realiza „operaţiunile cele mai animalice”.

Acelaşi autor mai observă că inchizitorii credeau că diavolul, pentru a-i transporta pe vrăjitori şi pe vrăjitoare la sabat, putea să le învăluie corpul într-un fel de ceaţă de forma unui animal.

R. Reuss scrie că Margucrite Tscheibier, în 1589, la proces, a mărturisit că Satana putea să se deplaseze într-un vârtej. Ea indică mai departe că uncie vrăjitoare au fost regăsite uneori întinse pe pământ, aproape goale, pe câmp sau în păduri, şi că lângă ele fusese văzută o uşoară coloană de fum, de înălţimea unui om, care dispărea la apropierea cuiva. Vrăjitorul Georges Groeber, în 1619, a specificat că în momente de criză morală, atunci când oamenii se află sub influenţa păcatului, Satana se apropie de ei luând o formă vizibilă sau invizibilă. Uneori este văzut apărând sub forma unui om îmbrăcat în negru sau a unui animal.

Istoricul alsacian ne vorbeşte şi de mărturia numitei

Maric Zicgier, condamnată în 1659, care a afirmat că unele vrăjitoare nu ştiau, a doua zi după sabat, cum se întorseseră la ele acasă şi, poinenindu-se la trezire în patul conjugal, se întrebau cu uimire cum călătoriseră. Făcând această declaraţie, Marie Ziegler nu s-a putut abţine să nu adauge că toate aceste adunări i se păreau a fi o mare înşelătorie a demonului.

R. Reuss indică faptul că în toată Alsacia era admis, cel puţin pe vremuri, că peste tot pe unde au trecut vrăjitoarele, iarba 1111 mai creşte sau că din pământ nu mai cresc decât plante stufoase dar otrăvitoare. Cam acelaşi gen de anomalie se întâlneşte şi pe porţiunile de teren unde a aterizat un ozn!

Alt clement interesant amintit de autorul alsacian. El se referă la vrăjitoarele care ar fi avut drept misiune să schimbe pe ascuns copiii unor familii, cu creaturi de origine diavolească pe care le puneau în locul lor în leagăne. Erau creaturi urâte, vorace, zgomotoase şi ironice. La fel precum acel *changeling* al zânelor.

R. Villencuve aminteşte şi de un detaliu pitoresc. Când Diavolul se unea cu o vrăjitoare, un voal gros, o perdea de ceaţă sau un nor provocau obscuritatea dorită. Se referă la sângerosul inchizitor Pierre de Lancrc, care oficia la Bordeaux, şi îl citează: „Femeile şi fetele cu care Satan vrea să se acupleze sunt acoperite de un nor…”

Prezenţa unor fluide gazoase dense şi a unor curenţi eolicni turbionari în cadrul fenomenelor moderne de tip OZN este bine cunoscută. Ba găsim chiar şi descrierea unui fenomen turbionar într-un caz de *crop circle*, cerc de grâu culcat, fenomen care priveşte în special Anglia de peste zece ani, mai exact din 1979.

Iată o mărturie edificatoare:

„La 17 mai 1990, în apropiere de satul Hambicdon, domnul şi doamna Gary şi Vivicnnc Tomlinson se plimbau pe jos. Aerul era calm şi umed când, brusc, cuplul a avut de-a face cu un spectacol insolit. La câţiva metri de ei, pe un câmp aflat la marginea drumului, s-a format un fel de vârtej col ian violent şi s-a auzit un zgomot ca un geamăt.

Dedesubtul fenomenului, grâul a început să se agite. Deasupra locului plutea un fel de ceaţă din care părea să provină un sunet ciudat. Apoi, o pală puternică de vânt a împins cuplul într-o parte, atât de violent încât cei doi au reuşit cu greu să se menţină în picioare. Lucru uimitor, vântul ridica părul pe cap drept în sus. Era incredibil. Apoi mişcarea turbionară a părut că se scindează în două ca apoi să se depărteze deplasându-se în zigzag. Cei doi soţi au mai putut să vadă fenomenul sub forma unei ceţe uşoare care emitea sau reflecta o strălucire în deplasarea ei. În timp ce dispărea, martorii au avut o senzaţie de pişcături şi au constatat că un cerc perfect de grâu culcat se putea vedea acolo unde se manifestase fenomenul. După trei zile, pe doamna Vivienne Tomlinson tot o mai dureau urechile, atât de rău îi sfredelise timpanele acel sunet înalt”.

Un alt incident de acelaşi tip s-a produs la 28 iunie 1991 la Morgan’s Hill. În acea noapte, un comando de „vânători de cercuri” echipaţi cu camere de luat vederi, detectori de zgomote etc. se instalase în ambuscadă pentru a-l surprinde pe autorul acestor fenomene în exerciţiul funcţiunii. Din nefericire, o ceaţă groasă s-a încăpăţânat să acopere locul supravegheat, impenetrabilă pentru ochi şi pentru aparatele care împresurau un câmp de grâu vestit pentru urmele circulare care apăreau acolo în fiecare an. A doua zi, pe la şase dimineaţa, când ceaţa s-a ridicat, s-au putut vedea două cercuri unite de o „bară”, ca o halteră. Nu se specifică nicăieri numărul înjurăturilor pronunţate de vânătorii noştri…

Prin urmare, fenomene naturale sunt folosite sau imitate pentru nevoile aceleiaşi cauze, inclusiv în zilele noastre, de aceeaşi inteligenţă care rămâne la fel de misterioasă ca şi scopurile pe care le urmăreşte.

Alte iluzii

F. Ribadeau-Dumas povesteşte că la Avignon, optsprezece vrăjitori şi vrăjitoare au fost arşi pe rug pe parcursul anului 1582 pentru că îl văzuseră pe diavol, care le apăruse sub forma unui om îmbrăcat în negru, şi, la

instigarea lui, „adoptaseră un cult pentru Belzebut. În Elveţia, un protestant a fost executat la Nyon pentru că îşi omorâse fratele la ordinul Diavolului, care i-a apărut în drumul spre Berna, sub înfăţişarca unui om îmbrăcat în negru.

Omul îmbrăcat în negru, prezent şi în ufologia zilelor noastre, este foarte vechi. îi găsim urma în Cronicile călugărului Adhemar, în care se precizează că manihcenii din Toulouse îl evocau pe Diavol care le apărea sub trăsăturile unui om îmbrăcat în negru, şi asta la începutul secolului al IX-lea!

Formele de exprimare sexuală de toate felurile domină sabaturile, dar dacă sabatul este o iluzie, toate pretinsele copulări şi deviaţii (homosexualitate, incest etc.) sunt şi ele la fel. Totuşi, e ciudat că răpirile din epoca noastră modernă sunt de cele mai multe ori axate pe o „examinare" a răpiţilor, cuprinzând diferite manipulări sexuale (prelevare de spermă şi de ovule, de fetuşi pretinşi hibrizi etc.). Tot aşa cum altădată, contactele cu zânele puteau să ia forme afective foarte pronunţate, în care ideea de relaţii sexuale era subînţeleasă întrucât fete şi femei tinere erau răpite ca să servească drept soţii sau concubine unor „zâne" masculi. Această constantă indică un interes foarte pronunţat faţă de sexualitatea rasei noastre umane, poate legat de genetică.

R. Villeneuve scrie următoarele în legătură cu acest subiect:

„Nefiind în stare s-o producă, demonii făceau în aşa fel încât să preleveze în calitatea de sucubi sperma bărbaţilor, pentru a o transmite femeilor de care voiau să se bucure".

Aceste afirmaţii, apropo de vrăjitorie, au o conotaţie asemănătoare, cât se poate de ciudată, cu prelevările de spermă şi copulările răpirilor moderne.

Noţiunea de *changeling*, amintită mai înainte, este şi ea prezentă în relatările despre sabat. În Franţa, nu se folosea acest termen, fireşte, ci se prefera mai curând expresia „produs de substituţie" sau „produsul Diavolului",

aşa cum vorbeam înainte de produsul zânelor pentru a numi copiii substituiţi în leagăn şi înlocuiţi cu „imitaţii”. Unele relatări pomenesc de bănuielile soţilor, sau soţiilor, al căror partener de viaţă s-a dus la sabat, şi care presupunea că o „copie” făcută de Diavol fusese pusă în patul conjugal pentru a-i înşela. Se parc totuşi că această credinţă nu a iacul prea mulţi adepţi, cu excepţia unor inchizitori, precum Lambert Dancau citată de R. Villencuve: „Diavolul, pentru a-şi ascunde discipolii şi a împiedica descoperirea lor, înlocuieşte uneori cu un corp fals pe cel adevărat care e absent, motiv pentru care unii cred, deşi e greşit, că aceşti vrăjitori nu se află în came şi oase la acele adunări”.

Alţii aveau o părere diferită:

„Vrăjitorii rămân insensibili şi ca morţi în paturile lor, şi cred totuşi că au fost la sabat, atât de multe minunăţii povestesc, conform ideii pe care Satana le-a reprezentat-o în timp ce ei dormeau”.

Totuşi, trebuie ştiut că „manualul” inehizitorilor, *Malleus maleficănim*, spune că prezenţa vrăjitorilor la sabat este reală, indiscutabilă şi că:

„Există oameni care pot fi transportaţi corporal prin aer în timp ce dorm profund”.

Dar nu toţi torţionarii Inchiziţiei au adoptat această afirmaţie. Boguet a avut rivali, precum inchizitorul spaniol Cirvelo, din Saragosa. care susţinea că toate cazurile de transportare aeriană la sabal erau o înşelare a simţurilor. Iar Nicolas Renii scrie:

„Un sabat imaginai este la fel de dăunător ca şi un sabat real; provoacă aceleaşi emoţii şi aceleaşi osteneli”.

Astfel, ca în cazul răpirilor de către zâne şi pretinşii extratereştri din zilele noastre, se pare că au existat mai multe tipuri de experienţe trăite în timpul transportărilor sabatice: fizice şi psihice, unele putând fi o combinaţie a acestora două. Asta demonstrează cât se poate de clar că aceloraşi efecte trebuie să le corespundă aceleaşi cauze, şi că acestea sunt puse probabil în aplicare de o singură gândire motrice, putând să se subdivizeze sau, dacă

preferaţi, să acţioneze prin sciziparitate. În această privinţă, valul de fenomene cereşti de la 5 noiembrie 1990 este exemplul modern cel mai impresionant de acest tip.

Diavolul la sabat lua forme de animale hibride între om şi fiară, şi de oameni îmbrăcaţi în negru. După părerea lui R. Villenuve, aspectul hibrid se întâlneşte cel mai des în descrierile făcute de vrăjitori. El are în acest caz o faţă teribilă şi se sprijină pe nişte picioare asemănătoare cu cele ale grifonului, animal fabulos, după cum l-a descris Anne Sampson la procesul ei din anul 1591.

De Lancre citează şi mărturia „vrăjitoarei" Marie Zoraya, arestată la vârsta de optzeci de ani:

„Diavolul la sabat stă pe un scaun negru şi e atât de înspăimântător şi de îngrozitor încât e imposibil să-l descrii. Are o coroană de coame negre, dintre care trei sunt foarte mari precum cele ale unui ţap urât mirositor, iar celelalte sunt mai mici. Mai are încă două la gât şi altul în frunte, cu care face lumină şi îi luminează pe toţi cei care se află la sabat, şi luminează mai tare decât Luna şi puţin mai slab decât Soarele, astfel încât să fie destul ca să se vadă şi să se cunoască tot ce se face la sabat. Părul lui e zbârlit, faţa palidă şi schimonosită. Are ochii rotunzi, mari şi foarte deschişi, aprinşi şi hidoşi, barba de capră, forma gâtului şi restul corpului fiind prost făcute. Corpul are formă de om şi de ţap, mâinile şi picioarele ca ale unei creaturi umane, numai că degetele sunt toate egale şi ascuţite, şi are unghii lungi, iar mâinile sunt curbate ca la păsările de pradă, iar picioarele ca la gâscă, coada fiind lungă precum cea a unui măgar, cu care îşi acoperă părţile ruşinoase. La sabat apare sub un baldachin, uneori purtând straie foarte sărace, dar înfăţişând o sută de mii de forme ciudate..."

O descriere printre multe altele, personajul fiind specialist în transformări!

Concluzie

Această ultimă naraţiune ilustrează perfect capacităţile acestei inteligenţe de a se arata sub aspectele cel mai diferite, inclusiv forme hibride, compozite,

monstruoase, probabil cu scopul de a impresiona şi de înspăimânta victimele acestor experienţe letale, pentru că recunoaşterea lor în faţa inchizitorilor însemna arderea pe rug. Sau pentru alte motive care ne scapă. Sabaturile erau nişte iluzii, la fel ca şi înfăţişările Diavolului, ca şi ritualurile absurde, neverosimile despre care se considera că se derulează la aceste reuniuni: asasinarea unor copii, canibalism, coit, incest, sodomie, benchete la care mâncărurile şi băuturile sunt infecte şi inimaginabile etc… Toate aceste situaţii ţin de o formă de onirism provocat de o „fraudă" oarecare la nivelul psihicului indivizilor respectivi, căci toţi au trăit o experienţă identică a cărei tramă şi proces de derulare sunt totdeauna aceleaşi. Asta înlătură ideea de hazard şi merge clar în sensul unei acţiuni programate pusă în practică prin stimuli obiectuali.

E greu să discerni interesul unei astfel de acţiuni, mai ales purtată pe o durată de aproape trei secole. În toată Europa de Vest. Am putea să ne gândim la eliminarea fizică a unor anumite straturi ale populaţiei, un fel de operaţiune „sanitară" sau „prădătoare", deosebit de radicală pentru a face să dispară un număr maxim de indivizi cu tare, cu mintea accesibilă celor mai pronunţate perversiuni, celor mai dăunătoare dezechilibre spirituale, celor mai periculoase dereglări psihice.

Este imposibil, având în vedere teribilele mijloace puse în funcţiune de tribunalele eclesiastice pentru stăvilirea „flagelului vrăjitoarelor şi magicienilor", ca acest fel de isterie colectivă care a dus la pretinsele sabaturi să fi fost rezultatul unei toane a societăţi, a unui fenomen pur psihosocial. Întinderea sa în spaţiu şi în timp se opune categoric regulilor stabilite în sociologie.

Contextul epocii, pe de altă parte, cu slabele lui mijloace de informare, aproape inexistente mai ales în secolul al XVI-lea, incultura şi analfabetismul notorii ale mediilor respective (cu câteva excepţii), şi mulţi alţi factori, fac caducă orice explicaţie de tip raţionalist.

Rugurile era înălţate în piaţa publică şi aprinse după citirea „crimelor" mărturisite de condamnaţi. Oamenii,

care veneau în număr mare să asiste la execuţiile schingiuiţilor, erau deci ţinuţi la curent cu ceea ce se întâmpla la ei, fără să ştie totuşi ce se petrecea în alte părţi. Lucru care ar putea să surprindă, aceeaşi oameni aprobau şi încurajau rugurile! mai rău! Când Ludovic al XIV-lea a suprimat procesele de vrăjitorie la sfârşitul domniei sale, vrăjitoarele şi epigonii lor au fost lapidaţi, înecaţi şi chiar arşi de mulţimi surescitate, acţionând complet în afara legilor!

Mai mult decât atât, după cum spune R. Villeneuve, victimele rugurilor nu erau decât:

„Nişte bieţi amărâţi prost hrăniţi şi îmbrăcaţi, respinşi de societate din cauza stigmatelor lor fizice şi morale enumerate mai înainte (...). Slabi la minte, monomaniaci agitaţi de idei vane, bolnavi în sensul cel mai strict al termenului, vrăjitorii şi vrăjitoarele jucau rolul ţapilor ispăşitori, copleşiţi de crime abominabile”.

În consecinţă, nu există nicio şansă pentru ca acest fenomen să se fi născut spontan şi să se fi propagat în mod epidemic în toată Europa, în chip natural. El ajunge chiar şi în coloniile din America ale acelui timp, dar numai populaţia de origine europeană a suferit de pe urma lui, precum vrăjitoarele din Salem în Statele Unite şi cele din Québec, printre alţii. De remarcat că în Québec, în 1661, se puteau vedea „fiinţe şi obiecte misterioase călătorind prin aer”.

Este cât se poate de evident că o inteligenţă străină omenirii, total independentă de spiritul omului, a întunecat creierul unor indivizi şi a provocat acel val fantastic de comportamente aparent de neînţeles.

Se poate presupune că această inteligenţă, în lumina tuturor faptelor care au fost expuse aici, are nişte capacităţi fantastice şi nişte mijloace extraordinare pentru a sonda şi controla mintea oamenilor. În această perspectivă, şi în cea a operaţiunii „sanitare” presupuse mai sus, asta ar putea să explice denunţările, de către vrăjitori şi vrăjitoare, a unor persoane „văzute” la sabat, şi care au fost şi ele victimele inchizitorilor. Era de ajuns

acestei inteligenţe să imprime în momelile psihologice ale fiecărui vrăjitor sau vrăjitoare, anume aleşi, reprezentările fizice ale unor persoane familiare, ale căror tare fizice şi mentale îi destinau „sacrificării”. De aici toate episoadele sabatului, destinate pierzaniei lor, care apar mai puţin ridicole decât înainte, dacă luăm în considerare această ipoteză de lucru. Pentru inchizitorii noştri farisei, existau în acestea crime, sacrilegii şi practici împotriva naturii.

Poate că, în fond, procesele de vrăjitorie nu au fost decât un fel de „soluţie finală” machiată cu abilitate ca să fie pusă pe socoteala prostiei mulţimilor inculte şi a fanatismului lumii religioase, pe scurt, o acţiune de epurare aplicată etniilor din Europa pe o perioadă de câteva generaţi, deci pe termen lung (de la sfârşitul secolului al XV-lea până la începutul secolului al XVIII-lea.).

Această constatare îmi este deosebit de penibilă!

LUMILE SUBTERANE

MITURI ŞI MANIPULĂRI

În orice timp şi în orice loc, oamenii au crezut că sub picioarele lor se află o lume secretă, un teritoriu inaccesibil simplilor muritori, ocupat fie de zei, fie de demoni, fie de creaturi stranii dotate cu puteri magice.

În general, dar nu sistematic, mai ales pentru faptul că morţii erau înhumaţi în pământ, strămoşii noştri credeau că spiritul sau sufletul persoanelor decedate mergeau în locul care le era rezervat, undeva în măruntaiele pământului. Urmele acestei credinţe pot fi găsite la toate civilizaţiile.

La numeroase etnii, acest tărâm subteran devine iadul, mit care a fost recuperat de creştinătate (unul dintre multe altele) de la iudaism (*kurnugia*, ţara tenebrelor şi a obscurităţii după Iov 10, 21 – 2), şi pe care evreii îl împrumutaseră şi ei de la mesopotamieni (She ol).

Prin opoziţie cu Raiul, situat în cer, unde „urca” sufletul celor drepţi, Iadul devine locul unde „coboară” sufletul celor răi. Căci ceea era „sus” era bun şi ce era Jos” era rău. „În jos” era numit de evrei Gehinnom sau Gheena.

În cartea lui Enoch, profetul descrie câteva „sejururi” în „lumea cealaltă” şi situează acel She ol în patru grote gigantice din scobitura unui munte enorm.

Între secolul al III-lea şi secolul al XVII-lea, iadul a devenit spaima tuturor creştinilor, iar Biserica catolică s-a servit din plin de mitologia infernală pentru a-şi teroriza turmele, pentru ca numărul „oiţelor” rătăcite să fie cât mai mic. Era vorba de un fel de „terorism spiritual”, o manipulare psihologică exercitată de intelectualii momentului asupra maselor analfabete, deci total inculte. Un fel de control exercitat de nişte fiinţe omeneşti asupra altor fiinţe omeneşti.

Peste tot în lume se găsesc locuri cu nume evocatoare, precum Porţile Infernului, Vizuina diavolului, Grota demonului etc... Aceste situri, care se referă în general la grote, la caverne, sau la prăpăstii, erau cunoscute pe vremuri ca fiind periculoase, la activul lor înscriindu-se multe dispariţii de indivizi.

Din secolul al XII-lea, credinţa în existenţa unui popor de zâne se va răspândi în toată Europa. În mod ciudat, înainte de sosirea europenilor în America, etniile indiene pretindeau şi ele că rase de pitici locuiau în habitaturi subterane. Nu putem totuşi acuza cultura primilor de a fi influenţat-o pe cea a celorlalţi *înainte* ca Cristofor Columb să fi debarcat primii călugări evanghelizatori în Lumea Nouă.

Astfel, aceste creaturi mici erau cunoscute de indienii din America de Nord şi de eschimoşi. De exemplu, indienii din Idaho şi tubatulabalii din California vorbesc de omuleţi „supranaturali” care înşală şi sperie fiinţele umane, dar care rareori constituie o adevărată ameninţare. Indienii cherokee din Carolina de Nord cred în patru feluri de pitici, unii buni, alţii răi! Tribul indienilor cayuga din Canada spune că are cunoştinţă de două feluri de pitici, unii masculi şi alţii femele! Aceasta e şi credinţa vecinilor lor, indienii sencca, care îi numesc *Little People*, exact cum sunt numiţi în relatările tradiţiilor populare din culturile celte!

Indienii shawnee din Eastern Woodlands, la fel ca indienii kato din California, numesc aceste creaturi pitice *Thunder Boys* (copiii tunetului), terminologie foarte evocatoare.

Omuleţii verzi

Această expresie, folosită de jurnaliştii raţionalişti ca să râdă de fenomenele OZN, îşi are poate originea într-o poveste din secolul al XII-lea, citată de Thoinas Keightley în 1892, descoperită după al doilea război mondial.

„Un eveniment extraordinar s-a întâmplat în Suffolk, la St. Marie, în Jocul numit Groapa Lupilor. Un băieţel şi sora lui au fost găsiţi de locuitorii din preajmă la intrarea Gropii Lupilor. Aceşti doi copii arătau ca cei ai oamenilor, diferită fiind numai culoarea pielii, care era verde. Nimeni nu a fost în stare să înţeleagă limba pe care o vorbeau. Amândoi au fost duşi la casa unui anume cavaler, Sir Richard de Calne, la Wikes, unde au început să plângă. Li s-au oferit mai multe feluri de hrană, pâine şi altele, dar nu s-au atins de nimic deşi erau chinuiţi de foame, după cum a spus mai târziu fata. În cele din urmă, când au văzut fasolea, încă pe tijă, care era adusă în casă, s-au agitat ca să dea de înţeles că asta voiau. Li s-a dat. Copiii au mâncat, multă vreme neacceptând alte feluri de alimente. Totuşi, băiatul era depresiv, astfel încât a murit repede. Fata, dimpotrivă, se arăta încântată şi a fost totdeauna sănătoasă. Ea a început să se obişnuiască cu mâncare de tot felul şi treptat a început să piardă nuanţa verde a pielii căpătând o nuanţă roz normală pe tot corpul. Mai târziu, a fost iniţiată în religie, botezată, a trăit mulţi ani în serviciul acelui cavaler (după cum el şi membrii familiei sale mi-au spus-o de multe ori), şi purtarea ei a fost mai curând desfrânată şi impudică. Întrebată deseori despre originea ei şi brusca apariţie în acel ţinut, ea a explicat că poporul ei locuia în măruntaiele pământului. Într-o zi în care ea şi fratele ei se deplasau în urma altor persoane din rasa lor, cei doi copii au auzit un sunet de clopote atât de plăcut încât au fost încântaţi la culme, şi au vrut să ştie de unde provine. Au mers multă vreme din grotă în grotă ca să iasă

în cele din urmă în aer liber. Când au ajuns la suprafaţă, şi-au pierdut toată forţa din cauza efectului puternic al luminii soarelui şi a temperaturii aerului ambiant, lucruri neobişnuite pentru ei, ceea ce i-a adus în stare de inconştienţă şi au rămas multă vreme întinşi pe pământ. Când oamenii din ţinut i-au găsit, zgomotul făcut de ei i-a alarmat pe copiii verzi care au încercat să fugă, dar au fost capturaţi deoarece n-au mai putut să găsească drumul de acces în lumea lor".

Această poveste, cu câteva variante, o găsim în cartea lui Jacques Bergier, *Extratereştrii în istorie*. Numai că acţiunea fost deplasată în spaţiu şi timp! După Bergier, copiii verzi ar fi fost găsiţi lângă satul Banjos, în Spania, în august 1887! Nu, nu e o altă poveste, ci exact aceeaşi, deoarece cavalerul Richard de Calne a fost hispanizat şi a devenit judecătorul de pace Ricardo *da* Calno! Dovada că această hispanizare a subiectului nu este opera unui spaniol este că *da* este un articol care nu există în limba spaniolă, ci face parte din limba portugheză!

Pământul gol înăuntru

Până la mijlocul secolului al XVIII-lea, piticii, grupaţi sub numele general de zâne, vor face să se vorbească despre ei în feluri diferite, dar habitatul lor va fi totdeauna situat în mediu subteran. Apoi. par să fi dispărut odată cu apariţia marilor industrii, ca şi cum inteligenţa care îi manipula considerase că se încheiase o etapă şi că trebuia să pună în aplicare un alt proces de control. Şi, ca din întâmplare, exact în această perioadă începe era spiritelor şi apare ipoteza pământului gol pe dinăuntru.

Primul personaj care a susţinut această ipoteză a fost John Cleves Symmes, filosof excentric american (1779 – 1829). În 1818 el şi-a expus ideile, vorbind despre un Pământ scobit pe dinăuntru şi locuibil, prevăzut cu două „găuri" enorme la fiecare pol. Era un iluminat blând care se lua foarte în serios.

După cum am spus, ca fenomene produse de o inteligenţă superioară, zânele au fost înlocuite de spirite. De la straturile cele mai de jos ale populaţiei se trecea la

intelectuali, căci deveneau din ce în ce mai numeroşi. Cititorul nu va fi deci foarte mirat să afle că toţi marii susţinători ai Pământului gol pe dinăuntru au fost aşa-zişi mediumi „instruiţi” de spiritele dezîntrupate din sferele superioare!

De exemplu, doctorul M.L. Sherman a primit de la „iniţiatorii” săi, în 1868, ordinul de a se asocia cu un anume profesor William F. Lyon, din Sacramento (California), în urma unei transe de douăsprezece zile, care nu i s-a părut că a durat decât o treime din acest timp (anomalie de contracţie temporală clasică la mediumi).

După spusele spiritelor invizibile ale lui Slierman, Universul este o creaţie a spiritelor superioare care folosesc „legile naturale” bazate pe interacţiunea forţelor opuse (viaţă şi moarte, mascul şi femelă, lumină şi întuneric, etc.). Scopul lor este expansiunea forţelor pozitive ale vieţii în detrimentul celor negative. Spiritele sunt entităţi specifice, organisme vii conţinând spirit în curs de dezvoltare, care necesită trecerea obligatorie prin mai multe stări fizice: amibă, insectă, animal vertebrat, om. Apoi, ultima etapă îi face să se alăture celorlalte Spirite care circulă în univers. Aceste Spirite controlează toate sistemele solare, deci planetele, care, bine înţeles, toate sunt scobite pe dinăuntru!

Spiritele i-au precizat lui Lyon, prin intermediul mediumului Sherman, că în interiorul Pământului se poate ajunge pe la poli, unde accesul era permis prin două deschizături. Totuşi, nu pare să fi făcut dezvăluiri despre ce ar trebui să se găsească înăuntru.

Cazul domnilor Sherman şi Lyon reprezintă un exemplu cu totul remarcabil de manipulare mentală de către inteligenţa care creează aceste fenomene, căci era vorba de doi oameni de ştiinţă. Pentru straturile cele mai modeste ale populaţiei, au fost zânele bune şi rele, care au fost înlocuite de Fecioara Maria şi de demoni, înlocuiţi la rândul lor de extratereştri înalţi şi buni şi mici şi răi. Înlocuirea nu a fost chiar atât de totală, ci s-a manifestat mai curând o suprapunere parţială a proceselor puse în

aplicare, cu dispariţia progresivă a celor mai vechi în profitul celor noi.

Aceste contacte pentru intelectuali aveau loc în saloane private, în jurul unei mese unde oficia un medium, care primea informaţiile de la Spirite în timpul stărilor sale de transă. Informaţii care s-au dovedit a fi, de cele mai multe ori, nişte minciuni mari de tot, chiar dacă unele cazuri mai elaborate dezvăluie date preluate din subconştientul persoanelor prezente în jurul mediumului.

Mai târziu, alţi adepţi ai teoriei Pământului scobit aveau să producă o literatură abundentă pe această temă. Printre ei:

— Frederick Culmer, din Salt Lake City (Utah), în 1886. După el, la poli existau mai curând două „cuvete", Pământul fiind în formă de măr.

— William Reed. În 1906.

— Marshall B. Gardner, în 1913.

Cunoaşterea secretă

Să ne reamintim că tradiţia „realităţii alternative" din ţările occidentale şi mai ales din America de Nord se referă la o „veche înţelepciune", la o cunoaştere secretă despre Cosmos, oferită omenirii de o Putere Supremă, mai înainte ca istoria oamenilor să fie consemnată în scris.

Din /.orii civilizaţiei, au apărut culte ale acestei cunoaşteri secrete provenită din timpurile cele mai îndepărtate, precum cea a gnosticilor egipteni în primele trei secole de după Cristos. De altfel, cartea lui Hermes Trismegistus a fost constituită în secolul al III-lea în Alexandria.

De la Pitagora până la Aleister Crowley, trecând prin Paracelsus, această cunoaştere s-a perpetuat, inclusiv prin intermediul Fraternităţilor şi a ordinelor filozofico-religioase.

Această tradiţie se referă şi la descoperiri necomunicate masei muritorilor, păstrate secrete de către adepţii acestor mişcări spirituale, despre existenţa unor subterane secrete, a unor vechi habitate intact conservate în subsolul anumitor locuri, sanctuare misterioase din

mijlocul unor regiuni neospitaliere, etc.

O revenire a interesului pentru aceste credinţe s-a manifestat în cadrul mişcărilor teosofice care au abundat exact la sfârşitul secolului al XIX-lea, ceea ce nu trebuie să fie neapărat o coincidenţă, ci mai curând rezultatul planului principal al unei inteligenţe supraumane.

Helena Petrovna Blavatsky a fost cu siguranţă personalitatea cea mai importantă a acestei şcoli de gândire, cu cele două cărţi ale ei: *Isis Unveiled* (1877) şi *The Secret Doctrine* (1888). H.P. Blavatsky preconiza ideea că primele fiinţe umane au fost impulsionate de anumite „spirite înţelepte" extraterestre, şi în această privinţă considera statuile din insula Paştelui ca resturile unei civilizaţii înghiţite de Pacific. Ea a trecut de la spiritism la ocultism, apoi la o teorie pe care o va propaga ca dogmă. Credinţa sa în etnii mitice dispărute i-a revelat existenţa a trei rase diferite:

O primă rasă, de natură astrală, care-ocupă un „pământ sacru imperisabil", la fel de astral ca şi locuitorii săi, şi care e situat la Polul Nord.

A doua, tot de natură astrală, care a trăit pe un pământ nebulos jumătate astral şi jumătate fizic, tot la Polul Nord.

A treia, de natură fizică, care se instalase pe un continent din Oceanul Pacific, Lemuria.

După părerea ei, din această ultimă rasă s-au născut „subrasele" care formează omenirea noastră, după ce nişte creaturi spirituale, *kumuras*, s-au integrat în corpurile lemurienilor, în urmă cu aproximativ optsprezece milioane de ani! Această ultimă aserţiune este o variantă a aserţiunii lui Sherman despre acest subiect.

În convingerile ei găsim evocarea unor manipulări genetice (sau sexuale) care au provocat naştera unor monştri. Dat fiind tabuurile în privinţa sexualităţii ale societăţii puritane din epocă, această idee indică faptul că H.P. Blavatsky a putut ca însăşi să fie manipulată la nivelul creierului pentru a propaga această credinţă, poate atunci când practica spiritismul. Cititorul nu trebuie să piardă din

vedere că această trăsătură, proprie entităţilor, transpare în toate epocile, sub o formă sau alta, mai ales în cazurile posedărilor demonice.

Partizanii Hiperborcci, ai Lemuriei, ai Atlantidei s-au înmulţit după aceea ea iepurii.

Shambala şi Agartha

Există zeci, ba chiar sute de relatări în care se pomeneşte de lucruri ciudate văzute în preajma Muntelui Shasta (California) de mai bine de un secol, inclusiv ozn-uri, ceea ce nu surprinde pe nimeni. Aceste poveşti fac parte integrantă din patrimoniul folcloric american, şi sunt atât de numeroase încât le-au fost consacrate mai multe cărţi.

Unii autori pretind că un fel de creaturi inteligente umanoide cu piele de reptilă (*The Serpent people*) ar trăi ascunse în locuri subterane situate sub Muntele Shasta. Alţii le asociază chiar cu Diavolul!

Se vede că această credinţă nu e nouă, şi că ea datează cu mult înaintea ozn-urilor, care au apărut în 1947 ca s-o întărească. O manipulare condusă cu o mână de maestru!

Nu vreau să vorbesc prea mult despre Agartha, tărâm interzis simplilor muritori, pe care esoteriştii îl situează în Tibet. Doamna Blavatsky, în cartea ei *Doctrina secretă*, a vorbit despre Shambala, sanctuar pe care îl situează în deşertul Gobi. O mulţime de iluminaţi şi de şarlatani s-au străduit, prin tot felul de dizertaţii şi exhibiţii filosofice, să-şi convingă cititorii că acest oraş sau ţinut pur mitic era rezervat „înţelepţilor Superiori” şi câtorva „aleşi”, deci că a avut sau are încă o existenţă reală. În general, aceste relatări conţin afirmaţii gratuite, unde dovezile categorice lipsesc în mod ciudat. În plus, se disting prin lipsa unor referinţe serioase verificabile.

Unii autori pretind că locuitorii din Agartha (sau Shambala) sunt sufletele morţilor, descendenţi ai titanilor, ai atlanţilor, ai lemurienilor, ai marţienilor, ai venusienilor sau ale „învăţătorilor” care trăiesc sub o formă astrală. În mod ciudat, majoritatea acestor scriitori susţin că au avut

contacte fizice cu spirite superioare, iar faptul că pot fi consideraţi ca nişte „contactaţi”, face să se prevadă deja posibilitatea manipulării mentale pe care unii dintre ei ar fi putut-o suferi.

Marele ocultist francez René Guénon (1886 – 1951) situa Agartha în munţii Meru – „acoperişul lumii” al hinduismului –, dar nu acorda acestei credinţe decât o valoare spirituală. Se pare că şi-a dat seama că existenţa acestui „tărâm invizibil” nu era fizică, ci esenţialmente simbolică, un fel de imagine caricaturală a unei lumi superioare eterice inaccesibile fiinţelor omeneşti.

MISTERUL SHAVER

Un cititor neobişnuit

Toţi pasionaţii de fenomene OZN cred că „tatăl” farfuriilor zburătoare este Kenneth Arnold, care a imortalizat această terminologie la 24 iunie 1947 descriind aparatele aeriene de formă neobişnuită care ricoşau pe straturile de aer ca nişte „farfurii lansate pe suprafaţa unei ape”. Jurnaliştii aveau să reţină această comparaţie ca să lanseze expresia farfurii zburătoare.

În realitate, cu mult înainte de apariţia acestor obiecte zburătoare neidentificate, nave aeriene discoidale fuseseră descrise de un anume Richard S. Shaver, din Barto, Pennsylvania.

În septembrie 1943, Raymond Palmer, editorul revistei *Amazing Stories*, a primit prima scrisoare a lui Shaver. Era un text ciudat care începea astfel:

„Domnilor

Vă trimit aceasta în speranţa că veţi publica povestea mea. Cred că ar trebui să provoace multe discuţii şi să deschidă o dezbatere. Asta se referă la un alfabet care poate că o să-i intereseze pe cititorii voştri. Dacă îl arătaţi unui expert în limbi vechi, spuneţi-i că asta constituie dovada definitivă a realităţii Atlantidei”.

Angajatul care a deschis scrisoarea a aruncat-o imediat la coşul de gunoi cu comentariul: „Încă un smintit!”. Dar Ray Palmer, mânat de un impuls, a recuperat ciudata scrisoare. După ce s-a consultat cu colaboratorii

săi şi a făcut câteva teste eu alfabetul lui Shaver, a luat hotărârea să facă experienţa publicării.

În realitate, era vorba mai mult de un fel de cod decât de un alfabet, care funcţiona după un principiu foarte simplu: A = animal; B = a fi (*Io he*); C = a înţelege, a vedea (*Io see*) etc…

Dumnezeu era simbolizat prin litera T (forma adevăratei cruci a lui Cristos) şi personifica binele. Răul era figurat prin litera D (*detrimentul*, *disintegrunt energy*).

Totul părea complet extravagant, dar după ce revista a publicat acesta primă „operă" a lui Shaver, cititorii au fost entuziasmaţi, în aşa măsură încât Palmer a fost copleşit cu câteva mii de scrisori în care autorii pretindeau că au testat alfabetul cu succes.

Nu ştiu exact cu ce cuvinte şi nume trebuie să fie folosit „codul" lui Shaver, căci sursa mea nu oferă modul de folosire complet. Oricum ar fi, Palmer, ca un editor avizat ce era, a mirosit că e vorba de o sursă ce trebuia exploatată şi pe care o va stoarce timp de douăzeci de ani. El l-a invitat pe Shaver să dea mai multe informaţii pentru a le explica cititorilor cum descoperise alfabetul-cod. iar acesta a răspuns cu un text de zece mii de cuvinte, având un titlu ciudat: „Avertisment pentru omul viitorului". În plus, el preciza că mai avea şi alte dezvăluiri de făcut despre pericolele care ameninţau omenirea.

Palmer a citit textul lung al lui Shaver şi şi-a dat seama că acest om era o adevărată mină de aur. L-a „lansat" deci pe Shaver ca unul dintre cei mai prolifici redactori, dar, conştient de slăbiciunile literare ale autorului, a pus să se rescrie un text de 31.000 de cuvinte pornind de la manuscrisul iniţial, pentru a-l publica în revista sa în numărul din martie 1945, sub titlul „îmi amintesc de Lemuria".

Tot tirajul s-a vândut fulgerător. Palmer a prezentat povestea lui Shaver ca fiind adevărată, provenită din „memoria-rasială" a autorului!

A urmat o altă avalanşă de scrisori, căci cititorii voiau să ştie mai multe despre acest Richard S. Shaver şi

„amintirile” lui despre Lemuria.

Palmer şi-a frecat bucuros mâinile. Avusese dreptate pe toată linia şi mizase pe calul câştigător!

Imaginaţie sau influenţă obiectuală

Pentru ca cititorul să priceapă bine de ce cazul Shaver poate fi ridicat la rangul de mister, trebuie să ştie că acest om, cu mult înainte de apariţia farfuriilor zburătoare, a întâlnirilor de gradul trei, a răpirilor etc., a prezentat în scrierile sale (restructurate de Palmer) tot ce cunoaştem în ufologie: nave aeriene sau spaţiale discoidale, viteze superluminice, creaturi extraterestre semirobotice, comunicări telepatice, arme paralizante şi mai ales maşini care era capabile să emită, din baze subterane, raze energetice în stare să-i paralizeze pe oameni, să-i teleporteze instantaneu dintre –, un loc în altul, să le provoace vise, iluzii, impulsuri; să producă momeli tridimensionale, să facă miracole şi să provoace calamităţi…

Fără a mai pune la socoteală fiinţele binefăcătoare (numite Tero) şi cele răufăcătoare (numite Dero), care se dedau unor experienţe gencţiee halucinante, producând tot felul de monştri, jumătate oameni şi jumătate animale.

Numărul de coincidenţe cu parametri relevaţi în dosarul foarte voluminos a tot ce se referă la ozn-uri este atât de mare încât e cu adevărat dificil, ca să nu spun imposibil, să le punem pe seama hazardului. Cum este puţin probabil ca Shaver să fi putut „ghici” ceea ce avea să se ivească în mediul nostru începând din 1947, asta însemnând că şi el a fost probabil victima unei manipulări mentale din partea inteligenţei care trage sforile în culise.

De fapt, parc stabilit că Shaver a fost un fel de medium, care a beneficiat de „mesaje”, ca mulţi alţii înaintea lui. El a mărturisit celor pe care îi frecventa, printre care se număra şi Ray Palmer, că se întâmpla deseori să audă voci şi să zărească proiecţii cu oamenii consideraţi că trăiesc pe suprafaţa Pământului. Ba chiar a afirmat că a fost răpit de numiţii Dero şi dus în habitatul lor subteran, de unde a putut să scape cu ajutorul

complicităţii creaturilor Tero! S-a văzut că această temă a răpirii este prezentă atât în tradiţiile populare care vorbesc despre locuitorii din ţara zânelor, cât şi în relatările moderne despre contactele cu pretinse creaturi extraterestre, ceea ce e totuşi tulburător.

„Dezvăluiri" extraordinare

După spusele acestui ciudat „vizionar", în urmă cu aproximativ douăsprezece mii de ani. locuitorii de pe o planetă depărtată, pentru a-şi asigura supravieţuirea, au fost constrânşi să-şi părăsească lumea originară care murea. Ei au debarcat pe Pământ, unde indigenii care i-au văzut i-au luat drept zei (temă care nu a apărut în ufologie decât prin anii şaptezeci odată cu ipoteza paloastrnautică). Această eroare era cu atât mai lesne de înţeles cu cât străinii dispuneau de o tehnologie care apărea în ochii autohtonilor ca o adevărată magie. Această stăpânire a unor tehnici sofisticate în diferite domenii ale ştiinţei le-au permis să-şi prelungească viaţa dincolo de ce ar fi putut să spere din partea naturii, rămânând constant tineri, întrucât încetiniseră în mod considerabil procesul de îmbătrânire a celulelor corpului.

După caz, locuitorii de pe planeta noastră au dat acestor extratereştri diferite nume, titani şi atlanţi fiind cele mai des folosite.

Titanii erau mai ales experţi în genetică şi, de la instalarea lor pe Pământ, s-au străduit să creeze o rasă umană de muncitori manuali, un fel de mână de lucru „ieftină".

Tot după afirmaţiile lui Shaver, una dintre aceste rase create de titani este cea a strămoşilor noştri, dar altele au fost specii hibride, unele fiind dotate cu coame şi cu copite. Amintirea difuză şi confuză a unora dintre aceste rase a supravieţuit în memoria colectivă a descendenţilor acestor cei mai îndepărtaţi strămoşi. Toate aceste rase se aflau sub *controlul mental* al titanilor, care foloseau în acest scop un aparat special conceput pentru a le facilita dominaţia asupra creierului omenesc (această afirmaţie a lui Shaver este pur şi simplu extraordinară, având în vedere ceea ce

aflăm din relatările răpiţilor).

A venit un moment în care oamenii de ştiinţă ai titanilor au descoperit că radiaţiile soarelui nostru alterau timpul de viaţă totuşi foarte lung al rasei lor, reducându-l treptat la cel al omului de pe Pământ. Titanii au fost deci constrânşi să se retragă în habitaturi subterane, amenajând grote naturale şi legându-le între ele printr-o reţea de tunele creată eu ajutorul tehnologiei lor fără pereche. Timp de câteva milenii, această activitate din interiorul planetei s-a dezvoltat în mod considerabil, extinzându-se constant.

Tot după spusele lui Shaver, a existat o populaţie troglodită, într-un fel, care a ajuns la cifra record de cincizeci de miliarde de indivizi! Acest lucru s-a putut realiza cu ajutorai unor cunoştinţe ştiinţifice foarte ridicate care au facilitat supravieţuirea unui număr atât de mare de locuitori.

Dar, revers al medaliei, viaţa subterană s-a dovedit, în timp, un eşec şi, în ciuda tehnologiei supersofisticate, titanii nu au putut să împiedice unii germeni să se dezvolte în mediul lor subteran şi să provoace epidemii care le-au rărit rândurile şi le-au redus mult resursele genetice. În disperare de cauză, titanii au fost nevoiţi să emigreze încă o dată în spaţiu pe o altă planetă, ceea ce au şi făcut după ce misiunile de explorare au descoperit una care se potrivea propriilor nevoi.

Din cauza unor probleme tehnice diverse, titanii au fost constrânşi să lase în urma lor o întreagă populaţie de roboţi care puteau să se descurce singuri. Aproape toţi sclavii (mâna de lucru ieftină) au fost eliberaţi şi trimişi la suprafaţă. Ei se află la originea marilor civilizaţii, de la care ne vine cunoaşterea. După mai multe generaţii, lumea subterană a titanilor a fost uitată, şi au persistat doar câteva frânturi vagi de amintiri, care au servit mai ales la crearea şi întreţinerea legendelor…

Toţi roboţii titanilor au rămas deci în complexele subterane în compania unor fiinţe omeneşti evoluate, indispensabile unor munci subterane. Acestea, pretinde

Shaver, nu s-au bucurat de radiaţia benefică a soarelui. Treptat, ei au dezvoltat un comportament malefic şi rasa lor a degenerat în pitici psihotici pe care „vizionarii” îi numesc Dero (DEtrimentul RObots). Dar a mai existat o rasă care a reuşit să-şi păstreze resursele genetice originare (tot ale vechilor sclavi) care s-a ridicat împotriva acţiunilor negative ale acestor Dero. Shaver îi numeşte Tero (inTEgrative RObots). Totuşi, numiţii Dero au rămas superiori ca număr respectivilor Tero, ba chiar dispun şi de puteri considerabile.

Unde fantasticul se apropie de oroare

Numiţii Dero ar avea la dispoziţia lor numeroase maşini abandonate de titani, dintre care unele oferă posibilităţi uimitoare. Există aparate capabile de a-i chinui şi de a-i înşela pe oameni şi pe numiţii

Tero, care împrăştie raze energetice ce pot să treacă prin câţiva kilometri de stâncă şi să capteze imagini de la suprafaţă din oricare punct al globului terestru, fără ajutorul camerelor de luat vederi şi al unei întregi logistici tehnologice (antene, relee, sateliţi etc...). Ei pot să se transporte instantaneu dintr-un loc în altul prin teleportare, indiferent de distanţă.

Unele maşini pot provoca imagini mentale ale unor scene care apar reale celui care le captează. Altele pot să provoace visele cele mai diverse, în timp ce altele pot să hipnotizeze pe oricine şi să-l îndemne să comită anumite acţiuni, inclusiv asasinate în numele Domnului sau al unei credinţe oarecare.

Creaturile Dero au şi nave aeriene şi spaţiale, arme distructive cu raze mortale, aparate putând să revitalizeze capacităţile sexuale, în timp ce altele pot să vindece orice fel de boală sau, dimpotrivă, să le provoace, iar altele pot să cauzeze oamenilor stări emoţionale diferite, să le capteze gândurile etc.

Aceşti Dero provoacă cele mai multe războaie între popoarele de pe Pământ, şi tot ei sunt de vină pentru accidentele şi calamităţile de tot felul, ca şi de asasinarea unor oameni celebri, precum cea a lui Iisus Cristos!

Evident, Hitler şi naziştii fuseseră sub controlul acestor Dero, iar lagărele morţii au constituit una dintre ideile lor diabolice.

Shaver era totuşi un personaj lipsit de anvergură şi foarte instabil. Nu stătea prea mult în aceeaşi slujbă, s-a căsătorit de trei ori, ultima fiind cea mai lungă. Era cunoscut ca sado-masochist şi fanatic al SF-ului. Totuşi, era profund credincios şi foarte ataşat fundamentalismului creştin. Inconstanţa l-a dus la mai multe versiuni despre originea cunoştinţelor sale despre lumea creaturilor Tero şi Dero. După cercetătorii care s-au ocupat de cariera lui, din 1932, el a afirmat că auzea voci ciudate şi le-a mărturisit colegilor de muncă că i se întâmpla să poată să citi în minţile oamenilor.

A avut neînţelegeri cu poliţia de mai multe ori, a făcut închisoare pentru trafic de alcool (în perioada Prohibiţiei) şi chiar a fost internat într-un spital psihiatric. În timpul şederii la spital, Shaver a pretins că a fost contactat de o creatură Dero femelă, care l-a ajutat să fugă din clădirea în care era tratat, pentru a-l duce într-un habitat subteran unde Shaver afirmă că a locuit câţiva ani. În timpul şederii în acea lume, Shaver ar fi asistat la scene de oroare (torturarea unor oameni, executarea lor în urma unor acte de canibalism, fără a mai vorbi de episoade de perversiune sexuală de o cruzime nebună).

Coincidenţe

Firește, profilul psihologic al lui Shaver poate să explice fantasmele pe care le-a exteriorizat în „literatura” sa. Totuşi, era un personaj prea nesemnificativ pentru a fi avut o imaginaţie atât de debordantă precum cea care i-a permis să-l alimenteze pe Ray Palmer cu poveşti delirante, dar care erau foarte gustate de cititorii revistei *Amazing Stories*, datorită mai ales talentului editorului care „prelucra” textul.

În realitate, în ciuda unor aserţiuni oarecum contradictorii despre originea „informaţiilor” sale, se pare că Shaver a fost un fel de „contactat”, iar cercetătorii ştiu că cei mai mulţi dintre aceia care îşi zic „contactaţi” au

foarte des un profil psihologic care demonstrează o anumită lipsă de stabilitate în comportament. Multă vreme, s-a crezut că această deficienţă mentală se afla în mod sistematic la originea pseudocontactelor, dar de câţiva ani au apărut teorii noi, mai ales cea care spune că respectivele persoane sunt mai accesibile formelor de manipulare psihică grosolană care i-ar înşela total.

Printre alte „isprăvi" pe care le mai pot face creaturile Dero, după spusele lui Shaver, le voi enumera pe următoarele:

— Reproducerea după dorinţă a unor produse precum hainele, hrana şi alte articole dintre cele mai diverse în orice cantitate;

— Capturarea unor oameni pentru nevoile lor;

— Influenţarea permanentă a societăţii omeneşti la toate nivelele cu ajutorul unor mijloace tehnologice sofisticate cuprinzând momeli şi manipulări psihologice de tot felul.

Shaver a mai pretins că aceste creaturi erau împărţite în mai multe grupuri astfel încât fiecare îşi exercita dominaţia asupra unei ţări sau a unui sector geografic precis, şi că piticii pe care strămoşii noştri îi numeau zâne, nu erau în realitate decât creaturi Dero!

Coincidenţa în această privinţă este deosebit de tulburătoare! în ciuda pudibonderiei strămoşilor noştri în privinţa sexualităţii, relatările care au ajuns până la noi din trecut prin folclorul celt, german şi roman au tendinţa să zugrăvească unele comportamente ale zânelor, mai ales pitici, proprii pervesiunîi şi obsesiei sexuale. În plus, tot asta reiese şi din relatările obţinute de la răpiţii moderni, care oferă şi mai multe precizări despre marele interes al creaturilor necunoscute faţă de sexualitatea fiinţelor omeneşti şi bineînţeles pentru genetică, domeniu care pare să constituie unul dintre punctele cele mai importante ale activităţii lor foarte ciudate. Şi în privinţa asta nu se poate vorbi deloc de coincidenţe, căci Shaver nu cunoştea nimic despre acest aspect al ufologiei când a publicat „ce ştia" în *Amazing Stories*, pur şi simplu pentru că răpirile de către

ocupanţii ozn-urilor erau încă necunoscute în perioada în care Ray Palmer a dat publicităţii afirmaţiile smintite ale acestui personaj foarte ciudat.

O altă aserţiune a lui Shaver referitoare la numiţii Dero. El pretinde că viaţa de după moarte este un mit întreţinut în mod subtil de respectivii Dero prin intermediul unor mediumi (aluzie la spiritism). Este exact concluzia la care am ajuns şi eu în cursul cercetărilor mele, cu excepţia că, pentru mine, numiţii Dero sunt tot imaginari, tăcând parte dintr-o manipulare (sau invenţie) a creierului lui Shaver.

Cititorul a remarcat probabil afirmaţiile lui Shaver care se potrivesc perfect cu dosarul ozn-urilor. Să luăm, de exemplu, ceea ce spune Shaver despre creaturile care se consideră că populează habitaturile subterane ale planetei noastre şi pe care le împarte în felul următor:

— Creaturile Tero, fiinţe binefăcătoare de origine umană, cu un fizic mai apropiat de al nostru dar mai plăpând. Sunt foarte discrete în intervenţiile] or şi mai puţin numeroase decât creaturile Dero.

— Creaturile Dero, creaturi umane pitice, răufăcătoare foarte numeroase.

— Creaturi umane gigantice, cu o înălţime de 2, 70 m până la 3 m, despre care Shaver susţine că nu a putut să obţină informaţii.

— Roboţii, cu forme diverse, uneori ciudate, care nu părăsesc niciodată subsolul.

— Alte rase pitice, dar în număr foarte mic, unele pe cale de dispariţie. Mai multe rase dispărute au fost distruse de creaturile Dero, ele însele aflate pe o pantă descendentă în privinţa resurselor genetice!

Faptul că Shaver a putut să descrie, numai din imaginaţia lui, toate aceste entităţi pretinse extraterestre, care formează baza relatărilor contactelor de gradul trei şi patru, mai înainte ca ele să fi fost cunoscute cercetătorilor, nu poate să fie deloc un joc al întâmplării! Este cât se poate de evident că aceste coincidenţe sunt neverosimil de insolite ca să fie normale, şi cred că poate să arate,

împreună cu multe altele de acelaşi fel, că Shaver a fost într-adevăr „instruit” de o inteligenţă oarecare ca să scrie poveşti extraordinare.

Printre performanţele tehnologice ale roboţilor abandonaţi de titani, cum să nu te arăţi surprins citind ce spune Shaver:

— Suprimarea greutăţii oricărui corp, pentru a deveni mai uşor ca acrul până a-l face să leviteze.

— Declanşarea soneriei oricărui telefon.

— Provocarea unor gânduri creatoare la unii indivizi, cu ajutorul unui aparat minuscul plasat în pălăria „beneficiarilor” unor astfel de favoruri.

— Vindecarea cancerului şi a altor maladii. Shaver precizează că vindecările miraculoase de la Lourdes sunt opera creaturilor Dero.

Prima dintre presupusele lor capacităţi se referă la fenomenele de levitaţie foarte obişnuite la marii mistici. A doua ţine de fenomenul numit poltergeist. A treia priveşte inspiraţia telepatică (instrucţiuni mentale transmise de entităţi fiinţelor umane). Iar ultima se aplică mai ales apariţiilor religioase.

Cu alte cuvinte, Shaver nu numai că defineşte umanoizii necunoscuţi şi ozn-urile mai înainte să se fi ivit în spaţiul nostru aerian şi pe câmpurile noastre, dar şi atribuie entităţilor toate celelalte fenomene neexplicate. Altfel spus, cu cincizeci de ani înaintea mea, Shaver considera că nu există decât o singură cauzalitate la originea tuturor faptelor neexplicate!

Astfel, toate marile idei emise de Shaver în scrierile lui, se regăsesc în tematica ufologică şi cea a altor fenomene de contact. În plus, a apărut înaintea mărturiilor care se referă la ele, mai ales în revista *Amazing Stories* din anii patruzeci, în special în numărul din iunie 1947, cam cu trei săptămâni înaintea faimoasei observaţii a lui Kenneth Arnold de la 24 iunie! în această privinţă, Shaver poate fi considerat pe bună dreptate un vizionar, ca să nu spun profet!

Dar, aşa cum e regula la aceste personaje ciudate,

există şi o latură negativă, de parcă gândirea necunoscută i-ar fi insuflat lui Shaver „previziunile" ei de o uimitoare precizie, dar numai un anumit timp. Într-adevăr, imediat ce farfuriile zburătoare au început să „inunde" presa americană, se pare că „iniţiatorul" lui Shaver l-a lăsat baltă. După aceea, inspiraţia lui avea să se exprime într-un mod mai „comercial" am putea spune, dar şi mai vulgar. Având tăiată legătura cu sursa lui iniţiatoare şi, se pare, presat de Ray Palmer să furnizeze în mod regulat materialul de imprimat, el s-a orientat repede spre scrierea unor epopei cu războaie permanente între popoarele lumii subterane, cu indispensabilele comploturi politico-militare, intrigile unor femei uşoare şi fatale, totul pe fondul unor societăţi ahtiate după sexualitate excesivă şi despotism, cu inevitabilele asasinate ale unor personaje influente etc. Vizionarul, pierzându-şi „furnizorul", a abordat o literatură de o categorie cât se poate de jalnică… Este adevărat că în acea perioadă, Statele Unite se aflau în epoca de aur a SF-ului şi că amatorii genului îşi hrăneau spiritul cu acest tip de poveşti fantastice pline de orori, cum le considerau americanii, şi pline de întâmplări neaşteptate şi de creaturi *aliens* cu puteri formidabile.

Ce să credem despre misterul Shaver?

Probabil că, după apariţia farfuriilor zburătoare în telegramele de presă, Shaver a dat curs liber imaginaţiei sale cu ajutorul foarte interesat al lui Ray Palmer. De la sfârşitul anului 1947, el a început să modifice temele scrierilor sale, introducând în ele intrigi romaneşti pe care Palmer nu putea să le mai prezinte ca poveşti adevărate, deşi a evitat timp de câţiva ani să mărturisească faptul că era vorba de Acţiune. Înclinaţia lui Shaver pentru SF şi esoterism, ea şi dezechilibrul psihic care îl caracteriza, probabil că au cântărit greu la îndemnul de a se lansa în literatura populară.

Dar înainte de a schimba direcţia, el a avut timp să demonstreze pe deplin că a fost, cel puţin asta e impresia mea, un instrument în serviciul unei inteligenţe, care a rămas de identificat. Faptul că toate afirmaţiile lui despre

creaturile Dero şi Tero se pot regăsi sistematic în dosarele fenomenelor neexplicate în general şi ale ozn-urilor în special, şi asta înainte de apariţia farfuriilor zburătoare, indică faptul că probabil a avut loc manipularea minţii lui. Numărul de paralele este atât de mare încât se poate înlătura perspectiva unor coincidenţe fortuite.

În realitate, totul ne face să credem că a fost medium mai înainte de a deveni un şarlatan. A fost oare folosit pentru a facilita deschiderea minţii celor care îi vor citi textele înainte de apariţia ozn-urilor şi a extratereştrilor? N-ar fi imposibil. De fapt, Shaver ar fi putut foarte bine să servească drept element de tranziţie dintre credinţa într-un popor de zâne şi cea în creaturi venite de pe planete depărtate. Înaintea lui, alte canale serviseră şi ele interesele acestei manipulări a societăţii omeneşti: spiritişti, teosofi, iluminaţii Pământului gol pe dinăuntru şi alte persoane care se distingeau şi ele de masa muritorilor printr-un profil psihologic foarte deosebit...

Se pare că această inteligenţă superioară îşi exercită influenţa mentală prin intermediul unor indivizi predispuşi să le accepte existenţa şi care au o personalitate ce tinde să reducă considerabil impactul afirmaţiilor lor (conţinutul „mesajelor”) asupra oamenilor de ştiinţă şi literaţilor, deci al „inteligheţiei” ţării respective. Acesta este unul dintre cele şase camuflaje ale fenomenului: aspectul negativ care invalidează pozitivul (Vallée spune că fenomenul îşi reneagă propria existenţă).

Intelectualii şi autorităţile resping spusele oricărui medium, considerându-le divagaţii de mitoman şi de escroc, dar „mesajele” trec în literatura populară şi influenţează masele în grade diferite.

La urma urmelor, misterul Shaver nu pare să fie decât unul dintre multiplele episoade care se înscriu în această manipulare universală a omenirii, lentă, întinsă pe durata a câteva secole, pentru a modela spiritele şi a le deschide pentru anumite concepte... sau pentru alte scopuri.

Cel puţin asta e concluzia pe care o trag eu, chiar

dacă dovezile mele nu pot fi considerate categorice!

3. *EXTRATEREŞTRII ŞI BAZE SUBTERANE*

Mitul creaturilor oribile venite din spaţiu avea să se îmbogăţească considerabil spre sfârşitul anilor optzeci, în urma unor evenimente declanşatoare, dintre care principalul este documentul „Operaţiunea Majestic 12”, primit de Jaime Shandera sub forma unei pelicule fotografice într-un plic cu adresa sa, expediat de un individ care a rămas anonim.

Acest document format din opt foi a ajuns în mâna unui asociat al lui William Moore, cercetătorul care a contribuit în mare măsură la dezgroparea cazului Roswell. Să nu se spună că iar a fost o coincidenţă! Deoarece documentul fusese declarat fals, se înţelege de la sine că falsificatorii voiau să-l discrediteze pe Moore, cu atât mai mult cu cât reuşise perfect în ceea ce întreprinsese. În plus, cercetătorul american a căzut pentru a doua oară în capcana unui serviciu de securitate al US Air Force în cazul Bennewitz. Într-adevăr, în schimbul unor documente fără importanţă sau special fabricate pentru el, Moore a acceptat să dea acestui serviciu informaţii despre Paul Bennewitz, cercetător stabilit la Albuquerque (New Mexico), lucru pe care l-a recunoscut chiar el. «Printre documentele false primite de Moore de la un agent al USAF pe nume Richard Doty figurează cel referitor la un pretins proiect *Snowhird* – are a contribuit în mare măsură la mitul despre baza Groom Lake (Nevada) unde ar fi testate nave extraterestre (n.a.).». După această mărturisire s-a cuminţit şi cota i-a scăzut atât de mult încât nu se mai aude nimic de el.

Noţiunea de baze extraterestre subterane pe care o susţin cei de dincolo de Atlantic, se sprijină în mod esenţial pe declaraţiile câtorva răpiţi care au fost în mod magistral înşelaţi de răpitorii lor, deoarece au fost făcuţi să creadă că au fost duşi într-un habitat subteran din New Mexico pentru a fi supuşi unor încercări foarte greu de îndurat. Dar niciunul dintre ei nu poate să prezinte nici cea mai mică dovadă categorică, nici cel mai mic indiciu revelator

în sprijinul aserţiunilor lor.

Am indicat în cea de a doua carte a mea că autorul Walter Bowart a explicat într-o lucrare foarte bine documentată că serviciile de securitate ale armatei americane aplicaseră din 1947 (altă „coincidenţă”) diferite metode pentru a şterge unele amintiri din memoria personalului care aflase lucruri pe care nu trebuia să le ştie.

Bowart chiar a reuşit să găsească foşti militari care suferiseră o spălare de creier specifică, în condiţii vădite de stranietate.

Atunci ne putem întreba cum se face că toţi aceşti colportori de poveşti senzaţionale, toţi aşa-zişi foşti militari sau civili care au lucrat pentru armată, au putut să fie demobilizaţi sau eliberaţi de contract ştiind atâtea secrete de stat pe care le încredinţează oricui, inclusiv unor indivizi iresponsabili? Admiţând că toţi au avut un *clearance*[14] suficient de ridicat, există totuşi o procedură care îi obligă să păstreze discreţia asupra a tot ce ţine de informaţii clasificate, altfel împotriva lor se poate începe o urmărire penală cu riscul de a ajunge la închisoare, de a primi o amendă piperată şi de a-şi pierde toate avantajele. În general, există foarte puţine cazuri de acest gen, căci loiqlismul acestor persoane îi îndeamnă să-şi ţină gura închisă până la moarte.

Supravegherea investigatorilor şi răpiţilor

Trebuie să observăm că răpitorii îi mint în mod constant pe răpiţi şi îi fac să vadă ceea ce vor ei să vadă pentru a-i face să creadă ceea ce doresc. Aşa cum îi înşală în privinţa originilor şi intenţiilor lor. În consecinţă, dacă dau impresia că au baze în subsolul statului New Mexico sau în altă parte, asta înseamnă că e ceva voit, deci iluzoriu.

Nu e deloc incredibil că anumiţi cercetători sunt supravegheaţi de un serviciu de securitate militar. I-aş aminti cititorului că binecunoscuta Comisie Robertson, în ianuarie 1953, mandatată de

14 Acces la secret (n.a.).

US Air Forcc ca să-şi exprime părerea despre fenomenul OZN, a emis diferite recomandări, printre care şi aceasta:

„Comisia a luat cunoştinţă de existenţa unor grupuri precum *Civiuan F/ving Saucer Investigations* (Los Angeles) şi *Aerial Phenomena Research Organization* (Wisconsin). Credem că astfel de asociaţii trebuie să fie supravegheate pentru că ar avea o influenţă potenţială importantă asupra spiritului maselor dacă se produc observaţii generalizate. Iresponsabilitatea flagrantă a unor astfel de grupuri şi folosirea lor în scopuri subversive ar trebui să fie reţinute".

În consecinţă, cei câţiva cercetători care se apropie mult de unele adevăruri, printre care cei care au dezgropat cazul Roswell, nu au fost supuşi unor presiuni sau ameninţări din partea puterii, ci li s-au aruncat nişte nade ademenitoare, care, după aceea, s-au dovedit a fi nişte farse, cu scopul discreditării lor, ceea ce s-a întâmplat şi cu William Moore.

Pe de altă parte, pare stabilit faptul că militarii americani se interesează foarte mult de răpiţi. Contrariul ar fi fost de altfel foarte de mirare.

Într-un articol cu titlul *Martori hirte supravegheaţi*, am prezentat în detaliu episoadele trăite de doamna Betty Andreasson-Luca, celebra răpită, care a fost hărţuită timp de câţiva ani de elicoptere ciudate fără semne de identificare. Era clar că sunt aparate americane, aparţinând unei organizaţii militare. În vremea aceea înţelesesem foarte bine că era vorba de o atenţie deosebită pe care armata o arăta faţă de această femeie, dar nu am perceput foarte exact scopul «acestor manevre. Acum ele îmi apar mai clare. Acele elicoptere erau încărcate mai ales cu aparate de înregistrat convorbirile răpitei pentru a se putea urmări astfel evoluţia psihicului ci şi a se constata astfel dacă constituia o ameninţare. Este cât se poate de evident că serviciile de securitate, care se gândesc totdeauna la ce e mai rău, s-au gândit probabil că răpiţii puteau să fi lost „programaţi" de răpitori pentru a îndeplini un act oarecare de sabotaj.

Christa Tilton. altă răpită care a fost hipnotizată de Budd Hopkins, foarte cunoscut în Statele Unite pentru rolul pe care îl joacă în cercetarea asupra răpirilor, a povestit cum a fost hărţuită de un agent al unei agenţii de securitate care i-ar fi mărturisit că şefii lui deţineau o listă cu răpiţi şi doreau să afle cât mai multe lucruri despre ei. Acest agent ştia totul despre şedinţele de hipnoză pe care le avusese eu Budd Hopkins, de parcă ar fi avut înregistrările, deşi numai Christa şi cercetătorul newyorkez ar fi trebuit să cunoască toate detaliile regresiei. Respectivul a declarat că se numeşte John Wallis şi i-a dezvăluit faptul că autorităţile aveau un proiect în curs care consta în supravegherea unui număr cât mai mare de persoane aflate în această situaţie.

Lista celor supravegheaţi e lungă.

Se poate crede că domiciliul unor specialişti în regresie hipnotică este înţesat cu microfoane pentru a permite înregistrarea conversaţiilor şi a interogatoriilor din timpul regresiei hipnotice, ceda ce facilitează foarte mult munca de supraveghere a acestor agenţi.

Acest comportament al autorităţilor demonstrează că sunt la fel de dezarmate şi de neputincioase după cum afirmă informatorul lui Bruce Maccabec şi îi dau dreptate, cel puţin în privinţa interesului militarilor faţă de răpiţi şi incapacitatea lor de a-i împiedica pe răpitori să-şi continue „campania” de răpiri.

Trebuie deci să conchidem că totalitatea informaţiilor adunate referitoare la răpiri comise de creaturi necunoscute şi tot ce presupun ele au determinat puterea americană să considere că e vorba de înşelătorii psihice având drept scop să ne facă să credem în existenţa unor baze *a/iens* pe planeta noastră. În consecinţă, această putere ar facilita propagarea acestei credinţe, ştiind că soluţia misterului este mult mai complexă şi imposibil de admis oficial.

MANIPULARE DE UN ALT GEN?

Dacă e să-i dăm crezare lui Bruce Maccabee, fizician din Stabillasville (Maryland), unul dintre conducătorii

grupului FUFOR, acestuia i-au parvenit unele informaţii de la un ofiţer din comitetul şefilor de Stat-Major de la Pentagon. El le-a făcut publice în *International Ufo Report* voi. 16, nr. 5, pp. 10 şi 23, din octombrie 1991. Conţinutul lor mă obligă să reconsider acest comportament ciudat al unor militari americani de câţiva ani încoace. Conform informatorului său, pe care îl consideră demn de încredere:

— Există câteva baze extraterestre în lume, inclusiv în Statele Unite (nici măcar nu foloseşte condiţionalul!).

— Un proiect secret despre ozn-uri foloseşte sute de persoane sub diferite acoperiri, toate având un *clearance* foarte ridicat.

— Statele Unite au lucrat timp de mai mulţi ani cu URSS la problema OZN.

— „Vizitatorii" sunt implicaţi în răpirea unor indivizi al căror număr este în constantă creştere.

— Apare clar acum că armele noastre nu au nicio putere asupra acestor *Aliens*.

Numai că Bruce Maccabee, în 1993, a recunoscut că a colaborat de mai multe ori cu CIA! Sigur, a minimalizat rolul pe care l-a avut în colaborarea cu această agenţie, dar, după părerea mea, cu bună ştiinţă sau fără voia lui, a fost probabil folosit pentru a face publice informaţiile citate mai sus într-un scop precis. În aceste informaţii, incredibilul se amestecă cu probabilul. Este o intoxicaţie ciudată care, după părerea mea, se poate explica în modul următor:

Se poate ca militarii americani să-şi fi dat seama că ozn-urile nu sunt deloc ceea ce se crede a fi – nave extraterestre. Cu alte cuvinte, cu mult înaintea mea, ei ar fi ajuns la o altă ipoteză, şi mai traumatizantă decât ipoteza extraterestră.

În consecinţă, nu i-ar deranja deloc ca opinia extraterestră să se răspândească în rândul publicului, treptat, cu ajutorul unor acţiuni diverse, neoficiale, fireşte. Ar fi vorba de aşa-zise confidenţe „scăpate" ici şi colo şi de încurajarea unor filme cu ozn-uri, trecând prin alte forme

de influenţă.

Oricum ar fi, explicaţia acestei situaţii, care e contrară secretului asupra ozn-urilor menţinut oficial de puterea americană, este mai plauzibilă decât cea a lui Jacques Vallée (pentru a camufla proiectele unor arme secrete).

VI CONCLUZIE

Înainte de a încerca să desprindem ideile principale care vor servi la deschiderea unui drum spre ieşirea din acest adevărat labirint, cred că este necesară o recapitulare a elementelor conţinute în cele două volume.

La începutul lunii iulie 1947, o aparentă maşină zburătoare (poate chiar două) şi pretinşii ei pasagerii extratereştri au căzut în mâinile militarilor americani. În ciuda unor ambiguităţi din câteva mărturii şi a atitudinii unor investigatori, se pare că acest incident a provocat instituirea unei noi structurii de securitate în cadrul aparatului condus de guvernul Statelor Unite. În acelaşi timp, au fost întreprinse manevre de intoxicare pentru discreditarea acestui caz.

Cum nu poate să fie vorba de un accident (o supertehnologie probabil că a eliminat acest factor de multă vreme), suntem îndreptăţiţi să credem că acest incident a fost provocat cu bună ştiinţă de o inteligenţă supraumană, pornind, de exemplu, de la momeli energetice materializate.

Această acţiune, după părere mea, avea cel puţin trei scopuri:

Să convingă autorităţile americane despre originea extraterestră a „farfuriilor zburătoare”, aşa cum erau numite atunci.

Să le oblige pe aceleaşi autorităţi să nu întreprindă un război nuclear împotriva URSS-ului, ci, dimpotrivă, să încheie acorduri secrete de neagresiune cu sovieticii.

Să provoace o frenezie a supraînarmării la naţiunile industrializate, pentru ca cercetarea ştiinţifică, industria, comerţul şi economia ţărilor respective să se poată dezvolta în interesul bunei funcţionării a societăţii noastre.

În mintea celor două mari puteri, cel puţin a câtorva dintre conducătorii lor care cunoşteau incidentul descris mai sus, această supraînarmare era destinată să facă faţă unei eventuale invazii venite din spaţiu. Pentru a justifica acest arsenal înfiorător în ochii lumii întregi, războiul rece a fost întreţinut atâta timp cât a fost considerat necesar, adică aproape patruzeci de ani. În acest timp, americanii au ascuns complet tot ce era legat de ozn-uri, iar celelalte ţări au copiat atitudinea Unchiului Sam.

Paralel cu această tăcere impusă de autorităţi, diferite agenţii de securitate americane au executat diferite acţiuni pentru a incita mediile de informare şi publicul să creadă că martorii care făceau declaraţii luau ceva drept altceva.

În afara unor organisme oficiale care au contribuit (şi încă mai contribuie) în mare măsură la banalizarea observaţiiloi, au fost organizate alte operaţiuni clandestine pentru ridiculizarea cercetătorilor privaţi. Informaţii false, întâlniri apropiate de gradul trei şi patru care erau nişte chestii imaginare, poveşti suspecte, zvonuri senzaţionale, explicaţii fantastice şi mincinoase şi chiar documente falsificate au fost introduse în diferite feluri în cadrul micii lumi ufologice. De exemplu cercetători (sau aşa-zişi cercetători) cu un profil psihologic dubios, au fost influenţaţi cu bună ştiinţă sau inconştient şi înşelaţi de înscenări oarecare, pentru a-i discredita pe cei care fac cercetări serioase asupra acestor fenomene, publicul punându-i pe toţi în aceeaşi oală.

Din toate timpurile, noţiunea de entităţi superioare a prevalat în societatea omenească, prin intermediul celor cu calităţi de medium. a clarvăzătorilor, a misticilor şi a persoanelor cu un psihic accesibil experienţelor extrasenzoriale, chiar extracorporale. Când există comunicare între aceste inteligenţe şi privilegiaţii care o receptează, natura mesajului transmis este totdeauna telepatică. Aceste contacte au fost uneori realizate de nişte aparente creaturi mai mult sau mai puţin umane, care se prezintă în zilele noastre ca extratereştri, mai ales în ochii

persoanelor pe care le fac să creadă că au fost răpite temporar într-o ciudată navă aeriană sau spaţială. Dar spusele acestor entităţi nu sunt decât un lanţ de înşelătorii sistematice. Este foarte clar că e vorba de momeli ce trebuie să ascundă o cu totul altă realitate.

În cadrul aceluiaşi caz se găsesc uneori diferite epifenomene, ceea ce a arătat că această inteligenţă lucrează pe mai multe planuri şi că diferite *modus operandi* sunt puse în aplicare pentru a duce la bun sfârşit manipulările. Mutilarea vitelor, „bigfoot", poltergeist şi apariţii de toate felurile sunt fără îndoială opera aceleiaşi surse. Un caz înregistrat în Colorado, pe la mijlocul anilor şaptezeci, demonstrează acest lucru în mod incontestabil.

Era noastră modernă a produs chiar şi oameni îmbrăcaţi în negru, alt epifenomen care se consideră, în mod greşit, limitat la Statele Unite, nou şi mitic. În realitate, relatările despre oamenii în negru conţin aceleaşi caractere paradigmatice stranii ca şi alte tipuri de contact. Pe de altă parte, pe vremuri, oamenii în negru era văzuţi de anumite persoane, de cele mai multe ori crezându-se că e vorba de Diavol. În zilele noastre, ei au fost remarcaţi mai ales până pe la mijlocul anilor şaptezeci, consideraţi fie agenţi ai unui serviciu de securitate, fie extratereştri.

Apariţiile religioase reprezintă şi ele un tip de manipulare care iese din contextul extraterestru pentru a fi integrată în domeniul divin prin intermediul oamenilor care au beneficiat de aceste minuni. Două exemple ale unor apariţii de masă, care s-au derulat, una în 1968 – 1969 şi cealaltă în 1986, într-un mediu cultural total străin catolicismului şi societăţii europene, conduc la analiza care urmează:

Apariţiile de tip religios au un caracter net ecumenic şi se desfăşoară după o tehnică şi o modalitate identice altor genuri de apariţii;

Cele citate drept exemplu au stăvilit un proces de genocid care mocnea şi ameninţa să declanşeze un conflict în care riscau să se înfrunte lumea creştină şi lumea islamică.

Entităţile pot să provoace şi alte elanuri de credinţă sau de misticism şi să producă o întreagă gamă de fenomene: surse luminoase mobile pe cer, diferite apariţii bizare dintre care unele proteiforme, poltergeist, indivizi cu comportament ciudat, vizionari, profeţi atinşi de nebunie mistică etc…

Pe vremuri, strămoşii noştri afirmau că zânele răpeau copii, femei şi tineri, atât temporar cât şi definitiv. Studiind relatările de acest gen provenite din tradiţiile populare, putem descoperi paralele surprinzătoare cu răpirile de la sfârşitul secolului nostru, diferenţa constituind-o absenţa ozn-urilor şi durata inegală a anomaliei temporale. Această constatare indică cel puţin două lucruri:

Ozn-urile nu sunt indispensabile, deci nu reprezintă ceea ce se consideră a fi, fiind doar nişte imitaţii de nave aeriene sau spaţiale, momeli care să ne ducă pe un drum greşit.

Originea fenomenelor, sau mai curând a inteligenţei care le produce, s-ar putea afla într-un plan relativist delimitat la o scară de timp şi la un strat spaţial mai întinse decât ale noastre, ascultând poate de o fizică diferită de cea pe care o cunoaştem noi, dar strâns legată de Pământul nostru.

În plus, dovadă imposibil de negat a bunei credinţe din partea celor care erau capturaţi de zâne: personalitatea lor se modifica profund. În fine, faptul că relatările acestor contacte, dezbrăcate de costumaţia tradiţională datorată transmiterilor orale succesive, au un fond comun, o tramă similară, indică faptul că nu sunt întâmplătoare.

Alte mituri, Diavolul şi demonii lui au împrumutat înfăţişarea lor grotescă unei epidemii de vrăjitorie care a provocat o campanie de „cădelniţare” a lui Satan în întreaga Europă, campanie care a durat mai mult de trei secole. Entităţile răpeau vrăjitorii şi vrăjitoarele (sau îi lăsau să creadă asta), creându-le impresia că au fost transportaţi pe calea aerului, pe o mătură sau un animal oarecare, ca să fie duşi pe un câmp unde să participe la un

sabat format din ritualuri sordide.

Dar, examinarea faptelor declarate la procesele făcute de Inchiziţie, arată că era vorba de iluzii, excepţie făcând câteva cazuri rare de răpiri realizate fizic, fie pentru credibilitate, fie din alt motiv. Problema pusă de această impresionantă serie de arderi pe rug se poate traduce printr-o întrebare la care puţini istorici au încercat cu adevărat să răspundă:

Cum e posibil ca nişte oameni 90% analfabeţi, aparţinând unor culturi diferite, separaţi în spaţiu ca şi în timp de distanţe considerabile, în nişte perioade în care mijloacele de comunicare erau foarte departe de a fi ceea ce sunt acum, au putut cu toţii, fără excepţie, să aibă exact acelaşi tip de iluzie?

Nu poţi răspunde la această întrebare dacă nu ai în vedere intervenţia unui agent exterior, a unui manipulator ocult care a lucrat în consecinţă pentru a-i trimite pe toţi acei nenorociţi la o moarte sigură, după ce au îndurat cele mai cumplite torturi ale inchizitorilor!

De foarte multă vreme, entităţile care contactează fiinţele umane le-au sugerat că locuiau în zone subterane ale planetei noastre. Iniţial, Biserica situase infernul în centrul Pământului şi acolo a fost integrată toată fauna diavolească din folclor. Zânele, se spunea pe vremuri, locuiau în adâncul colinelor, iar mitul Pământului scobit pe dinăuntru s-a dezvoltat mai târziu în camerele obscure ale spiritiştilor şi teosofilor. Astfel au renăscut legendele despre Agartha şi Shambala, ultimele vestigii ale unor pretinse imperii scufundate, accesibile numai „Spiritelor” din planurile superioare. Apoi, mitul care se estompa a ajuns la un alt palier cu vizionarul Richard S. Shaver, care a situat în subsol rămăşiţele decadente, dar foarte redutabile, ale unei civilizaţii extraterestre în exil. constrânsă să emigreze încă o dată, în urmă cu milioane de ani, pentru a-şi asigura supravieţuirea. Universul lui Shaver avea să propună, cu câţiva ani mai înainte de apariţia farfuriilor zburătoare, întreaga tematică a ozn-urilor şi a mitului extraterestru. Mai târziu, poveştile cu

baze subterane pline ochi cu creaturi îngrozitoare şi periculoase aveau să prolifereze în literatura SF şi să se repercuteze în relatările unor răpiţi şi în afirmaţiile delirante ale câtorva mitomani din mişcarea *Lunatic frânge* din Statele Unite şi din alte ţări.

Nu trebuie să uităm că există câţiva specialişti în regresie hipnotică care mărturisesc că au trăit ei înşişi experienţe uimitoare, dintre care unele sunt legate (sau ar putea să fie) de răpiri. Doi dintre ei afirmă chiar că au fost răpiţi la bordul unui ozn şi acolo au fost „programaţi" să aducă la cunoştinţa publicului relatările celor care cred că au fost capturaţi de extratereştri, că au stat un timp la bordul unei nave spaţiale şi au fost duşi, care pe o altă „planetă", care într-o bază subterană.

Un iluzionist de talent

Impresia care se desprinde din toate contactele cu entităţile, indiferent de eticheta cu care se prezintă, scoate în evidenţă o voinţă profundă de a pune o amprentă, de a bulversa sensibilitatea, de a ului şi chiar de a înspăimânta victimele pe care le-a ales, poate tocmai pentru a provoca o schimbare în comportamentul lor. Apariţiile din Egipt pe care le-am citat erau cu siguranţă destinate să-i pună în gardă pe integriştii musulmani şi să stăvilească elanurile fanatismului lor, care ar fi putut să ducă la un război religios şi un genocid al copţilor ortodocşi. Fără a mai pune la socoteală riscurile unui conflict major între Occidentul creştin şi Orientul Mijlociu islamic.

Nu ştiu cu exactitate ce ar fi putut să urmărească celelalte tipuri de manipulare. Am câteva bănuieli, dar nicio dovadă. Cititorul ar putea să creadă de exemplu, că rugurile Inchiziţiei au putut folosi la facilitarea eliminării radicale a unor indivizi cu tare fizice şi psihice din toate marile naţiuni ale lumii, în zorii marilor invenţii şi ai erei industriale.

Motivele pot să fie multiple, de la cele mai nobile (ridicarea conştiinţelor şi al nivelului de viaţă al fiinţelor umane) până la cele mai josnice (exploatarea fiinţelor umane pentru nevoi diverse, spirituale sau materiale). În

ceea ce priveşte această ultimă supoziţie (care, fiţi siguri, nu va putea niciodată să fie dovedită), semnalez faptul că, cu ocazia valului belgian de ozn-uri din 1989 – 1990, în presa locală a apărut un articol despre unii cetăţeni care ar fi dispărut în împrejurări considerate neliniştitoare. Sigur, există totdeauna cei care spală puţina, cei care dispar în urma unor răfuieli, dar mai există şi alte dispariţii care nu intră în aceste categorii.

Cititorul nu trebuie să piardă din vedere că toate aceste fenomene ne înşală simţurile, alterează modul nostru de a percepe şi ne îndrumă cu bună ştiinţă pe căi false. Mesajele telepatice ale entităţilor care iau contact cu unii oameni comportă indicaţii pregnante despre caracterul insidios şi dăunător al informaţiilor date. Este cât se poate de evident că e vorba de scenarii implantate în mintea martorilor pentru ca ei să le repete celor care vor să asculte. În această privinţă, trebuie să ne amintim că entităţile pot să oculteze complet creierul persoanelor contactate, mai ales cele care cred că au fost răpite, şi să sustragă privirilor lor toate experienţele la care au fost supuse. În consecinţă, ceea ce le este permis să „vadă”, să „audă”, să „simtă” le este în mod deliberat sugerat pentru a servi interesele entităţilor, ale căror acţiuni generează exclusiv momeli.

Entităţile din cadrul întâlnirilor apropiate precum şi din alte fenomene de contact eu o aparentă formă materială, holografică sau energetică, sunt de tip proteiform. Inteligenţa care le dirijează le poate deci produce după dorinţă, probabil în funcţie de conţinutul celulelor memoriale ale martorilor, cel puţin al celor care conţin efementele ce vor determina modelările şi care decurg din credinţele şi superstiţiile lor. Proiectarea unor imagini interne (în creier), sau externe (în mediul înconjurător al martorului), ar putea să se bazeze pe sincretismul spiritual al subiecţilor supuşi experimentului şi să fie declanşat de un proces complex ţinând de o omniscienţă ale cărei baze ne vor fi totdeauna inaccesibile.

Aceste puneri în practică ar fi cu atât mai facile

pentru manipulator cu cât parc să deţină o foarte mare cunoaştere a creierului uman şi a tuturor mecanismelor electrochimice care îi asigură funcţionarea. Puteam chiar să credem că ştie perfect cum să-şi asume rolul. La fel, pare să cunoască perfect reacţiile noastre la diferiţi stimuli, astfel încât să le exploateze şi chiar să le genereze.

Rolul manipulatorului

Astfel, manipulatorul ar putea administra sănătatea mentală şi fizică a societăţilor omeneşti, posibil chiar să controleze diferitele lor progrese materiale. La timpul potrivit, când o ideologie sau o credinţă oarecare au suferit uzura timpului şi naturalul revine cu rapiditate, ea operează o regenerare în cadrul unui mediu dominant

— Oaia din frunte! – pentru ca un nou elan spiritual să poată relansa mecanismul uman care gâfâia. În acest mod au putut să fie „tratate" marile civilizaţii de altă dată, aşa cum sunt azi Statele Unite, „berbecul-şef" al turmei umane din secolul XXI şi al erei Vărsătorului. Amintiţi-vă ce spunea Charles Fort:

„Va exista un control organic, mascat de vanitatea oamenilor, lăsându-ne să credem că îndeplinim lucrurile noi înşine, susţinând instituţiile umane când e oportun ca ele să funcţioneze şi semănând confuzie şi dezordine printre protejaţii lui când au depăşit limitele de funcţionare care le fuseseră acordate..." (*Lo*/, C.H. Kendall, New York, 1931, p. 190)

Totuşi, Fort nu a emis această reflecţie pornind de la datele pe care le-am prezentat în această lucrare! Cu toate acestea, el bănuise o astfel de eventualitate sprijinindu-se pe alte tipuri de anomalii excluzând total contactele.

În această privinţă, unii cercetători cred că manipulatorul este şi un experimentator, care ne supune unor încercări de naturi diferite, incluzând maladii şi calamităţi de tot felul, indivizii cei mai slabi dispărând ca să lase locul celor mai rezistenţi, atât pentru salvarea calităţilor proprii raselor cât şi pentru un echilibru demografic. Nu există nimic care să poată demonstra validitatea acestei ipoteze, dar cei care o propun pretind

că niciodată nu s-a putut stabili de ce unii viruşi apar brusc, deşi mai înainte erau total inexistenţi.

În ceea ce priveşte acţiunile pe care manipulatorul le poate exercita asupra populaţiilor, dacă operează modificări ale psihicului nostru, el poate astfel să modeleze unele orientări, şi în consecinţă poate să prevadă viitorul omenirii într-o anumită măsură. Totuşi, numeroşi factori de influenţă proprii idiosincraziei unor subiecţi cu personalitate dominantă, sau unor conştiinţe colective ale unor grupuri sociale turbulente şi radicale, pot să-l facă pe manipulator să corecteze unele direcţii considerate periculoase pentru echilibrul societăţilor noastre.

Fenomenele egiptene pe care le-am citat ţin de o astfel de corecţie, şi, pornind de aici, ne putem întreba dacă nu cumva indivizi cu mari responsabilităţi în ţările lor (oameni politici, şefi militari etc.), în anumite cazuri precise, au putut să fie trataţi individual ca să facă sau să nu facă ceva care era potrivnic ţelurilor misterioase ale manipulatorului. La nivelul marilor mistici, şi a câtorva personaje biblice, se poate crede că unii dintre ei au fost sau au putut fi manipulaţi. Unii cercetători se sprijină pe Biblie ca să apere această opinie, dar nici în acest caz nu se pot aduce dovezi categorice.

La ora actuală, manipulatorul parc ocupat să modifice de o jumătate de secol conştiinţa colectivă a ţărilor industrializate în general şi cea a poporului american în special, pentru că Statele Unite domină Pământul. Nu afirm nimic, doar am în vedere o posibilitate. Evenimentele extraordinare care au avut loc în ţările din Est la sfârşitul anilor optzeci ar putea să fie una din consecinţele acestei fantastice manipulări. Bineînţeles, ca de obicei, nicio dovadă nu poate fi indicată pentru susţinerea unei astfel de supoziţii.

Dacă pornim de la principiul că manipulatorul exercită o ascendenţă – un control – asupra societăţilor omeneşti, indiferent de natura lui, şi asta din zorii civilizaţiei, putem crede, asemenea anumitor cercetători angajaţi, că a putut să ne provoace credinţele, superstiţiile

şi religiile.

Unii merg şi mai departe. Ei spun că manipulatorul este propriul nostru creator, căci, zic ei, scara evoluţiei umane are o verigă lipsă între *homo erectus* şi *homo sapiens*. De fapt, ei afirmă că acest creator ar fi provocat o manipulare genetică asupra lui *homo erectus* ca să facă din el *homo sapiens*, şi, în consecinţă, n-ar exista verigă lipsă care să poată fi descoperită. Intrăm aici în speculaţii care permit, celor care le emit, să dea anumitor pasaje din Geneză o interpretare care nu este cea a specialiştilor exegezei.

În plus, dacă manipulatorul este el însuşi proteiform, sau dacă răspândeşte o energie modulabilă după dorinţă, şi nu se arată niciodată aşa cum este cu adevărat (presupunând că natura lui depinde de un fizic accesibil percepţiei noastre vizuale), nu ne va fi niciodată posibil să-l identificăm. Cu atât mai mult cu cât, dacă se alege cu vreun profit din dominaţia lui asupra omenirii, spiritual sau material, nu are niciun interes să se arate, căci din acel moment ar introduce un factor care ar risca să-i tulbure acţiunea şi să falsifice complet rezultatele pe care încearcă să le obţină. Deci are numai de câştigat continuând să ne amăgească.

Aşa cum noi nu vom fi niciodată în măsură să discernem adevăratele lui motivaţii, indiferent de metodele aplicate. E ca şi cum albinele ar încerca să determine natura apicultorului şi să înţeleagă sensul activităţilor sale în jurul stupului, presupunând că pot încerca să stabilească dacă există o relaţie de tip cauză-cfect între prezenţa lui şi dispariţia „misterioasă” a mierii lor. Exemplul e prost ales, căci albinele apicultorilor sunt „programate” să-şi îndeplinească sarcina proprie conform unui ciclu axat pe anotimpuri. În consecinţă, chiar dacă ar avea o capacitate de a raţiona capabilă să le facă să-şi pună o astfel de întrebare, aceasta nici măcar nu le-ar trece prin minte. E posibil, pretind unii cercetători, ca ciclurile umane să depindă şi ele de un alt gen de apicultor, şi că nu vom putea niciodată să ştim cu

certitudine ce fel de miere îi furnizăm…

Se pare că manipulatorul este dezinteresat de unele calamităţi (războaie convenţionale, foamete, maladii endemice), poate tocmai pentru că ele participă indirect la menţinerea unei forme precare de echilibru demografic. De fapt, pare că e interesat mai ales de menţinerea unei armonii psihice în cadrul societăţilor umane, conform propriilor sale criterii, şi nu-i pasă de fericirea sau de nenorocirea oamenilor, din moment ce acestea nu perturbă buna desfăşurare a operaţiunilor pe care le dirijează.

Dacă dăm crezare tradiţiilor populare referitoare la răpirile unor oameni de către zâne şi eliberarea lor cu o anomalie temporală putând să ajungă la câteva zeci de ani, originea manipulatorului s-ar putea situa într-un univers spaţio-temporal limitat al planetei noastre. Activitatea lui mai mult decât seculară tinde să se îndepărteze de clasica ipoteză extraterestră, fără a o înlătura definitiv totuşi, căci unii cercetători consideră că manipulatorul ar fi putut să treacă din lumea lui de origine, situată la o depărtare de câteva mii de ani ca să se instaleze într-o dimensiune planetară inaccesibilă fizicii noastre şi să ne exploateze într-un fel sau altul.

De subliniat că, faptul că se manifestă numai în funcţie de psihicul nostru, tinde să confere manipulatorului o natură nesomatică, mai curând energetică şi/sau duidică, şi/sau spirituală, cu manipulări de fiinţe şi obiecte în împrejurări excepţionale, ca în cazul Roswcil din iulie 1947, după părerea mea, bineînţeles.

Lei *alegere*

Fiecare cititor poate să-şi găsească propria soluţie, cea care se potriveşte cel mai bine cu concepţiile sale, din datele acumulate de vânătorii de mistere (ozn-uri şi altele), folclorişti şi istorici (pentru miturile vechi, folclor şi relatări ale tradiţiilor populare).

foupă părerea doctorului Richard Haines, se poate decela material pentru susţinerea a treizeci şi şapte de ipoteze diferite, toate referitoare la o inteligenţă străină de societatea noastră. Prin urmare, avem de unde alege! într-

adevăr, marea forţă a manipulatorului constă în capacitatea pe care o are de a ne sugera tot felul de explicaţii prin extraordinara panoplie de camuflaje pe care o are la dispoziţie.

Voi propune aici cele cinci mari segmente în care se înserează cele treizeci şi şapte de ipoteze ale lui Haines, variantele principalelor teme care se află deseori la originea disputelor ce divizează mica lume ufologică.

Cel care crede în Dumnezeu poate să considere ozn-urile drept un semn prevestitor al întoarcerii lui Cristos anunţată de Sfânta Scriptură. Betty Andrcasson-Luca, răpită, a fost prezentată unei entităţi de esenţă divină care i-a spus: „Pun o profeţie în creierul tău, pe care o vei face în numele meu la timpul potrivit”.

Reverendul Barry Downing, pastor care se interesează de ozn-uri. e convins că Dumnezeu supervizează ozn-urile, care îi transportă mesagerii. Pe de altă parte, el consideră că frica, chiar teroarea, provocate de contactul cu supratereştrii este voită şi necesară, căci trebuie să considerăm aceste acţiuni ca pe nişte încercări propuse oamenilor pentru a le căli rezistenţa psihică şi a-i face să dobândească o maturitate spirituală indispensabilă dacă vor să progreseze în cunoaşterea universului. Pe scurt, el emite ideea că aspectele negative, traumatizante şi cu aparenţă malefică au o finalitate benefică pentru omenire, într-un termen mai mult sau mai puţin lung.

Cel care este obsedat de Diavol poate considera că toate aceste fenomene sunt de esenţă satanică, căci uncie degajă incontestabil un miros de pucioasă! Cu atât mai mult cu cât Diavolul, după cum spune Biserica, se poate transforma după dorinţă şi lua toate înfăţişările voite atunci când se arată oamenilor. Dar, va spune un avocat… al Diavolului, dacă Diavolul are această capacitate, Dumnezeu şi îngerii o au şi ei, şi pot chiar să facă lucrurile şi mai şi pentru că îi sunt superiori!

Cercetătorul John White (printre alţii) este convins că ozn-urile şi „extratereştrii” constituie râul personificat şi că Satan conduce balul! Partea proastă e că Diavolul este o

abstracţie folosită de iudaism şi împrumutată de creştinătatea care a făcut din ea fiinţă vie ca să-şi sperie credulele oiţe rătjcite, ecleziaştii străduindu-se din plin să întreţină şi să dezvolte acest mit. Tot aşa, demonii (susţinătorii lui Satan) sunt o deformare a daimonilor din mitologia greacă, genii bune şi rele. Biserica le-a suprimat bunătatea şi a făcut din ei nişte entităţi numai ale răului. De fapt, această ipoteză este consecutivă unei stări sufleteşti rezultând dintr-o învăţătură religioasă care a lăsat o amprentă profundă în subconştientul celui care o susţine, unde teama de Diavol e latentă şi acţionează ca stimul asupra conştientului.

Cel care e partizan al ipotezei extraterestre probabil că e deosebit de copleşit de materialul avut le dispoziţie. Poate să găsească chiar şi în Biblie, unde figurează indicaţii ce îi vor întări părerile. De exemplu în Geneză (VI, 2 – 4) există o noţiune de literogamie: „Fiii lui Dumnezeu (*Elohim*) au văzut că fetele oamenilor erau frumoase; şi din toate şi-au luat de neveste pe acelca pe care le-au ales. (…) Acestea au născut giganţii (*Nephilim*). Ei sunt eroii din vechime”.

Acest citat biblic, ca şi altele câteva, este deseori folosit de cei care susţin ipoteza vechilor astronauţi, al căror lider actual este Zecharia Sitchin, deşi acest erudit are mai curând tendinţa să interpreteze clemente de ordin arheologic pentru a pretinde sosirea pe pământ. În urmă cu 500.000 de ani, a unor călători de pe o planetă pe care o situează în propriul nostru sistem solar! Ceea ce, bineînţeles, aruncă suspiciunea asupra unor lucrări care merită totuşi o anumită atenţie.

Şi în mitologia greacă se pot găsi câteva exemple de literogamie precum şi de gigantomahie, giganţii grecilor putând fi asociaţi cu acei Nephilim ai evreilor, bastarzi ai Elohimilor, cei concepuţi cu nişte simple muritoare. În consecinţă, giganţii ar fi descendenţii vechilor astronauţi care ar fi vrut să lupte pentru independenţa lor şi alungarea invadatorilor!

Şi în acest caz se poate crede că vechii astronauţi au

amenajat baze subterane dacă se consideră întocmai unele relatări ale unor femei răpite şi dăm crezarc zvonurilor pesimiste care vin din partea unor personaje dubioase. Dar nu au niciun fundament.

Cel care e convins că Pământul e o fiinţă vie având o formă de conştiinţă, sau „sisteme de apărare inteligente" funcţionând ca nişte termostate, un fel de regulatoare de viaţă, şi dispunând de puteri pe măsura sa, poate să găsească un număr mare de argumente în dosarele ufologice, capabile să-i întărească opinia. Sferele de energic (sau ozn-uri) care par să ţâşnească din sol sau să intre în el, habitaturile subterane ale zânelor, mitul Pământului gol pe dinăuntru etc. sunt clemente care pot să susţină o astfel de ipoteză.

Dintre autorii care susţin această ipoteză, cel mai convingător este James Lovelock.

„Creierul" planetei noastre situându-se în mod logic în măruntaiele acesteia, unii cercetători au făcut asocierea cu tot ce are legătură cu activităţile prodigioase subterane, sau pretinse ca atare, care au fost relatate în literatura ufologică sau folclorică. Bineînţeles, această ipoteză are şi variante, uneori foarte pitoreşti, în care copacii, monoliţii şi chiar norii sunt consideraţi nişte „agenţi" nebănuiţi ai conştiinţei planetare, având sarcina să „supravegheze" activităţile societăţii omeneşti şi să „controleze" uneltirile ei turbulente.

Cel care consideră că ozn-urile şi toate celelalte fenomene conexe neexplicate sunt provocate de „spiritele superioare" imateriale, care evoluează în alte planuri nefizice, sau în alte universuri paralele, poate să găsească destule argumente. Mai ales în relatările unor răpiţi. Dar variantele care se pot integra în acest câmp de ipoteze sunt atât de diversificate încât este imposibil să le stabileşti exact numărul. Pentru a simplifica lucrurile, voi spune că se pot subdiviza în patru grupe foarte distincte, şi anume:

Elementale sau spirite ale naturii.

Suflete dezîntrupate din lumea de dincolo.

Inteligenţe din viitor.

Conştiinţe cosmice.

Mesajele primite de cei care practică spiritismul (mesaje telepatice sau scriere automată) sunt un amestec de minciuni înveşmântate cu abilitate în reflecţii şi consideraţii care se vor filozofico-religioase, care sunt numai o aparenţă. Iar mesajele Fecioarei Maria, să nu le fie cu supărare teologilor, intră şi ele tot în aceeaşi categorie.

La sfârşit

Să nu uităm că indiferent de timp şi loc, şi în ciuda formelor sub care s-a manifestat manipulatorul, comunicaţiile telepatice au prevalat totdeauna. Schimburile verbale pretinse de unii contactaţi sunt fie o telepatic prost interpretată, fie o impresie total falsă prin absenţa noţiunii de telepatie din conceptele persoanelor respective.

O altă constatare interesantă: descrierile de nori, de ceaţă, de aburi, cu comportament considerat ciudat, ar putea folosi drept „camuflaj" apariţiilor, sau drept suport unui *modus operandi* pentru diferite tipuri de momeli, precum răpirile practicate pe vremuri de zâne sau de Diavol şi demoni săi.

Ne putem imagina şi o energie inteligentă proteiformă putând să acţioneze prin sciziparitate, părţile separate acţionând sub autoritatea unei conştiinţe colective. Ceea ce ar putea să explice uşurinţa cu care manipulatorul accede la celulele memoriei din creier şi poate anihila voinţa proprietarului.

Manipulatorul ar fi el însuşi de natură fluidică, imperceptibilă în atmosfera noastră. Dimpotrivă, atunci când realizează o manipulare oarecare, ar fi obligat să ia o înfăţişare perceptibilă ochiului omenesc, cel puţin a unui fluid gazos. Doar dacă nu cumva şi asta este tot o înşelătorie care să ne împingă pe un drum greşit.

Unii se gândesc la un manipulator care ar fi un fel de „prădător" al omului, o entitate parazitară care ar lua ce i-ar fi necesar ca să-şi susţină existenţa din impulsurile şi

emoţiile noastre cele mai puternice, întrucât natura lui ar fi ne-fizică. Asta ar explica încercarea de înspăimântare şi de traumatizare a persoanelor pe care le alege. Asta putând să justifice şi momelile diferite în funcţie de culturi şi de epoci, făcându-ne să înţelegem mai bine interesul aparentelor entităţi faţă de sexualitatea omului, producătoare de emoţii intense. Să ne amintim că sabaturile vrăjitoarelor erau dominate de tot felul de fantasme sexuale, iar relatările răpiţilor moderni fac deseori aluzie la manipulări sexuale diverse.

Aş vrea să semnalez faptul că, prin anii douăzeci, George Ivanovici Gurdjieff, celebrul magician de origine rusă, pretindea că oamenii au sarcina de a produce impulsuri şi emoţii care „alimentează" entităţi selenare, ceea ce ar explica:

aceeaşi faţă pe care ne-o arată totdeauna satelitul nostru;

preponderenţa unor fenomene în zilele cu lună plină!

Părerile acestui magician, oricât ar părea de ciudate, sprijină tezele celor care pretind că astronomii noştri au observat activităţi stranii pe Lună, de când s-au putut construi telescoape destul de puternice pentru a se putea face astfel de constatări[15].

Alt element important care trebuie neapărat reţinut: fenomenele produse sunt bipolare şi comportă deci elemente pozitive şi negative, chiar dacă mintea omului are tendinţa să acorde elementelor negative o importanţă mai mare decât o au în realitate. În plus, ele sunt la fel de vechi ca primele civilizaţii, cel puţin dacă. dăm crezare tradiţiilor precum şi celui mai vechi folclor religios. Chiar şi mitologiile cele mai vechi amintesc de ele.

Manipulatorul ne face să credem în zilele noastre că e de origine extraterestră, dar înainte de a ajunge aici, a apelat la o întreagă panoplie de alte momeli: zei, demoni, zâne, îngeri, Fecioara Maria, fantome etc. Iată un motiv

15 Vezi următoarea apariţie din colecţia UFO, Fulgere pe Lună de Luc Burgin (n.ed.).

r

suficient de a spune că ideea că ar putea fi vorba de nişte creaturi oribile venite din spaţiu ca să ne invadeze, să ne supună, chiar să ne elimine, este la fel de ridicolă precum afirmaţia că papa e ateu.

Nu putem respinge nici teza care spune că manipulatorul se află la originea miturilor, a credinţelor şi superstiţiilor noastre. Ideea unei ameninţări care planează în cazul fiecărui contact, a unei pedepse teribile care ar putea ameninţa viaţa martorilor, poate să constituie o frână insuflată psihicului lor pentru a tempera o tendinţă naturală spre violenţă şi autodistrugere. Schimbarea comportamentului răpiţilor moderni, dar şi a răpiţilor din vechime, ne indică faptul că manipulatorul lucrează cu eficacitate şi ştie perfect ce face.

În acest caz ar exista stimuli proprii societăţii, de naturi diferite, pentru încetinirea sau accelerarea unor procese, şi pentru suprimarea sau generarea altora, pentru a se putea crea conjuncturi şi facilita reînnoirea continuă a structurilor noastre mentale, deci sociale. Unii indivizi care corespund unor criterii precise ar fi aleşi şi „trataţi” în consecinţă pentru a-i influenţa pe ceilalţi, operaţiunea putând să se întindă pe o durată de câteva generaţii.

Să mergem şi mai departe.

S-ar putea ca unele situaţii conflictuale, chiar războaie, să fie provocate de manipulator. Nu vom fi niciodată în măsură să dovedim o astfel de eventualitate, dar ea poate fi avută în vedere în perspectiva unor „războaie necesare”. Distrugerea controlată este uneori un pasaj obligatoriu pentru ca să apară descoperiri şi idei geniale, provocate de voinţa de reconstrucţie. De ce Germania şi Japonia, care au produs războiul cel mai ucigaş din toate timpurile, şi care au fost înfrânte, sunt azi două dintre puterile comerciale cele mai înfloritoare de pe glob, cu o sănătate economică aproape superioară celei a învingătorilor?

Paragraful de mai sus a fost scris pentru ca cititorul să înţeleagă mai bine că acele contacte aparent negative sau frustrante la nivelul indivizilor, ar putea avea o

finalitate benefică la nivel colectiv pe termen mediu sau lung.

Dacă manipulatorul este interesat de perenitatea societăţii omeneşti, precum şi de evoluţia ei spirituală şi materială, atunci manipulările trebuie să se efectueze la toate nivele, în special la cel al credinţelor religioase şi ideologiilor dominante.

În zilele noastre, de exemplu, odată cu pierderea importantă a influenţei gândirii creştine şi prăbuşirea comunismului, se naşte o nouă speranţă, încet dar sigur, căci Omul are o nevoie constantă de ideal, de un suport mai mult sau mai puţin mitic, de o speranţă oarecare de mântuire. Acest factor este indispensabil pentru echilibrul raţiunii sale, deci pentru evoluţia sa spirituală care este catalizatorul înfloririi sale morale şi materiale.

Fără această aspiraţie, s-ar îndrepta spre dispariţie. Astfel, în contactele moderne, mai ales în cazul întâlnirilor de gradul patru, specialiştii au observat la entităţi preocupări de ordin ecologic, şi asta de la începutul anilor şaptezeci. Cazul doamnei Judy Doraty, prezentat în *OZN-Dosar secret*, care a avut loc la începutul anului 1973, este concludent în această privinţă, şi aş putea să citez şi altele.

Or, problemele de poluare (aerul viciat al marilor oraşe, mările transformate în depozitul de gunoaie al cargoboturilor, deşeurile a căror fermentare distruge flora şi fauna, accidentele centralelor nucleare etc.) au provocat reacţii şi mişcări care apără mediul înconjurător şi militează pentru protecţia sistematică a naturii.

În acelaşi timp, apar curente naţionaliste, deşi opţiunea ecologică se doreşte internaţionalistă. Găsim aici dualismul indispensabil echilibrului societăţii noastre, care nu poate funcţiona decât pe baze mandeene, sau dacă preferaţi, maniheene. Fără confruntarea dintre bine şi rău şi a conceptelor diametral opuse, ar exista stagnare, regres şi poate extincţie, mai ales în cazul marilor ţări industrializate. Când vechilor ideologii le-a trecut timpul, se conturează noi modele de gândire, gata să ducă ştafeta mai departe.

Nu e nevoie să fii profet pentru a întrezări natura forţelor care se vor confrunta în secolul XXI pentru exercitarea puterii în cadrul marilor naţiuni de mâine: mondialismul se va lupta cu naţionalismul. Să ne gândim la rezultatul alegerilor regionale din 1992 din Franţa, şi mai înainte la cele din Belgia, două ţări unde, în mod ciudat, a fost semnalat un alt val de fenomene aeriene neidentificate la 5 noiembrie 1990 (în prima), un val de ozn-uri între 1989 şi 1990 (în a doua). Să fie doar o simplă coincidenţă?[16].

În această privinţă, unii cercetători presupun că manipulatorul ar folosi grupuri de oameni pentru a experimenta sisteme ideologice şi religioase. Cu alte cuvinte, societăţile noastre ar fi pe post de cobai!

Toate manipulările supraumane se fac asupra creierului uman prin intermediul momelilor. Iată de ce, ceea ce am fost făcuţi să credem – de-a lungul timpului – despre natura entităţilor care au intrat în contact cu oamenii este în mod automat iluzoriu.

Manipulatorul nu este nici Dumnezeu, nici Diavol, nici extraterestru, nici altceva din ceea ce ne arată prin aceste apariţii, sau din ceea ce ne sugerează prin mesajele lui telepatice. Pentru că poate să se dea drept oricine şi orice, natura lui reală nu ne va fi niciodată accesibilă, chiar dacă cititorul poate să presupună că este foarte probabil mai curând de esenţă spirituală decât materială. El (cititorul) să nu se încreadă totuşi în aparenţele sugerate de credinţa lui că poate să citească printre rânduri în anumite relatări: manipulatorul este un artist fără pereche capabil să ne falsifice complet impresiile.

Ce tribut plătim în schimbul acestui „control ocult”? Nu am niciun răpus la această întrebare. În schimb, singurele constatări pe baza cărora l-am putea formula sunt următoarele:

Ceva sau cineva, aparent străin de lumea noastră, deţinând mijloace care depăşesc puterea noastră de

16 Ce să mai zicem dc progresul fantastic al ecologiştilor la legislativele din 1993 din Franţa! (n.a).

înţelegere, acţionează pentru a influenţa cursul evoluţiei societăţii omeneşti, prin intermediul unor momeli psihice şi fizice incluzând proiecţii tridimensionale ale unor fenomene care variază în funcţie de loc şi epocă. Această inteligenţă se sprijină pe credinţele şi speranţele noastre pentru a se exprima, aşa cum pe vremuri s-a servit de superstiţiile şi de fantasmele noastre.

În privinţa unor explicaţii verosimile pentru a justifica acest interes faţă de societatea umană, nu putem avansa decât presupuneri. Ea pare să producă stimuli la nivelul întregii societăţi şi să administreze evoluţia noastră având grijă să se menţină un echilibru al sistemelor ideologice de gândire şi al credinţelor religioase, chiar dacă pentru asta trebuie să provoace stări conflictuale, scopul justificând mijloacele. Pentru asta ea induce sistematic dualisme, injectând elemente negative şi pozitive, suflând aer cald şi aer rece, arătându-ne băţul sau zăhărelul!

Natura şi originea acestei inteligenţe rămân total străine înţelegerii noastre, ca şi scopurile finale pe care le urmăreşte. Diferiţi cercetătoriau propus ipoteze variate, când credibile, când fantastice, dar niciunul nu a adus dovezi categorice.

Cititorul optimist va trebui să se tempereze şi să nu piardă din vedere preţul pe care îl putem plăti în schimbul dreptului nostru la existenţă şi progres.

Cititorul pesimist se va putea consola spunându-şi că, la urma urmelor, în ciuda nedreptăţilor şi calamităţilor, manipulatorul necunoscut este poate garanţia vieţilor noastre, ceea ce-i va permite să păstreze un spirit pragmatic şi filosofic.

Indiferent de răspunsul pentru care va opta cititorul, în funcţie de dosarul pe care i l-am propus în această lucrare, să fie convins de un lucru fundamental: o putere supraumană controlează omenirea, iar aceasta din urmă, din păcate, nu este stăpână pe destinul ei.

ARHIVA UFO
TERMINATOR

În *Terminator 2*, încăierarea centrală explodează în birourile unei instituţii de informatică. Robotul gânditor Schwarzenegger se înfruntă cu un android din metal lichid. Un inginer inventează un cip revoluţionar, un supercomputer se revoltă împotriva oamenilor şi declanşează apocalipsa atomică. Delir sau anticipaţie?

L-am invitat pe Pierre Levy să ne spună ce pare deja posibil din această ficţiune.

Filosof şi cercetător totodată, Pierre Levy este autorul a trei lucrări despre informatică şi inteligenţa artificială: *La Machine Univers*, *Les Technologies de l'intelligence*, *L'ideographie dynamique*. împreună cu alţi ingineri europeni, a format Neurope Lab, care, în cercetările lui asupra noilor limbaje informatice, construieşte o paralelă între artă şi ştiinţă.

Pierre Levy a luat o foaie şi a desenat paradoxul temporal din film.

— E o logică circulară, explică el. Fiul îşi inventează tatăl spiritual în 2029 şi acţionează apoi astfel încât să-l suprime pe acest tată pe care şi l-a creat, pentru a evita războiul cu maşinile. Terminator nu poate deci să existe. Într-un sens, e absurd.

De treizeci de ani, cercetătorii în IA – inteligenţă artificială – au prezis un viitor de-a dreptul extraordinar. Azi, chiar şi cei mai entuziaşti, precum Marvin Minsky, părintele fondator al ciberneticii americane, nu prevăd niciun viitor maşinilor gânditoare.

— Fiecare invenţie, precizează Levy deschide mari perspective şi blochează alte căi. Nu se cunosc limitele maşinilor. Progresăm prin bifurcaţii inedite. Nimeni nu poate să facă previziuni. Singurul lucru care se poate spune, chiar pornind de la o ficţiune precum *Terminator 2*, este doar ceea ce poate fi avut în vedere numai pentru mâine în stadiul actual al cunoştinţelor noastre.

Vom încerca, împreună cu Pierre Levy, să analizăm unsprezece extrase din filmul lui James Cameron.

UN ROBOT ACOPERIT CU PIELE.
UN HIBRID OM-MASINĂ

9

TERMINATOR: *Sunt ceea ce se numeşte un organism cibernetic, un schelet de metal sub o piele normală.*

— Nu cred că se poate, pur şi simplu prin imitaţie, substitui un om cu o maşină, spune Pierre Levy. La NASA, sau în altă parte, nimeni nu mai încearcă să conceapă roboţi bipezi. Nu numai că nu există piaţă de desfacere pentru ei, dar acest fel de aparate n-ar fi practice. Şenilele sau rotilele, adaptate la cele mai dure terenuri, reprezintă moduri de locomoţie multifuncţionale. Terminator trebuie înţeles altfel. Ca şi noi, el are un schelet. Ne asemănăm. Şi el, robotul, este cel mai bun tată al puştiului. Ca şi cum Terminator ne-ar sune: *Hibridul om-maşină există deja*! Numai că nu-l vedem, căci prea suntem obişnuiţi să raţionăm separând totul: omul de tehnică, inteligenţa umană de ustensilele ei şi de lumea în care se înscrie. Uitaţi-vă la mine! Am ochelari, tălpi ortopedice, dinţi falşi, plombe. Aş fi putut să am şi un rinichi grefat. Mai mult decât atât, chiar şi cu mâinile goale şi fără să mă mişc, gândesc prin scrieri, metode, rigle, compase, tabele, antinomii logice, numărători algoritmice, moduri de reprezentare sau de vizualizare, şi acum moduri informatice, reţele, diagrame de computer. Tehnica formează inteligenţa mea, se înscrie profund în capul meu! Şi această mişcare de hibridare om-maşină se accelerează. Oamenii care obişnuiesc să folosească un computer deja nu mai sunt oamenii secolului al XIX-lea. copiii scrisului. Aşa cum literaţii din Renaştere nu mai aveau nicio legătură cu oamenii din neolitic! Inteligenţa evoluează odată cu tehnicile!

În primele două cărţi pe care le-a scris, *Les Technologies de Ţinteuigence* şi *La Machine Univers*, Levy arată cum, din ce în ce mai mult, percepem lumea, concepem relaţia socială, viul şi procesul gândirii printr-o grilă informatică.

Ultima sa carte descrie cercetările făcut la Neurope Lab, despre *ideografia dinamică*, un nou limbaj a cărui concepţie porneşte de la imagini sintetice animate. O cârjă

în plus pentru inteligenţa noastră, pentru a ne asuma hibridarea şi a face din copiii noştri nişte adevăraţi Terminatori, dar umani. Ideografia dinamică deschide calea unei imaginaţii artificiale, datorită simulării informatice.

— De vreo douăzeci de ani, ştiinţele se folosesc din ce în ce mai mult de modelare şi de simulare pe computer. Ansamblul lui Mandelbrot, chiar toată teoria haosului, n-ar fi apărut fără simularea care permite să se măsoare, să se zărească şi să se imagineze inimaginabilul. Mintea noastră nu poate să sesizeze decât şase-şapte obiecte odată. Aceste sisteme de imaginare artificială permit construirea de modele mentale cu dimensiuni nelimitate. Asta este adevărata revoluţia IA: inteligenţa umană este deja artificială.

UN ROBOT DIN METAL *LICHID*

TERMINATOR: *El e un T1.000, prototipul cel mai recent. E fabricat din polialiaj mimetic*.

— Există ceea ce numim aliaje cu memoria formei, spune Levy, precum nitinolul. Când îl încălzeşti, se deformează. Răcit la temperatura lui iniţială, îşi recapătă forma de la început. Dar, fireşte, încă nu suntem pregătiţi să fabricăm un robot T 1.000. Acestea fiind zise, filmul reia principiul acestui aliaj: robotul e distrus prin frig provocat de azotul lichid, apoi se reconstituie încălzindu-se. La sfârşit dispare într-o groapă de acid în fuziune. Singurul său punct slab: temperatura. E bine imaginat.

POATE *SĂ VADĂ UN ROBOT*?

TERMINATOR vede siluete decupate cu laserul, pe un fond roşu, între coloane de cifre şi beculeţe care pâlpâie. Vocea computerului: *Scaner nivel 484. Nivel bun de toleranţă pentru măsurători*.

— Absurd, spune Pierre Levy. Un robot nu vede, pentru că nu are ochi. Recunoaşte forme, ceea ce nu e acelaşi lucru.

Analizează o fotografie, o imagine şi încearcă s-o compare cu formele pe care le are în memorie. Este deci ceva sută la sută mecanic, care descompune datele, apoi le

recompune în funcţie de memorie. in extremis, asta s-ar putea face cu roţi dinţate. Unde e aici vederea? Imaginea pe care o arată filmul, este ceea ce am vedea noi pe un ecran de control. Dacă reuşeşte să recompună bine datele, va putea să acţioneze: să spună ce a văzut, să apuce un măr de pe masă. Asta este recunoaşterea formelor. Există roboţi, folosiţi pe scară mare în industrie, care pot studia o piesă, un produs, reperând eventualele imperfecţiuni şi semnalându-le şefului de atelier. Dar nu sunt în stare să sesizeze decât un număr redus de forme. Ar putea să recunoască o piramidă, din toate unghiurile sau văzută de sus, pentru că este o formă geometrică simplă, dar nu poate să recunoască un câine din spate, aşa cum face un copilaş. În schimb, un robot, poate să recunoască forme „tulburate": o foaie dreptunghiulară pe care s-a pus o pâine lungă. Chiar dacă foaia nu este cu totul dreptunghiulară, din cauza deformării provocate de pâine, forma ei va intra în modelul de forme dreptunghiulare şi robotul o va recunoaşte.

ROBOŢI DOCTORI

TERMINATOR: *Am fişe foarte detaliate despre anatomia umană (...). Niciun os rupt. Pune mâna aici. Presiunea ar trebui să oprească sângerarea.*

— Există programe, cum e Mycin, care elaborează diagnostice, dar nu se poate fabrica un robot chirurg total autonom. În schimb, se pot foarte bine concepe nişte sisteme experte capabile să ghideze un chirurg în timpul unei operaţii, sau un mecanic care repară un motor. Sistemele experte sunt chestiile cele mai eficace pe care le-a produs inteligenţa artificială. Dar, şi insist asupra acestui lucru, nu este deloc vorba de simulări ale inteligenţei umane. Sunt nişte interfeţe foarte practice de dialog cu maşina, nişte „şoricei" de Mac foarte elaboraţi, un fel de cărţi interactive. Competenţele unui specialist, într-un domeniu precis, sunt traduse şi reformulate în reguli logice, uşor de transmis. Sistemul expert conferă mai multă competenţă nespecialistului, îi ajută pe novici. Un medic generalist, de exemplu, se poate ajuta cu un

sistem expert, creat de un dermatolog. Dar dermatologul, cu ştiinţa sa intuitivă şi cu capacitatea de a răspunde la situaţii necunoscute, rămâne de neînlocuit.

APĂRAREA UNEI ŢĂRI ÎNCREDINŢATĂ UNUI COMPUTER

TERMINATOR: *Toate bombardierele sunt echipate cu computere Cyberdine, care evită mâna omului. S-a votat finanţarea sistemului Skynet care va fi instalat la 4 august 1997. Deciziile umane sunt eliminate din apărarea strategică.*

— Din punct de vedere tehnic, e posibil. S-ar putea încredinţa azi unui supercomputer apărarea unei ţări. Proiectul american SDI (*Strategic Defense Initiative* – Iniţiativa de Apărare Strategică), Războiul Stelelor, nu e departe de aşa ceva. Ideea este să câştigi în viteză şi de a lăsa maximum de iniţiativă maşinilor. Am citit articolul unui informatician american care îşi explica opoziţia faţă de SDI. El argumenta prin lungimea enormă a programelor şi numărul incalculabil de conexiuni. Nu e cu putinţă să se garanteze că nu va exista niciodată o eroare de programare! Ar fi o adevărată nebunie să renunţăm la aceste decizii, ca în film. Din motive morale – abdicarea omului – şi tehnice, pentru că ar fi de ajuns o eroare de programare ca să declanşeze apocalipsul.

Cercetători precum Seymour Papert, merg mai departe, reflectând asupra raporturilor dintre om şi aceste unelte „inteligente”. Niciun teoretician nu a dovedit în mod categoric ce pot cu adevărat să facă. Poate maşinile vor încerca într-o zi să cucerească puterea, precum HAL din *2001 Odiseea Spaţială*, luând oamenilor controlul final al navei! Dar o astfel de lovitură de stat nu va avea loc niciodată fără complicitatea altor oameni. Viitorul nostru informatic, „orwelliari sau „falansterian”, depinde de deciziile noastre, de alegerile noastre etice şi politice.

— Astăzi, continuă Levy, programul SDI a fost abandonat. Dar i-am văzut consecinţele în războiul din Golf. Căci era vorba de un sistem modular compus din subsisteme de arme care au fost folosite în Golf, precum

bombardiere pilotate efectiv de computere. Cercetarea continuă în direcţia câştigului de viteză.

UN COMPUTER GATA LA ORICE
PENTRU A SUPRAVIEŢUI
t

TliRMINATOR: *Skynet devine autonom la 29 august, la 22: 14 dimineaţa, ora orientală. Cuprinşi de panică, oamenii încearcă să oprească vanele dinspre est. Skynet le răspunde şi îşi lansează rachetele împotriva ţintelor din Rusia.*

— La ora actuală, nu văd cum un sistem informatic ar putea să devină autonom şi să-şi definească singur propriile lui proiecte. Doar dacă ar fi dotat cu un fel de metaprogram de supravieţuire care i-ar comanda ca, în orice situaţie, să ia numai decizii compatibile cu supravieţuirea lui. Niciodată nu s-a pus un astfel de program într-un computer. Totuşi există. Se numeşte „Viaţă Artificială" şi se lucrează la el la NASA şi la MIT (*Massachmsets Institute of Technology*). Despre ce e vorba? Nu de androizi, bineînţeles. Ci de insectoizi, roboţi mici de tot în formă de insectă cărora li se dau nişte reguli foarte simple. Finalitatea lor: să rămână în viaţă. Fac nişte chestii mici, precum a se trage înapoi de la marginea mesei sau a evita obstacolele. Li se pot da sarcini rudimentare: să aducă un cocoloş mic de pâine, ca o termită. Micul automat îşi execută misiunea, dar îşi poate schimba comportamentul, poate să-l regleze. Dacă, în drum, întâlneşte un pericol, trece în alt program care îi spune: „Lasă baltă misiunea, evită mai întâi pericolul". Mii de astfel de roboţi ar putea să facă lucrări de terasament pe Marte. Fiecare şi-ar transporta pietricica. Dacă unul dintre ei s-ar rătăci, ansamblul colectiv ar continua să funcţioneze ca un furnicar. Firește, nu sunt programaţi pentru sarcini inteligente, să vorbească sau să rezolve o problemă logică. Dar ăsta e argumentul cercetătorilor care lucrează în acest domeniu: de ce să începem cu sfârşitul, imitând omul, pentru crearea căruia evoluţiei i-au trebuit miliarde de ani? De ce să nu imităm la început forme de

viaţă mai simple?

COMPUTERE CU NEURONI

INGINERUL DYSON: *Centrii nervoşi ai neuroprocesorului funcţionează. Aceşti neuroni încep să se satureze*.

— Da, am putea să auzim acest gen de fraze într-un laborator de IA unde se lucrează la reţele de neuroni din siliciu sau simulate pe computer. Cercetătorii din curentul conexionist, de care mă simt apropiat, cred că lucrările de inteligenţă artificială bazate numai pe logica formală, care este pentru gândire cam ceea ce rigla de lemn pentru trasarea de linii este pentru desen, nu au nicio şansă să ajungă la o simulare profundă a inteligenţi umane. Pentru conexionişti, esenţialul se petrece la nivelul percepţiei, nu al raţionamentului. Ei se referă mult mai mult la funcţionarea sistemului nervos decât la regulile stricte ale logicii. Creează reţele neuromimetice care imită, în mod foarte, foarte grosolan, modul în care se interconectează neuronii creierului. Nicăieri în sistemele lor nu sunt înregistrate reguli explicite: cunoştinţele sunt înregistrate în arhitectura reţelei. Numai intensitatea legăturilor dintre neuroni guvernează comportamentul sistemului.

Memoria noastră, de exemplu, funcţionează prin salturi de purice, neregulate şi imprevizibile, de la un punct la altul al spaţiului nostru mental. Un peisaj deşertic văzut la televizor ne face să ne gândim la New Mexico. De la New Mexico, mintea ajunge la una dintre amantele tale cu care ai fost în călătorie. Avea ochi frumoşi, rotunzi, şi asta te face să ai poftă de un măr. Deşertul văzut la televizor nu înseamnă, în sine, nimic. El are sens doar interconectat la celelalte puncte ale memoriei tale. Nu există niciun fel de raţionament în acest joc haotic: numai o serie de asocieri şi de analogii, anclanşate de perceperea unei imagini a deşertului. Din acest proces se inspiră conexionieştii.

— Maşina, explică Levy, învaţă pornind de la exemple, prin încercări/erori. îi arăţi maşinii un A. Ea îţi spune că e B. îi tragi o scatoalcă electronică ca să înghită

informaţia: te înşeli, nu e un B, şi un A. Repeţi operaţiunea cu alte litere, şi cu A-uri, fiecare cu un scris diferit. Când recunoaşte A-ul, îi oferi un zăhărel electronic. Până în momentul în care, prin interconexiune, sistemul recunoaşte toate A-urile, chiar şi pe cele care nu i-au fost arătate.

UN ROBOT SIMULATOR DE EMOŢII

9

TERMINATOR: *Simt rănile. Durerea e o simplă informaţie.*

— Poate un computer să simtă rănile? Ar putea să fie făcut să spună „Mă doare" sau „Asta e litera A", pentru el nu e nicio diferenţă. El primeşte informaţii, le traduce, dar nu poate să simtă emoţii. Poate doar să le simuleze.

Fachirul simte şi el durerea, dar nu suferă. Ştie că o puzderie de cuie îi înţeapă spatele sau că are mâna în foc, dar, la fel ca Terminator, el ia această situaţie delicată ca o simplă informaţie.

— Inteligenţa artificială ajunge totdeauna la aceleaşi probleme, explică Levy. Ce e emoţia? Ce e inteligenţa? Cum traduce creierul emoţiile? Sunt mai mult de ordin metafizic decât ştiinţific. Cercetătorii nu sunt de acord între ei asupra unei definiţii a gândirii, prealabilă oricărei cercetări.

Trebuie să ardem cărţile lui Decartes?

Da, răspunde Hubert Dreyfus, informatician faimos devenit filosof la Universitatea Berkeley. Este absurd să separi corpul de spirit. Creierul nostru trăieşte peste tot în noi, nu numai în cap. Mesajele lui se plimbă de-a lungul sistemului nervos, a sistemului endocrin şi chiar a sistemului imunitar. O maşină nu va avea niciodată corp, nici intuiţie, deci nu poate să gândească ca un om.

Nu, zice, din partea cealaltă, Edward Faigenbaim, specialist în sisteme experte de la Universitatea Stanford. Căci „creierul nostru nu este decât o maşină puternică de tratare a informaţiilor, şi nimic mai mult". Şi ar fi gata să adauge că ar fi de ajuns să dotezi un computer cu o bancă de date gigantică, echivalentul unei experienţe umane,

pentru ca el să fie capabil de intuiţie.

ROBOTI ÎN STARE SĂ ÎNVEŢE

TERMINATOR: *Cu cât am mai multe contacte cu oamenii, cu atât învăţ mai mult*

— Roboţii de azi, evident, nu pot învăţa aşa. Filmul presupune – şi asta e teoria cea mai răspândită – că învăţatul se face prin inducţie. Adică, pornind de la fapte, se ajunge la o regulă generală. Să ne imaginăm un curcan. Într-o zi, la orele nouăsprezece, i se dă de mâncare. A doua zi, acelaşi lucru. Şi aşa mai departe, până la 23 decembrie. La 23 decembrie, la orele nouăsprezece fără cinci, curcanul nu mai poate de bucurie: experienţa trecută îl face să inducă faptul că va primi de mâncare. Numai că i se taie gâtul. Adevărul lui – indus – era inclus în alt adevăr. Căci faptele, nu le observăm, le construim, fiecare în funcţie de povestea noastră, de cultura noastră. Fiecare îşi construieşte propria lui realitate. Există programe capabile să deducă sau să inducă teoreme matematice din premise date. Dar rareori pot să găsească teoreme noi, şi, mai ales, nu pot să ştie, care dintre toate teoremele lor e interesantă. Procesele noastre intelectuale nu seamănă cu cele ale maşinii. Este adevărat că unele programe pentru jocul de şah i-au bătut deja pe maeştrii care le-au conceput. Dar maşina, înainte de a juca, are în vedere zece mii de mişcări, în timp ce maestrul, analizând situaţia într-o clipă, imaginează cel mult vreo douăzeci.

GOLIREA UNEI CĂRŢI DE CREDIT FURATE

JOHN (în faţa distribuitorului de bani): *Aşa. Codai nouă. Zero, zero, trei. Şi gata*! *Veniţi, banilor*!

— Puştiul a pus la punct un mic program ca să găsească codul cărţilor de credit furate. Se poate face fără probleme, deoarece codul e trecut pe cartea de credit. Asta constituie azi una dintre fraudele cele mai frecvente.

PROCESUL INVENTĂRII

DYSON: *Acest cip e o microplachetă pe care o ţin la Cyberline şi care provine probabil de la celălalt Terminator* (…). *Toată munca mea se bazează pe el.*

— Este o frumoasă metaforă a invenţiei. Ceea ce-i permite lui Dyson să inventeze circuitul revoluţionar, vine din viitor.

Or invenţia scapă prezentului. Trebuie să se apuce de picioare şi să se ridice de la pământ. Face un salt, pare că vine de departe, şi nu e deductibil, ca şi cum invenţia ar veni într-adevăr din viitor.

ZONA 51

De ce a intra în acest petic din deşertul Nevada te poate face să-ţi pierzi viaţa? *Ascunde cumva guvernul american OZN-uri în aceşti munţi*? *Un singur om are răspunsul, dar este oare acesta adevărul*?

La 190 de kilometri nord-vest de Las Vegas, în deşertul Nevada, hărţile oficiale nu mai înregistrează nimic. Cu toate că sunt multe acolo – şosele, pârâuri, munţi, buncăre, clădiri, o pistă enormă de 9, 5 km – pe hârtie aceste lucruri nu există. Este ca şi cum orice activitate umană ar fi încetat pe o arie de mărimea Elveţiei.

Accesul oamenilor în această zonă este interzis. „Este autorizată folosirea forţei!” avertizează inscripţiile. Spaţiul aerian al acestei zone este sacru în SUA. Acest loc este Nellis Air Force Range şi zona Testelor Nucleare, cunoscută în special ca Zona 51 (nume dat unei părţi a bazei într-o veche hartă guvernamentală).

Tehnologie extraterestră?

Fondată în 1954 ca bază secretă în care Lockheed Aircraft Corporation să poată dezvolta construcţia de avioane de spionaj pentru CIA, „Zona 51” mai este încă locul unde iau naştere cele mai futuriste proiecte ale SUA. Bombardierul Stealth a fost testat aici împreună cu alt avion neconvenţional. Acesta a fost întotdeauna învăluit de mister – USAF a admis existenţa lui abia în 1994 – deoarece reprezenta vârful de lance al tehnologiei militare americane. Singura problemă, ţinând seama de recentele dovezi controversate, este aceea că tehnologia nu este americană. Nici tehnicienii. Ambele provin din spaţiul cosmic.

Chiar de când „Zona 51” a fost stabilită acolo, oamenii au început să relateze apariţia unor obiecte ciudate pe cerul de deasupra acestei zone. Aceste afirmaţii au fost negate de către autorităţi. Dar negarea s-a transformat în stânjeneală când unul din oamenii lor a pretins că, în afară de faptul că deasupra „Zonei 51” sunt OZN-iiri, USAF-ul chiar lucrează cu tehnologie extraterestră.

Robert „Bob” Lazar, un om de ştiinţă care a lucrat la acea bază timp de cinci luni, începând din decembrie 1988, a adus ştirea la televiziune în mai 1989. Acesta a dezvăluit că guvernul SUA cercetează nouă farfurii zburătoare şi încearcă să adapteze tehnologia extraterestră propriilor scopuri. Lazar a fost filmat în umbră, a folosit pseudonimul „Dennis” iar vocea i-a fost modificată electronic. El pretindea că împreună cu soţia lui a primit ameninţări cu moartea. Secretul în care s-a învăluit nu i-a fost de mare folos, căci după interviu aceste ameninţări s-au intensificat şi chiar s-a tras asupra maşinii lui.

În noiembrie, pentru a împiedica orice intervenţie ulterioară. acesta şi-a dezvăluit identitatea. Atunci Lazar a descris locul ultrasecret S4 de lângă Papoose Lake în interiorul „Zonei 51”. A relatat cum a fost angajat într-o echipă de 22 de ingineri care trebuiau să înţeleagă cum funcţiona sistemul de propulsie al vehiculului spaţial.

Interiorul lui S4

Conform spuselor lui Lazar, S4 este un complex aflat sub pământ ce ocupă un întreg lanţ muntos. La început el a crezut că lucrează cu tehnologie avansată creată de oameni.

„Nu avea nicio lipitură observabilă, niciun şurub, niciun nit” – susţinea Lazar. „Totul avea marginile rotunde şi moi… ca şi cum ar fi fost făcut din ceară încălzită pentru un timp şi apoi răcită”.

„Nava avea hublouri, bolţi şi scaune micuţe la doar treizeci de centimetri distanţă de pământ”. Propulsorul avea

Această imagine se bazează pe notiţele lui Lazar

despre aparatul de zbor extraterestru. El l-a denumit „modelul sport" din cauza înfăţişării sale zvelte. Acesta este unul din cele nouă modele diferite de aparate de zbor din S4 şi singurul pe care Lazar l-a cercetat şi l-a văzut funcţionând.

mărimea unei mingi de base-ball şi emitea un câmp antigravitaţional printr-un tub gol ce trecea prin centrul navei.

Rapoartele pe care Lazar le-a citit i-au confirmat suspiciunile. Acestea cuprindeau surprinzător de multe informaţii despre OZN-uri, printre acestea aflându-se şi fotografii ale autopsiilor făcute unor fiinţe mici, gri cu capete mari şi lipsite de păr. Rapoartele susţineau că fiinţele proveneau din sistemul solar Zeta Reticuli. De asemenea era menţionat şi un incident din 1979, când paznicii precum şi oamenii de ştiinţă au fost ucişi de către extratereştri.

Lazar nu susţine în mod categoric că ar fi văzut extratereştri în S4. Dar a văzut ceva ciudat. În trecere printr-o cameră a întrezărit „doi bărbaţi în halate albe discutând cu ceva mic şi cu mâinile lungi… Doar am zărit ceva. Dar nu ştiu ce putea fi", spune Lazar.

Cântărind dovezile

Acestea sunt afirmaţii incredibile. Nu cumva Lazar adaptează clişeele despre OZN-uri la farfurii zburătoare şi omuleţi gri propriilor scopuri? Ori povestea lui dovedeşte că acestea sunt adevărate? Acesta apare ca un joc de genul „cine a fost mai întâi oul sau găina?" tipic ufologiei care face şi mai grea separarea adevărului de ficţiune.

Există şi câteva confirmări ale spuselor lui Lazar. Conform declaraţiilor lui George Knapp, care l-a intervievat pe Lazar la televiziune, mai mult de douăsprezece persoane au apărut cu dovezi în favoarea spuselor lui Lazar. Knapp deţine o declaraţie înregistrată a unei persoane ce a condus câteva programe militare la Nellis. Aceasta afirmă că autorităţile deţineau tehnologie extraterestră şi chiar fiinţe extraterestre încă din 1950. Oricum, această înregistrare nu va fi făcută publică decât

după moartea respectivei persoane. Niciun alt martor nu va apărea în public fiindu-i teamă de urmări.

Ameninţările cu moartea f

Când un alt ziarist a încercat să investigheze „Zona 51 „a sesizat aceeaşi atmosferă de teamă. Un fost inginer electrician a spus că a văzut o farfurie zburătoare şi că este gata să repete această afirmaţie la televiziune. Şi-a retras afirmaţiile când a văzut în faţa casei lui, parcate zi şi noapte, maşini pline cu oameni îmbrăcaţi în negru. Un alt martor a fost ameninţat direct. „Ştim că faceţi multe călătorii" i s-a spus. „Ne-ar părea rău să se întâmple vreun accident cu dumneavoastră sau cu familia dumneavoastră".

În faţa camerei de luat vederi Lazar apare calm, relaxat şi modest. Nu se pretinde a fi specialist în domenii pe care nu le cunoaşte. A spus întotdeauna aceeaşi poveste – ceva neobişnuit pentru martorii falşi. Dar nici el nu este perfect curat. Afirmaţia că ar fi primit diplome de la două universităţi americane prestigioase rămâne nefondată. Este falit şi a fost găsit vinovat de implicare în conducerea unui bordel.

Motivele declaraţiilor publice ale lui Lazar sunt şi ele discutabile. El susţine că a făcut aceste declaraţii deoarece a considerat că secretul este o insultă la adresa ştiinţei şi opiniei publice americane. Însă, după desenele aparatelor de zbor extraterestre au fost făcute machete pentru a fi comercializate şi pe lângă aceasta a vândut şi copyrightul pentru un film după povestea lui.

Pe de altă parte nu e nimic rău în a face bani, iar cazierul încărcat nu face neapărat din el un mincinos. De fapt singurul mincinos dovedit este guvernul SUA. Între 1982 şi 1984, Lazar susţine că a lucrat la National Laboratory din Los Alamos (New Mexico) la Proiectul de Apărare Strategică „Războiul Stelelor". Această afirmaţie a fost negată cu fermitate de către autorităţi care susţin că nu există nicio dovadă a angajării lui acolo.

Dar când ziaristul Knapp a început o investigaţie în acest sens, s-a dovedit că numele lui Lazar apărea în

fişierul cu numere de telefon de la Los Alamos. De asemenea, guvernul nu a negat niciodată că Lazar a lucrat în „Zona 51”, fapt confirmat şi de documentele personale de impozitare din acel an.

Mai multe dovezi au ieşit la lumină de atunci. În 1995, o companie germană de film a scos pe piaţă o casetă – *Secrets* of the *Black World* („Secretele lumii ascunse”), ce aducea noi dovezi în sprijinul afirmaţiilor lui Lazar. Pe casetă apar câţiva martori ale căror declaraţii dovedesc ceea ce se întâmplă în „Zona 51”.

Dovezi filmate?

Norio Hayakawa de la canalul de televiziune japonez Nippon TV, spre exemplu, a aşteptat o noapte întreagă pentru a filma o străfulgerare rapidă a unui obiect ce s-a ridicat din „Zona 51”. Acesta a filmat o lumină strălucitoare deasupra munţilor pe care a văzut-o zburând spre cer. Analiza filmului făcută pe calculatoare ultramoderne a condus şi ea la concluzia trasă de Hayakawa, aceea că obiectul era „cu siguranţă un aparat de zbor neconvenţional”.

Multe alte filme arată acelaşi lucru: un obiect strălucitor care se ridică spre cer cu o viteză incredibilă şi care efectuează manevre imposibile. O echipă de la reţeaua NBC chiar s-a apropiat de unul din aceste obiecte. Toţi s-au întors cu arsuri provocate de radiaţii. Cineva se pare că a ajuns chiar în interiorul lui S4 şi a filmat o încăpere plină cu recipiente în care erau păstrate corpurile unor extratereştri morţi.

Din păcate, a filma un OZN nu constituie o dovadă concludentă. *Secrets of the Black World* prezintă de asemenea înregistrări video a doua aşa-zise OZN-uri – unul arată ca un avion cu reacţie zburând la joasă altitudine, celălalt părea o secvenţă prost montată cu un tomberon zburător.

Totuşi ceva se petrece cu siguranţă în mijlocul deşertului Nevada. „Există cel puţin opt *Black Programs* care zboară în «Zona 51» „– susţine specialistul în aviaţie Jim Goodall. „Black Programs” sunt proiecte

guvernamentale ultrasecrete, cum este şi bombardierul Stealth, care se presupune că înghit anual 35 de miliarde de dolari din banii publici. Acestea includ prototipuri fără echipaj uman, ale căror viteză şi manevrabilitate îi pot păcăli uşor pe oameni, făcându-i să le confunde cu OZN-uri.

Goodall crede că e vorba de mai mult de atât. Aparatele de zbor despre care vorbeşte el sunt silenţioase şi extrem de rapide, cum ar fi cel care a zburat dincolo de spaţiul aerian al „Zonei 51" şi a fost prins pe radar de către Federal Aviation Administration Center zburând cu o viteză de 16.000 de km/h

— Aproape de 13 ori viteza sunetului. Goodall se întreabă dacă asemenea viteze sunt posibil de atins cu tehnologie umană.

Un fost lucrător la Lockheed, intervievat de Goodall, spune: „Avem aparate de zbor în deşertul Nevada care ar face din George Lucas (regizorul filmului *Războiul Stelelor*) un caraghios". Întrebat de Goodall, Ben Rich, fostul preşedinte al

Lockheed Advanced Development, dacă există OZN-uri, acesta a răspuns: „Da. Sunt sigur de existenţa OZN-urilor".

Legătura cu Majestic 12

Mulţi ignoră asemenea declaraţii pe măsură ce dezinformarea orchestrată de guvern continuă. Lazar spune că toţi cei care lucrează în S4 poartă insigne cu inscripţia MAJ. Se referă asta cumva la Majestic 12, aşa-numitul grup ultrasecret de cercetare privind farfuriile zburătoare constituit de preşedintele SUA în 1947?

Căzui Zeta Reticuti în 1963, Barney şi Betty Hill, un cuplu respectabil din statul New Hampshire, a cerut ajutorul unui psihiatru deoarece amândoi sufereau de insomnie şi aveau coşmaruri de doi ani. Şedinţele de hipnoză au arătat că soţii Hill au fost răpiţi de extratereştri la 19 septembrie 1961 şi că au fost folosiţi la experimente medicale.

Betty Hill menţionează şi originea extratereştrilor. Cu

toate că nu a fost descoperit până în 1969, Betty descria exact sistemul solar Zeta Reticuli care se află la o distanţă de Pământ estimată la 37 ani-lumină. „Bob" Lazar susţine că Zeta Reticuli apare în rapoarte ca fiind locul de proveniență a aparatelor de zbor la care a lucrat.

Dovezi în 1987 Robert Frost se întorcea de la muncă din „Zona 51" urlând de frică şi de durere. Doi ani mai târziu moare, fiind unul din numeroşii muncitori afectaţi de „focurile chimice" de la Groom Lake.

Victimele cer despăgubiri pentru prejudiciile aduse. Cu toate că acest lucru a forţat USAF să admită existenţa „Zonei 51", aceştia au refuzat să-şi asume responsabilitatea pentru decesele de acolo. Există oare vreo legătură între aceste focuri extrem de toxice şi zvonurile neîncetate despre prezenţa extratereştrilor în zonă? Mulţi încep să se întrebe.

Robert „Bob" Lazar

— Născut în 26 ianuarie 1959 în Coral Gables din Florida, SUA.

— Căsătorit de două ori. Prima soţie, Carol, se sinucide în 1986.

Divorţează de a doua soţie, Tracy, în iulie 1990.

— Îşi construieşte singur o maşină cu motor cu reacţie şi o motocicletă (560 km/h viteza maximă) precum şi o maşină ce funcţionează cu hidrogen.

— Arestat în aprilie 1990 pentru amestec în conducerea unui bordel în Las Vegas. În august este condamnat la şase luni de închisoare cu eliberare condiţionată şi 150 de ore de muncă în folosul comunităţii.

— Trăieşte în Las Vegas unde are un studio de procesare foto şi repară echipamente pentru detectarea radiaţiilor.

Cuprins

APARIŢIILE RELIGIOASE 7
CAZUL ZEITUN (Egipt, 1968) 7
CAZUL SHUBRA (Egipt, 1986) 25
STATISTICA APARIŢIILOR RELIGIOASE 34
TURIŞTII BLESTEMAŢI 52

CONSPIRAŢIA ASTRONOMICĂ 52
MANIPULATORII CREDINŢEI 62
„EXTRATEREŞTRII" DE ALTĂDATĂ 83
MISTERUL ROBERT KIRK 85
ALTE SURSE 104
ÎNVĂŢĂMINTE 116
SABAT ŞI POSEDARE DIAVOLEASCĂ 119
LUMILE SUBTERANE 149
MITURI ŞI MANIPULĂRI 149
MISTERUL SHAVER 157
EXTRATEREŞTRII ŞI BAZE SUBTERANE 169
CONCLUZIE 175